

Θεοδώρητου Ἱερομονάχου
Ἀγιορείτου

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ

Ἀπό τήν ἡμερολογιακή καινοτομία τοῦ 1924
στήν σημερινή συγκριτιστική αἵρεση τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ

Ἔκδοσις 6', βελτιωμένη

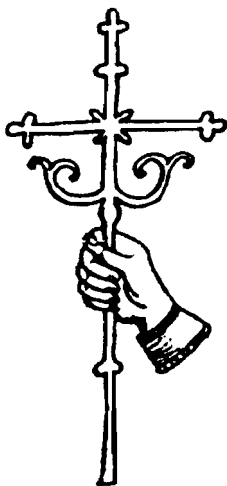
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ 2000

Θεοδώρητου Ἱερομονάχου
Ἀγιορείτου

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ

Ἀπό τήν ἡμερολογιακή καινοτομία τοῦ 1924
στήν σημερινή συγκριτιστική αἵρεση τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ

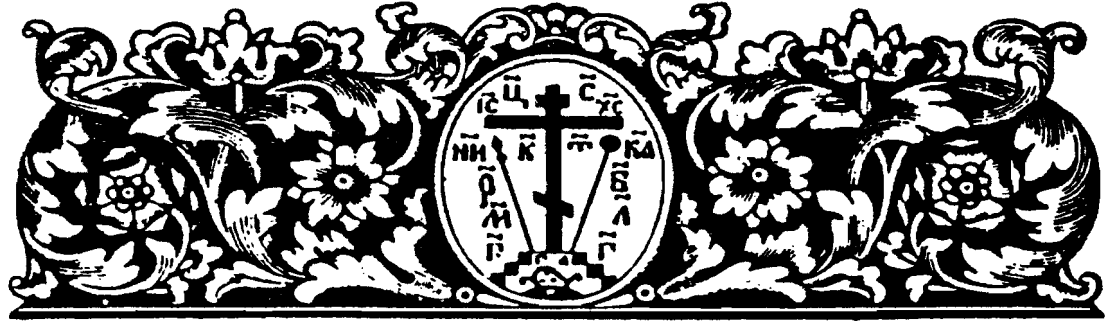
Ἔκδοσις 6' βελτιωμένη

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ 2000

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλεγόμενα	3
Ὁ ἄνθρωπος καί ὁ χρόνος	5
Ἡ καινοτόμος Ρώμη	9
Τά πρό τῆς ἀλλαγῆς	11
Ἡ ἀλλαγὴ	21
Τά μετὰ τὴν ἀλλαγὴν	29
Πατριαρχεῖα Ἀθηναγόρου	38
Πατριαρχεῖα Δημητρίου	41
Πατριαρχεῖα Βαρθολομαίου	46
Τά ψεύδη τῶν Νεομερολογιτῶν	53
Μηνύματα Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὸν μακρινὸ Καναδᾶ	55
Ἡ ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ Γεσθημανῆ	69
Τὸ Παλαιομερολογικόν	91
Ἐπιλεγόμενα	106

..... 3
..... 5
..... 9
..... 11
..... 21
..... 29
..... 38
..... 41
..... 46
..... 53
..... 55
..... 69
..... 91
.. 106

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Όταν όμιλοϋμε γιά παλαιό ήμερολόγιο δέν έννοοϋμε τίποτα άλλο, παρά τήν κατά Θεόν αντίδρασιν τοϋ πιστοϋ λαοϋ στήν ήμερολογιακήν καινοτομία τοϋ 1924.

Ό τρόπος μέ τόν όποϊον έγινε ή είσαγωγή τοϋ παπικοϋ ήμερολογίου, τό πότε έγινε καί οί διωγμοί πού ύπέστησαν οί αντιδράσαντες, αποδεικνύει περιτράνωσ τό άντορθόδοξον καί αντικανονικόν τοϋ έγχειρήματος.

Τά κείμενα πού ακολουθοϋν περιγράφουν μέ αντικειμενικότητα καί ιστορικήν ακρίβειαν όλα τά γεγονότα πού έδημιούργησαν τήν ήμερολογιακήν καινοτομίαν. Αποδεικνύεται επίσης σαφώς ότι μητέρα τοϋ νεοημερολογιτισμοϋ είναι ή σύγχρονος αίρεσις τοϋ Οϊκουμενισμοϋ, στήν όποιαν δυστυχώς έχουν ύποκύψει αί περισσότεραι Όρθόδοξοι Έκκλησΐαι.

Έτσι ό αγαπτιός αναγνώστης θά αντιληφθῆ ότι ό άγών τών ένισταμένων κατά τής αίρέσεως τοϋ αϊώνος μας παλαιοημερολογιτών δέν γίνεται γιά τίς 13 ήμέρες, αλλά διά νά διατηρηθοϋν οί άγωνιζόμενοι μακράν τής αίρέσεως καί έντός τής Όρθοδοξΐας.

Τό θλιβερόν είναι ότι τό ιερατεϊον τοϋ νέου ήμερολογίου καίτοι γνωρίζει ότι «λύκοι βαρεΐς» μέ σχήμα ιερατικόν λυμάνονται τήν αλήθειαν τής Όρθοδοξΐας, έν τούτοις διά ποικίλους λόγους καί άμαρτωλάς προφάσεις παραμένει ύπό τās εύλογΐας τών λυκοποιμένων του! Ότι δέν υπερβάλλομεν τό αποδεικνύει τό κατωτέρω κείμενον πού έγράφη στήν γνωστήν έφημερίδα «Όρθόδοξος Τύπος», ήδη πρό είκοσαετίας περίπου.

«Από τήν έποχή πού στόν πατριαρχικό θρόνο τής Βασι-

λεύουσας ανέβηκε ὁ Μελέπιος Μεταξάκης, ἕνας ἐσμός προδοτῶν, μέ ἐξαίρεση τόν πατριάρχη Μάξιμο τόν Ε΄, λυμáίνεται τό Πατριαρχεῖο. Ὁ Ἀθηναγόρας ἦταν ἐκεῖνος πού ἔβλαψε περισσότερο ἀπό ὄλους τήν Ὁρθοδοξία καί τό Φανάρι. Καί μετά τόν θάνατό του κανένας δέν βρέθηκε νά σταματήσει τό δύσμοιρο Πατριαρχεῖο ἀπό τό κατρακύλισμά του. Ἔτσι, σήμερα, τό Πατριαρχεῖο περιστοιχίζεται ἀπό ἄτομα, πού εἶναι ἐντελῶς ἄγευστα ἀπό τήν Ὁρθοδοξία, πού εἶναι ἀμφίβολο ἂν πιστεύουν καί σ' αὐτόν τόν Θεόν, πού δέν παύουν ὅμως νά τόν ἐμπορεύονται καί ἐμπαίζουν σαρκαστικά. Γιατί, ἂν πίστευαν, κανένας τους δέν θά τολμοῦσε νά παριστάνη τόν κληρικό ἀπό αὐτούς. Καί γι' αὐτό... ξεπουλοῦν τήν Ὁρθοδοξία σέ τιμή εὐκαιρίας».

Κατόπιν τούτου τά λόγια δέν ὠφελοῦν πιά. Χρειάζεται πρᾶξις, δηλαδή ἀντίστασις στήν αἵρεσι πού κατορθώνεται μόνον μέ τήν διακοπὴν πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ τούς κακοδόξους πατριάρχας καί ὅσους τούς παραδέχονται, κοινωνοῦν καί ἐγκωμιάζουν.

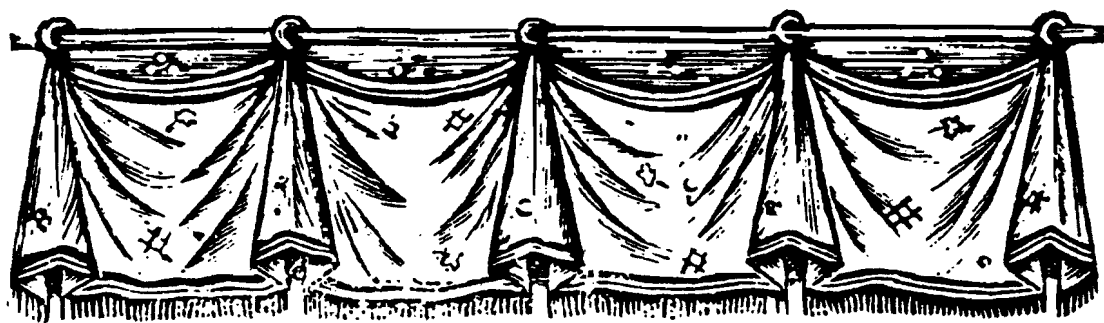
Τά κείμενα πού ἀκολουθοῦν τήν διαπραγμάτευσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος ἀσχολοῦνται ἀκριβῶς μέ τήν σύγχρονον πραγματικότητα· τίς δραστηριότητες τῶν οἰκουμενιστῶν καί τήν ἐνδοτική καί συνεπῶς ἀντιπαραδοσιακὴν στάσιν τῶν... ὑποτακτικῶν τους, ἐπισκόπων καί θεολόγων...

Ἡ ὑποχρέωσις συνεπῶς ὄσων ἐπιθυμοῦν νά παραμείνουν ὀρθόδοξοι εἶναι μία· ἀντίστασις μέχρι θανάτου πρὸς τήν κακοδοξίαν καί ἡ συσπείρωσις τους γύρω ἀπό γνησίους ποιμένας πού ἀκολουθοῦν τό πατριον ἑορτολόγιον.

Ἐάν καί μιὰ ψυχὴ τό ἀντιληφθῆ αὐτό καί ἀκολουθήσῃ τήν πορεία τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ αἰῶνος μας, ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης ἐκδόσεως θά ἔχη ἐπιτύχει.

Ἐγραφον ἐν Ἀγίῳ Ὁρει
κατ' Αὐγουστον τοῦ
σωτηρίου ἔτους 1999

Ἱερομ. Θεοδώρητος

Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ χρόνος Ἡμερολόγιον καὶ Πασχάλιον

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀσχολήθηκε μετὰ τὴν μέτρησιν τοῦ χρόνου, ἐνῶ συγχρόνως ἐρρῦθμιζε ὅλες τὶς ἀπασχολήσεις του μετὰ τὴν βοήθειά του. Καὶ ἐνῶ στήν ἀρχὴ εἶχε ὡς φυσικὸ ρολοῖ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστρῶν, ἀργότερα ἐφεῦρε τὰ μηχανικοῦ τύπου ὥρολόγια, διὰ τὴν φθάσιν σὴν σημερινὰ ἠλεκτρονικὰ ἀκριβείας.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅπως βλέπουμε σὴν Λευιτικὸν τοῦ Μωυσέως, ὥρισε πότε νὰ γίνωνται ὠρισμένα ἑορταί εἰς τὸ Ἰσραήλ. Διαβάζουμε λοιπὸν σχετικῶς:

α) «Ἐν τῷ πρώτῳ μηνί ἐν τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός... πάσχα τῷ Κυρίῳ... καὶ προσάξετε ὅλοκαυτώματα τῷ Κυρίῳ ἑπτὰ ἡμέρας· καὶ ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν...» (Λευ. κγ', 5-8).

β) «Καὶ ἀριθμήσατε ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῶν σαββάτων... ἑπτὰ ἑβδομάδας ὀλοκλήρους... ἀριθμήσατε πενήκοντα ἡμέρας καὶ προσοίσετε θυσίαν νέαν τῷ Κυρίῳ... καὶ καλέσετε ταύτην τὴν ἡμέραν κλητὴν ἁγία ἔσται ὑμῖν...» (Λευ. κγ', 15, 21).

γ) Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ λέγων· τοῦ μηνός τοῦ ἑβδόμου μιᾶ τοῦ μηνός ἔσται ὑμῖν ἀνάπαυσις, μνημό-

συνον σαλπίγγων, κλητή ἁγία ἔσται ὑμῖν». (Λευ. κγ', 24).

δ) «Καί τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνός τοῦ ἑβδόμου ἡμέρα ἐξιλασμοῦ, κλητή ἁγία ἔσται ὑμῖν». (Λευ. κγ', 27).

ε) «Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ λέγων· τῇ πεντεκαίδεκάτῃ τοῦ μηνός τοῦ ἑβδόμου τούτου ἑορτή σκηνῶν ἑπτά ἡμέρας τῷ Κυρίῳ. (Λευ. κγ', 34).

Ὅπως βλέπουμε σαφῶς ὁ Θεός ὁ ἴδιος ὠρίσε ἐν τῷ Ἰσραήλ τὰς ἑορτάς τοῦ Πάσχα, Πεντηκοστῆς, Ἐξιλασμοῦ, Σκηνοπηγίας, κ.λ.π., ὡς καί τόν χρόνον πού θά ἐτελοῦντο.

Ἐπίσης τά διάφορα γεγονότα πού σχετίζονται μέ τήν ἐπίγειον δρᾶσιν τοῦ Κυρίου, ὅπως ἡ γέννησις τοῦ Προδρόμου, ὁ Εὐαγγελισμός, ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου, ἡ Περιτομή, ἡ Ὑπαπαντή, ἔχουν μίαν ἀλληλουχίαν, ἐξαρτώμενα ἅπαντα ἀπό τήν ἡμερομηνίαν συλλήψεως τοῦ Τ. Προδρόμου. Βλέπομεν δηλαδή ὅτι ὄχι μόνον τὰς καθημερινάς ἀσχολίας του ρυθμίζει ὁ ἄνθρωπος μέ τόν χρόνον, ἀλλά καί αὐτήν τήν λατρείαν τοῦ Θεοῦ εἶχε καί ἔχει ὠρισμένες ἡμέρες καί ὥρες πού τήν τελεῖ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐχρησιμοποίησε τήν ἑβδομάδα μέ τήν ἐορτίον Κυριακήν καί τόν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα κατὰ τό ἐβραϊκόν σύστημα μετρήσεως τοῦ χρόνου. Δηλαδή τήν Κυριακήν μετά τήν πρώτην πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, οἱ Χριστιανοί ἐώρταζον τό Πάσχα. Ποῖος ὅμως θά τοὺς ἔλεγε πότε εἶναι ἡ ἑαρινή ἰσημερία; Ἀσφαλῶς ἡ ἀστρονομία διά τοῦ ἡμερολογίου της, τό ὁποῖον τότε εἰς ὅλην τήν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν ἦτο τό λεγόμενον Ἰουλιανόν. Ὁρίσθη ἔτσι συμβατικῶς στόν αἰῶνα ὡς ἑαρινή ἰσημερία ἡ 21 Μαρτίου.

Στόν β' ὄμως αἰῶνα μ.Χ. παρατηρήθη ὅτι ἄλλοτε ἐώρταζον αἱ ἐκκλησίαι τῆς Μ. Ἀσίας τό Πάσχα καί ἄλ-

υ. κγ',
α έξι-
εκαί-
ων έ-
έν τῷ
χσμοῦ,
οῦντο.
μέ τήν
) Προ-
Περι-
ώμενα
. Προ-
ερινάς
, αλλά
ρισμέ-
ποίησε
έορτα-
ήσεως
ν παν-
ρταζον
έαρινή
λογίου
τορίαν
ατικῶς
λοτε έ-
αί άλλ-

λοτε αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσεως. Καί τῆς μέν Μ. Ἀσίας ἐώρταζον τό Πάσχα τήν 14ην τοῦ μηνός Νισάν, ὅποια ἡμέρα καί ἂν ἔπεφτε, ἐνῶ αἱ λοιπαί ἐκκλησίαι καί ἡ Δύσις πάντοτε τήν Κυριακήν μετά τήν 14η Νισάν. Τό γεγονός αὐτό δέν ἦτο καθόλου εὐχάριστον, εἶχε δέ ὡς ἀποτέλεσμα δι' ὠρισμένον διάστημα τήν διακοπήν σχέσεων μεταξύ Δύσεως καί Μ. Ἀσίας· ἡ ἀνωμαλία ἔπρεπε ὅπωςδῆποτε νά τακτοποιηθῆ.

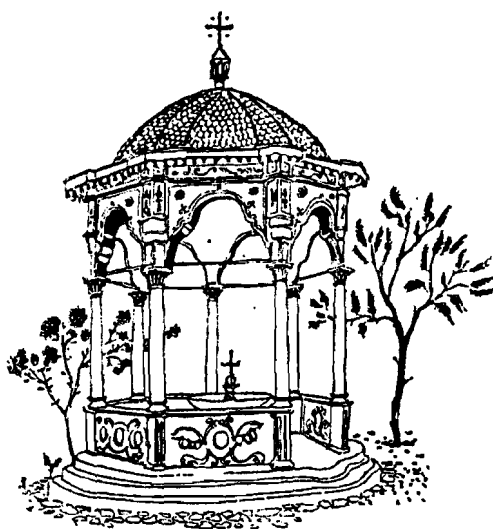
Μέ τό σοβαρόν αὐτό θέμα ἠσχολήθη ἐπισταμένως ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος ἡ ὁποία ἔγινε τό 325 μ.Χ. εἰς τήν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Ἐφοῦ δηλαδή ἡ μεγάλη ἐκείνη Σύνοδος καθήρεσε τόν Ἄρειον, ἐν συνεχείᾳ ἐρρύθμισε καί τό θέμα τοῦ ἀπό κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Σωτηρίου Πάσχα.

Ὁ αὐτοκράτωρ Μ. Κωνσταντῖνος εἰς τήν ἐπιστολήν του ἀναφορικῶς πρὸς τήν ἐπιτευχθεῖσαν συμφωνίαν γράφει: «...δεινόν τε (ἔστί) καί ἀπρεπές κατὰ τάς αὐτάς ἡμέρας, ἐτέρους μέν ταῖς νηστεῖαις σχολάζειν, ἐτέρους δέ συμπόσια συντελεῖν» (ΒΕΠΕΣ, 24, 153). Ἡ δέ ἅγια Σύνοδος εἰς ἐπιστολήν της πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπισκόπους, πού δέν μπόρεσαν νά ἔλθουν εἰς τήν Νίκαιαν, μεταξύ τῶν ἄλλων τονίζει: «Εὐγγελιζόμεθα δέ πρὸς ὑμᾶς καί περί τῆς συμφωνίας τοῦ ἁγίου Πάσχα, ὅτι ὑμετέρας εὐχαῖς κατωρθώθη καί τοῦτο τό μέρος, ὥστε πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἑῶα (Ἀνατολῇ) ἀδελφούς, τοὺς μετά τῶν Ἰουδαίων τό πρότερον ποιοῦντας καί ἡμῖν πᾶσιν τοῖς ἐξ ἀρχῆς φυλάττουσι τό Πάσχα, ἐκ τοῦ δεῦρο μεθ' ἡμῶν ἄγειν».⁽¹⁾

1. Ἄρχιμ. Σπ. Μήλια, Πρακτικά Συνόδων, τόμ. Α' σελ. 190.

Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία ἀπέλαβε καί πάλιν τήν εἰρήνην της, ἐορτάζουσα σύμπασα ἀπό κοινοῦ τήν ἐορτήν τῶν ἐορτῶν, τό σωτήριο Πάσχα. Ἡ διά τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καθωρισθεῖσα συμβατικῶς ὡς ἑαρινή ἰσημερία 21 Μαρτίου ἔγινε ὁ ὀδηγός εἰς τούς Πατέρας τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου, ὥστε νά ὠρίσουν αἰώνιον Πασχάλιον, τό ὁποῖον οὐδέποτε ἐπέτρεπε νά ἐορτασθῇ τό Χριστιανικό Πάσχα μαζί ἢ πρό τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πάσχα, ἀλλά πάντοτε μετά ἀπό αὐτό.

Ἡ καινοτόμος Ρώμη

Ἡ Ρώμη ἀποσχισθεῖσα τῆς Ἀνατολῆς τό 1054 ἠκολούθησε ἔκτοτε ἰδική της πορεία εἰς πλεῖστα θέματα πίστεως καί λατρείας, ἀλλ' ἐσυνέχιζε νά διατηρῆ τό Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον. Τό 1582 ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ἄλλαξε τό ἡμερολόγιον δημιουργήσας τό Γρηγοριανόν, τό ὁποῖον ἀνέτρεπε τόν Πασχάλιον Κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δέν ἠκολούθησαν τήν καινοτομίαν του⁽²⁾ καί ἔτσι μόνος του ἔθεσε ἕνα ἀκόμη φραγμόν μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί παπισμοῦ, ἠθέλησε διά διαφόρων πρεσβειῶν, ἐπιστολῶν καί δώρων νά παρασύρῃ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον πρὸς τό μέρος του.

Ὁ τότε Πατριάρχης Ἱερεμίας Β' ἀντέκρουσε ἐπιτυχῶς τά ἐπιχειρήματα τῶν παπικῶν καί ἐν συνεχείᾳ συνεκάλεσε Πανορθόδοξον Σύνοδον εἰς Κων/πολιν τό 1853, ὅπου μετεῖχαν καί οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Σύλβεστρος καί Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, κατὰ τήν ὁποίαν κατεδικάσθη ἡ ἡμερολογιακή ἀλλαγὴ. Τό αὐτό ἔπραξε ὁ Ἱερεμίας καί τό 1587 καί τό 1593, λόγω τῆς ἐμμονῆς τῶν παπικῶν νά παρασύρουν τοὺς Ὁρθοδόξους.

Τά ἔτη περνοῦσαν ἀλλά ἡ παπική προπαγάνδα ἐσυνε-

2. Ὅχι μόνον ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλά καί ἡ Εὐρώπη ἀντέδρασεν ἰσχυρῶς, ἀφοῦ μόλις τό 1700 ἐδέχθησαν τό νέον Ἡμερολόγιον οἱ Γερμανοί, τό 1752 οἱ Ἄγγλοι καί τό 1953 οἱ Σουηδοί.

χίζετο, διά τοῦτο τό 1848 ὁ Κων/λεως Ἄνθιμος ἐξέδωκε Ἐγκύκλιον πού ὑπεγράφετο καί ὑπό τῶν λοιπῶν τριῶν πατριαρχῶν, διά τῆς ὁποίας κατεδικάζετο κάθε νεωτερισμός ὡς «ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου».

Τό 1902 ἀνεκινήθη καί πάλιν τό θέμα διά τῆς πραγματείας τοῦ ἐκ Σμύρνης μαθηματικοῦ Πολυδώρου, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο ὅτι τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον εἶναι ἐπιστημονικῶς ὀρθότερον καί συνεπῶς προτιμητέον. Ἡ Ἐπιτροπή πού ἐξήτασε τό θέμα ἀπέρριψε ἀπάσας τάς θέσεις τοῦ Πολυδώρου, ὑποστηρίξασα ὅτι «...εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐορτάζουσιν οὐχί οἱ ἀστρονομικήν ἀκρίβειαν ἐπιτηδεύοντες περί τήν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περί τήν εὐσέβειαν». Ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ ἐζήτησε ἐν συνεχείᾳ καί τήν γνώμην τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διά τήν Εἰσήγησιν Πολυδώρου, αἱ ὁποῖαι μέ τήν σειράν των τήν ἀπέρριψαν.

Ἡ σπουδαιότερα ὁμως καταδίκη τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐγένετο ὑπό τοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' εἰς τήν ἀνταπάντησίν του πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπου γράφονται καί τά ἐξῆς σημαντικά: «...τό δέ παραφυλάσσοντας τό Ἰουλιανόν ἐορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον ὑπερπηδῆσαι μόνον δεκατρεῖς ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τάς μηνολογίας ἡμῶν τε καί τῶν ἐτέρῳ (Γρηγοριανῷ) ἡμερολογίῳ κατακολουθούντων ἀνόητον καί ἄσκοπον εἶναι... Ἡμεῖς γάρ οὐδαμῶς ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον». (Ἰ. Καρμίρη, ΔΣΜ, Β', 946 ἰβ).

Ἄλλά καί ἐσχάτως ἡ Εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τήν μέλλουσαν νά συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον, ἀναφέρουσα τό ἀνωτέρω κείμενον, συμπεραίνει: «Ἄτυχῶς ἡ φωνή αὕτη τῆς συνέσεως ἡγνοήθη καί μηδενός

Ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος διωρθώθη τό Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον καί ἡ Ἐκκλησία διηρέθη εἰς δεχομένας τήν διόρθωσιν καί ἀποριπτούσας αὐτήν». (σελ. 31).

Τά πρό τῆς ἀλλαγῆς

Ὅπως εἶδαμε μέχρι τό 1902 τό Οἶκ. Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον ἀπέρριπτε κάθε πρότασιν ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλά σθεναρῶς καί μετὰ παρρησίας ὠμολογοῦσε, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησίαν, τήν μοναδικήν καί σώζουσαν. Εἰς τήν ἀνωτέρω ἀνταπάντησιν τοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ γράφονται καί τά ἐξῆς σημαντικά, ὑπενθυμίζοντα ἡμέρας δόξης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

«Ἐξ ἡμῶν (τῶν Ὁρθοδόξων) δέον νά ὑπάρχη στερρά ὁμολογία τῆς ἀληθείας τῆς ἡμετέρας Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας ὡς τοῦ μόνου φύλακος τῆς κληρονομίας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς μόνης σωτηρίου κιβωτοῦ τῆς θείας Χάριτος». (σ. 31) «Τό τῆς χάριτος κράτος... τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ πρός κυβέρνησιν παραδοθέν, κυβερνᾶται μόνον ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς τηρησάσης ἀμόλυντον τήν πίστιν καί τήν ὁμολογίαν» (σ. 45).

«Ἐν καί μόνον εἶδος εισόδου ὑπάρχει εἰς τήν ὁδόν, τήν ἀλήθειαν καί τήν ζωήν, καί τοῦτό ἐστίν ἡ εἰλικρινῆς πίστις ἀμόλυντος καί σταθερά, ὅπως παρελάβομεν αὐτήν παρά τοῦ Κυρίου καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Αὐτοῦ μαθητῶν δογματισθεῖσαν ἐν ταῖς ἐπτά ἐκείναις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, τόσο ὑπό τήν ἔποψιν τῆς διδασκαλίας, ὅσον καί ὑπό τήν ἔποψιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικῆς πειθαρχίας... Ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν ἐστίν ἡ αὐτή, ὅπως πάντες οἱ ἑτερόδοξοι ἔλθωσιν εἰς τόν

κόλπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς μόνης δυναμένης δοῦναι αὐτοῖς τὴν σωτηρίαν». (σ. 48).⁽³⁾

Καί ἄλλαχοῦ:

«Ἐν τῷ παρόντι ἐσμέν ἠνηγκασμένοι, ἵνα σκεπτώμεθα οὐ τοσοῦτον περί τῆς ἀπαλύνσεως τῶν ἡμετέρων σχέσεων πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Δύσεως καί τῆς φιλαδέλφου προσελκύσεως τῶν κοινοτήτων αὐτῶν εἰς τὴν μεθ' ἡμῶν ἐνότητα, ὅσον περί ἀκαταπαύστου καί ἀγρύπνου ὑπερασπίσεως τῶν πεπιστευμένων ἡμῖν λογικῶν προβάτων ἀπὸ τῶν ἀδιαλείπτων ἐπιβουλῶν καί πολυειδῶν δελεασμάτων τῶν λατίνων καί τῶν Προτεσταντῶν». (σ. 28).⁽⁴⁾

Τὰ ἀνωτέρω μᾶς ὑπενθυμίζουν ἄριστα τὸ πνεῦμα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 1895 πρὸς τὸν πάπα τῆς Ρώμης Λέοντα. Ἡ αὐτὴ ὁμολογία, ὁ αὐτὸς παλμός! Πῶς κατόπιν αὐτῶν κατωρθώθη ἡ ἀντικανονικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου; Τί ἐμεσολάβησε; Καθ' ἡμᾶς δύο σπουδαῖα γεγονότα πού ἀπετέλεσαν σταθμούς διὰ τὴν μετέπειτα ἀνορθόδοξον πορείαν τοῦ Φαναρίου: Ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καί τὸ «Πανορθόδοξον» Συνέδριον τοῦ 1923 εἰς Κων/λιν. Πρὶν τὰ δοῦμε ὁμως λεπτομερέστερον θὰ πρέπη νὰ γνωρίσωμε τί εἶναι ἡ λεγόμενη Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἢ Οἰκουμενισμός, καρπὸς τῶν ὁποίων εἶναι τὰ ἀνωτέρω γεγονότα.

Ὁδηγὸς μας στὴν γνωριμία μας μέ τὸν Οἰκουμενισμόν θὰ εἶναι τὸ ἔργον: «Ὁ Οἰκουμενισμός χωρὶς μάσκα» τοῦ γνωστοῦ νεοημερολογίτου ἀρχιμ. **Χαραλ. Βασιλοπούλου (+)**, ὥστε νὰ μὴ νομίση κανεὶς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ὅτι ὑπερβάλλομεν, ἢ ὅτι τὰ βλέπομεν τὰ πράγματα

3. Χρ. Ἀνδρούτσου, Μελέται καὶ Διατριβαί, τόμ. Α' σ. 106, Θεσσ. 1964.

4. Αὐτόθι, σ. 126.

«στενά», ἐκ τῆς παλαιοημερολογιτικῆς καί μόνο σκοπιᾶς.

«Ὁ θρησκευτικός Οἰκουμενισμός τῆς σήμερον εἶναι Κίνησις διά τήν ἔνωσιν τῶν αίρετικῶν ὁμολογιῶν τῆς Δύσεως μετά τῆς Ὁρθοδοξίας κατ' ἀρχάς καί εἰς δεύτερον στάδιον διά τήν ἔνωσιν ὅλων τῶν θρησκευτῶν εἰς ἕνα τερατῶδες κατασκευάσμα, εἰς μίαν Πανθρησκείαν. Τελικόν ὅμως σκοπόν ἔχει νά ἐξαφανίση μέσα σ' αὐτό τό χωνευτήρι τόν Χριστιανισμόν καί ἰδίως τήν Ὁρθοδοξίαν, πού κατέχει τήν ἀλήθειαν. Σκοπεύει δέ εἰς τήν τελική φάσι τοῦ σκοτεινοῦ του σχεδίου νά ἀντικαταστήσῃ τήν λατρεία τοῦ ἑνός Θεοῦ μέ τήν λατρεία τοῦ Σατανᾶ! Αὐτό φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπίστευτο. Καί ὅμως, αὐτό κυρίως ἐπιδιώκει ὁ πολυδαίδαλος μηχανισμός τῆς οἰκουμενικῆς Κινήσεως, διά τήν δραστηριότητα τῆς ὁποίας τόσον συχνά ἀκοῦμε στίς ἡμέρες μας νά γίνεται λόγος.

Ὁ Οἰκουμενισμός, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό στοιχεῖα σοβαρά καί ἀδιάσειστα, πού θά διαβάσῃς, ἀναγνῶστα, στήν συνέχεια, εἶναι ἕνα σατανικό κατασκευάσμα τῶν σκοτεινῶν Δυνάμεων. Εἶναι μιά μεγάλη, φοβερή καί τρομερή αίρεσις ἢ μᾶλλον παναίρεσις. Εἶναι μιά σύνθεσις θρησκευτῶν, φιλοσοφιῶν καί παραδόσεων σέ μιά τραγελαφική ἐνότητα. Εἶναι μιά δολία πλάνη, καταστρωμένη μέ σατανικό σχέδιο, ἡ ὁποία ὑποστηρίζει, ὅτι πουθενά δέν ὑπάρχει ἡ μοναδική, ἡ ἀπόλυτος, ἡ ἐνιαία ἀλήθεια. Οὔτε καί στήν Ὁρθοδοξία!

Ἔτσι ὁ Οἰκουμενισμός καταντᾶ ἕνα τέρας, πού καταβροχθίζει τά πάντα. Καταντᾶ ἕνα καμίνι, πού προσπαθεῖ νά χωνέψῃ καί συγκεράσῃ ὅλες τίς θρησκεῖες. Εἶναι ἕνας νεώτερος αίρετικός Συγκρητισμός πού ὑπόσχεται νά λύσῃ ὅλα τά προβλήματα. Ὁ δέ Θεός γιά τόν Οἰκουμενισμό, εἶναι ἕνας ἀόριστος θεός, πού δέχεται ἐξ ἴσου

τήν λατρείαν ὄλων τῶν θρησκευτῶν.

Γιὰ τόν Οἰκουμενισμόν δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός. Ὁ Οἰκουμενισμός δέν πιστεύει τίποτε, ἀλλά καί τίποτε δέν ἀπορρίπτει στό ἀνακάτεμα καί στή νέα σύνθεση τῆς θρησκείας, τήν ὁποῖαν ἐπιδιώκει νά κατασκευάσῃ. Δέν ὑπάρχουν γιά τόν Οἰκουμενισμό θρησκεῖες καί Πατρίδες. Μέ τρόπο ἐπιδέξιο καί δῆθεν γιά λόγους εἰρηνικῆς συνεργασίας προβάλλει ἔμμεσα τό σύνθημα: Κάτω τά σύνορα! Ὅλα λοιπόν συνθλίβονται, ἀφομοιώνονται καί ἐξαφανίζονται στό ἀβυσσαλέο στόμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι μιὰ φοβερή λαῖλαψ πού προετοιμάζεται νά ξεθεμελιώσῃ, ὅπως φαντάζεται, τήν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν» τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἄγριος τυφῶν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, πού συγκεντρώνει τήν καταστροφική του μανία ἐναντίον κυρίως τῆς Ὁρθοδοξίας, μέ τόν σκοτεινό του πόθο νά τήν ἐκμηδενίσῃ καί νά τήν ἀφανίσῃ. Καί τοῦτο, διότι γνωρίζει, ὅτι μόνη ἡ Ὁρθοδοξία κρατεῖ ἀνόθευτη τήν Ἀλήθεια καί Μόνη αὐτή μπορεῖ νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο. «Τίς πέτρες τίς πετοῦν στίς καρυδιές πού ἔχουν καρύδια», ἔλεγε παραστατικά ὁ Κολοκοτρώνης. Ἔτσι καί ὁ Οἰκουμενισμός χτυπᾷ τήν Ὁρθοδοξία, διότι αὐτή ἔχει ἀξία, κατέχει τόν θησαυρό τῆς Ἀληθείας.

Ἀλλά ἐνῶ εἶναι τόσο τρομερά τά σχέδια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐν τούτοις τά κρύβει ἐπιμελέστατα κάτω ἀπό ἓνα ἀριστοτεχνικό μανδύα ἀθωότητος. Ὅλα προχωροῦν μέ μελέτη, μέ σύστημα, μέ ὀργάνωσι. Ὁ Οἰκουμενισμός σήμερα εἶναι ἡ ἐξέλιξις τοῦ φοβεροῦ σχεδίου τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ στό πιό κρίσιμο σημεῖο.

Μέ τόν Οἰκουμενισμό χτυποῦν σήμερα μέ ὄλας τάς δυνάμεις, τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄσπονδοι καί

Θεός. ποτε η τῆς . Δέν οίδες. νερ- νορα! αφα- ὦ. προε- Μίαν, » τοῦ ἴτους, ντίον θο νά διότι η τῆν ρωπο. ὕδια», ἰκου- ἄξια, ἰκου- ω από ωροῦν ἰσμός ὀργά- ρς τάς οι καί

· δόλιοι ἐχθροί της. Σκοτεινές δυνάμεις καί ἀόρατα ἐπι- τελεῖα ἔχουν συγκεντρώσει τά πυρά τους στό σκοπό αὐτό. Πόλεμος γίνεται, καί πόλεμος μεγάλος πού δυστυχῶς οἱ πολλοί δέν τόν ἔχουν πάρει κἄν εἶδησι.

«Ὅλοι οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ ἐνωμένοι κάτω ἀπό ἓνα ἀόρατο ἐπιτελεῖο, πού κρύβεται πίσω ἀπό ὠραῖες λέ- ξεις, σοβαροφανεῖς ὀργανισμούς καί ἐνωτικά συνθήματα ἀγάπης, δουλεύουν ἡμέρα καί νύκτα γιά νά ἀφανίσουν τήν ἀγίαν του Ἐκκλησίαν, νά νοθεύσουν τήν Ἀλήθεια πού μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Θεάνθρωπος καί νά ματαιώσουν ἔτσι τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, νά βάλουν δέ στή θέσι τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχηγό τοῦ κόσμου, τόν διάβολο, «ὥστε αὐτόν εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσει, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν, ὅτι ἐστί Θεός». (Β΄ Θεσσ. β΄ 4).

Αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἔθεσαν τελευταίως σέ ἐνέρ- γεια ὅλα τά μέσα γιά νά μπορέσουν νά ξεθεμελιώσουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γενική, λοιπόν, ἐπίθεση ἐπι- χειροῦν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ἐφ' ὅλων τῶν μετώπων κάτω ἀπό τήν ἀθῶα ἐπωνυμία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Οἰκουμενισμός μέ λίγα λόγια, εἶναι ἓνα κατα- χθόνιο παγκόσμιον Κίνημα, πολιτικόν καί θρησκευτι- κόν, μέ σκοπόν τήν ὑποταγήν τῆς ἀνθρωπότητος κάτω ἀπό μίαν παγκόσμιον Κυβέρνησιν... καί τήν ἔνωσιν ὅλων τῶν θρησκευτῶν εἰς μίαν Πανθρησκείαν, ὥστε νά ἐξαφανισθῇ ὁ Χριστιανισμός, νά ἐξαφανισθῇ ἡ σώζουσα Ὁρθόδοξος πίστις καί νά λατρεύεται στό τέλος, ἀντί τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ὁ Σατανᾶς.

Δέν ἐξηγεῖται διαφορετικά αὐτό τό πάθος τῆς ἐνώ- σεως, αὐτή ἡ ἀσάφεια τοῦ «Διαλόγου τῆς ἀγάπης», αὐτή ἡ τρομερή ἀπομάκρυνσις ἀπό τό δόγμα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Δέν μπορεῖ δια-

φορετικά νά ἐξηγηθῆ αὐτός ὁ καλλιεργούμενος σήμερα κλονισμός τῆς Πίστεως στήν Παράδοσι καί ἡ ἀθέτησις τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μοντρεάλ καί Καναδά Βιτάλιος, στήν Ἐκθεσί του πρὸς τὴν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ἔγραφε παλαιότερα: «Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ὀργανισμοί: Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων (Χ.Α.Ν.), Προσκοπισμός καί Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), εἶναι ἕως σήμερον οἱ τρεῖς στύλοι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὁλόκληρος ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις καί ἐκ τῶν ὁποίων σταθερῶς συμπληρώνει τοὺς πυρῆνες τῶν συνεργατῶν της, τῶν ἐργατῶν της καί γενικῶς τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον διακείται εὐμενῶς πρὸς αὐτήν».⁽⁵⁾ Καί εἰς ἄλλην περίπτωσιν, πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἐπισκόπους: «Ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς διὰ ταχυδακτυλουργίας ἔχουν συνδεθῆ καί ἐνωθῆ ὅλαι αἱ βλασφημῖαι, πλάναι καί ἀντιθέσεις ὁλοκλήρου τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς ἀπὸ τοῦ Κάϊν καί Χάμ μέχρι τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου, Κάρλ Μάρξ, τοῦ διαφθορέως Φρόύδ καί γενικῶς ὅλων τῶν μικροτέρων καί μεγαλυτέρων συγχρόνων βλασφημῶν».⁽⁶⁾

Καί ποιός κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν;

Πίσω ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ὄργανισμούς, Χ.Α.Ν., Προσκοπισμός, Π.Σ.Ε. δουλεύει ἡ Μασωνία καί στήν τελευταία ἀνάλυσι ὁ Διεθνὴς Σιωνισμός. Διότι μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι δημιουργήμα τοῦ Σιωνισμοῦ εἶναι ἡ Μασωνία καί ἐκείνου

5. Ἀρχιμ. Χαρ. Βασιλοπούλου (+), Ὁ Οἰκουμενισμός χωρὶς μάσκα, σ. 54-5, Ἀθῆναι 1971.

6. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Διάλογοι τῆς Ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, σ. 288, Ἀθῆναι 1971. Ἐπίσης «Ὁρθ. Τύπος», φύλλ. 10 Φεβρ. - 20 Μαΐου 1970.

το ἔργον ὑπηρετεῖ... Ἡ μασωνία λοιπόν, τό ὄργανο αὐτό τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ, κατευθύνει μέ τά δυσδιάκριτα νήματα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπιδιώξεις καί σκοπούς, πού εἶναι ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τήν συνταρακτική αὐτή ἀλήθεια δέν τήν κρύβουν οἱ Μασῶνοι, ἀλλά μέ ὑπερηφάνεια τήν διακηρύσσουν φανερώς καί δημοσίως. «Στό περιοδικό Le temple πού ἐκδίδεται στό Παρίσι καί πού εἶναι ἐπίσημο ὄργανο τῆς Μασωνίας τοῦ Σκωτικοῦ τελετουργικοῦ ἐδημοσιεύθη τό 1946 ἄρθρο μέ θέμα: «ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν», εἰς τό ὅποιον μεταξύ τῶν ἄλλων ἐγράφετο «... Τό πρόβλημα τό ὅποιον ἠγέρθη ὑπό τοῦ σχεδίου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ὁμολογοῦν τόν Χριστόν, ἐνδιαφέρει ζωηρώς τήν Μασωνίαν καί εἶναι συγγενές πρός τήν Μασωνίαν, καθ' ὅσον περιέχει ἐν ἑαυτῷ τήν ἰδέαν τῆς παγκοσμιότητος».⁽⁷⁾

Μετά τά ἀνωτέρω στοιχεῖα περί τῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνος μας ἀπό νεοημερολογιτικήν γραφίδα, - γιά νά μή νομισθῇ ὅτι εἶναι ὑπερβολές παλαιοημερολογιῶν - ἄς ἴδωμεν ἐν ὀλίγοις ποῖα γεγονότα ὠδήγησαν τό Οἰκ. Πατριαρχεῖον νά ἐμπλακῇ ὄχι μόνον στά δίκτυα τῆς ἀνωτέρω παναιρέσεως, ἀλλά καί νά γίνῃ θερμός ὑποστηρικτής καί συνεργός της!

Α' Ἡ πατριαρχική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920

Μέ τήν ἀνωτέρω διδασκαλίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διεβρώθησαν πολλοί ὀρθόδοξοι κληρικοί, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ πολὺς Μελέτιος Μεταξάκης, Χρυσόστομος

7. Χαρ. Βασιλοπούλου, μν. ἔργ. 58.

Παπαδόπουλος κ.ἄ. Ἔτσι ὁ πρῶτος γίνεται τό 1918 ἀντικανονικῶς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καί σέ συνεδρίαση τῆς Συνόδου (23.1.1919) προτείνει τήν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, προσθέτοντας ὅμως ὅτι τήν πρωτοβουλίαν πρέπει ν' ἀναλάβῃ τό Οἶκ. Πατριαρχεῖον.

Πράγματι τό 1920 ἐκδίδεται ἀπό τό Οἶκ. Πατριαρχεῖον τό περίφημο «Διάγγελμα τοῦ Οἶκ. Πατριαρχείου πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (Καρμίρη, σ. 950), τό ὁποῖον τελείως ἀνορθόδοξα χαρακτηρίζει τίς αἰρετικές ὁμολογίες τῆς Δύσεως «σεβασμίας Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας» καί τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὄχι «ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκειάς ἐν Χριστῷ» καί «συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ»!!!

Εἰς τό ἀνωτέρω Διάγγελμα προετείνοντο 11 τρόποι διὰ τήν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν μέ πρῶτον βῆμα τήν «παραδοχήν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» καί ὄχι γιατί τό ἀπαιτοῦσαν, ὡς ψευδῶς ἔλεγον, ἡ ἐπιστήμη, καί αἱ ἐμπορικαί καί διεθνεῖς σχέσεις. Κάτι παράλληλον μέ τὰς προφάσεις τῆς Εἰκονομαχίας, ἡ ὁποία καταπολεμοῦσα τὰς ἱεράς εἰκόνας ἐδικαιολογεῖτο ὅτι πράττει τοῦτο διὰ μίαν «πνευματικωτέραν λατρείαν»!

Εἰς τό Διάγγελμα δέν ὑπάρχει οὐδεὶς σεβασμὸς πρὸς τήν ὀρθόδοξον Παράδοσιν· ἀντιθέτως ἐπιθυμεῖ «ἀμοιβαῖον σεβασμόν τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἡθῶν καί ἐθίμων» (σ. 959), ἐνῶ συγχρόνως τὰς ὀρθοδόξους παραδόσεις ἀποκαλεῖ «παλαιάς προλήψεις καί ἔξεις... τοσάκις τέως τό ἔργον τῆς ἐνώσεως ματαιώσασαι...»(σ. 957)

Τό 1921 ὁ Μεταξάκης καθαιρεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος γιά νά γίνη ἕνα χρόνο ἀργότερα Οἰκ. πατριάρχης Κων/λεως! Ἴδου τά ἔργα τῆς Μασονίας, μέλος τῆς ὁποίας ἦτο ἀπό τό 1909. (Βλ. «Πυθαγόρας - Γνώμων», Αὐγ. 1935 καί Παύλου Μοναχοῦ Κυπρίου, Νεοσημρολογιτισμός-Οἰκουμενισμός, σ. 49-59, Ἀθήναι 1982.).

Τό 1923 μέ τήν ἐπέμβαση τῆς Πολιτείας γίνεται ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, στενός συνεργάτης τοῦ Μεταξάκη.

Β' Τό «Πανορθόδοξον» Συνέδριον τοῦ 1923

Τόν Μάϊον τοῦ 1923 συνέρχεται εἰς Κων/λιν μέ πρόσκλησιν τοῦ πατριάρχου Μεταξάκη τό αὐτοτιτλοφορηθέν «Πανορθόδοξον Συνέδριον», ἐνῶ στήν οὐσία, ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερον, ἦτο ἀντορθόδοξον καί καταλυτικόν τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Κανένα ἄλλο πατριαρχεῖον πλήν τῆς Κων/λεως δέν ἔλαβε μέρος μέ ἀποτέλεσμα νά στερηθῇ ἐξ ὑπαρχῆς τῆς σοβαρότητος πού ἐπεδίωκεν. Ἀλλά καί ἐκ τῶν 6 Μητροπολιτῶν πού ἔλαβον μέρος «οἱ 4 ἦσαν ἀποδεδειγμένως Μασῶνοι, ἦτοι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος, ὁ Νικαίας Βασίλειος καί ὁ Δυρραχίου Ἰακωβος».⁽⁸⁾

Τό Συνέδριον «συνῆλθε μέ σκοπόν τήν προϋπόθεσιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος» (Πρακτικά, σ. 27). Εἰς αὐτό ἀπεφασίσθη ὄχι μόνον «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου» (σ. 21), ἀλλά καί ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου καί τῆς θεοπαραδότου ἐβδομάδος (σ. 53, 57), ἀνεξαρτήτως ἄν

8. Ἐλ. Γκουτζίδη, Συνοπτική θεώρησις τοῦ ἐορτολογικοῦ θέματος ὑπό τό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 13, Ἀθήναι 1989.

δέν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, λόγω τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἐν Κων/λει καί ἀλλαχοῦ Ὁρθοδόξων.

Κατά τήν ε΄ συνεδρίαν τοῦ Συνεδρίου (23 Μαΐου) παρευρέθη καί ὁ Ἀγγλικανός ἐπίσκοπος GORE, εἰδικός ἐπί θεμάτων τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων ἐδήλωσε καί τά ἐξῆς σημαντικά. «...Ἐγένετό τι τό ὁποῖον ἀφορᾷ τήν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ὁρθοδόξου καί τῆς Ἀγγλικανικῆς, καί τό ὁποῖον ἐπλήρωσε χαρᾶς τήν καρδίαν μου. Τό γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ ἓνα βῆμα πρός τήν ἔνωσιν.⁽⁹⁾ τό δεύτερον βῆμα θά μᾶς κάμη τό ἡμερολογιακόν ζήτημα, τό ὁποῖον θά μᾶς φέρη εἰς τόν συνεορτασμόν τῶν ἐορτῶν... Χθές ἐπέδωκα εἰς τήν Ὑμετέραν Παναγιότητα δύο ἔγγραφα· τό ἓν φέρει ὑπογραφάς 5 χιλιάδων Ἀγγλικανῶν ἱερέων δηλούντων ὅτι δέν εὐρίσκουσι δυσκολίαν εἰς τήν πλήρη ἔνωσιν... τό δεύτερον ἔγγραφον εἶναι εἰσήγησις περί τῶν ὄρων τῆς ἐνώσεως»! (σ. 87)

Ἐρωτῶμεν: πότε συνεκεντρώθησαν αἱ ἀνωτέρω ὑπογραφαί; Ἀσφαλῶς πρό ἱκανοῦ χρόνου καί μετὰ τήν ἀναγνώρισιν ὑπό τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου τῆς ἱερωσύνης τῶν Ἀγγλικανῶν, μέ σκοπόν τήν ἔνωσιν των μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων, χρησιμοποιουμένου τοῦ Συνεδρίου ὡς καταλλήλου ὀργάνου. Καί μόνον τό ἀνωτέρω ἀπόσπασμα εἶναι ἱκανόν νά δικαιώσῃ τόν λαόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ προφητικὴν φωνήν διεσάλπισε ἅμα τῇ ἀλλαγῇ «μᾶς ἐφράγκεψαν», ἀντιδράσας ἐν συνεχείᾳ μέ ὄλην τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς του ἐναντίον τῶν ἐσωτερικῶν καί ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καί τῶν παραδόσεών του.

Ὁ Εὐρωπαϊκός τύπος ἐπήνεσε τάς ἀποφάσεις τοῦ

9. Ἐννοεῖ τήν ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανῶν χειροτονιῶν ὑπό τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου τό 1922.

ς τῶν
αἰῶν)
δικός
μετα-
ένετό
σιῶν,
ποῖον
το ἄ-
βῆμα
ον θά
ς ἐπέ-
φα· τό
ον δη-
πλήρη
ρί τῶν
ο ὑπο-
ν ἀνα-
ης τῶν
Ὁρθο-
λήλου
ικανόν
ητικήν
εψαν»,
ψυχῆς
ἐχθρῶν
εις τοῦ
τοῦ Οἴκ.

Συνεδρίου ὁ δὲ φιλόδοξος πατριάρχης ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ ὅτι «τό πανορθόδοξον Συνέδριον εἶναι μία πανηγυρική διάψευσις τῆς κατὰ τῆς Ἀνατολῆς προσαπτομένης κατηγορίας ὡς ἀμεταβλήτου».

Ἡ ἀλλαγὴ

Καιρὸς τώρα νὰ παρακολουθήσωμεν πῶς ἐγινε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία τὸ 1924 καὶ ποίους τρόπους ἐχρησιμοποίησαν οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς καινοτομίας, προκειμένου νὰ τὴν ἐπιβάλουν στὸν λαόν τοῦ Θεοῦ.

«Ἀφοῦ προηγήθησαν μέ οἰκουμενιστικὸ πνεῦμα ἀποστασίας» «ἡ Σύνοδος τῆς Δ' Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (16-21 Ἀπριλίου 1923), τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως» (10 Μαΐου-8 Ἰουνίου 1923) καὶ «ἡ Σύνοδος τῆς Ε' Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (24 Δεκ. - 2 Ἰαν. 1924) καὶ προητόμασαν «καταλλήλως» τὸ ἔδαφος μέ πρωτεργάτη τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, ὁ ὁποῖος συνεργάσθηκε μέ τὸν ὁμόφρονά του πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη καὶ κατόπιν μέ τὸν πατριάρχη Γρηγόριο Ζ', ἀπεφασίσθη τελικῶς ἡ μονομερὴς καὶ ὀλεθρία ἐπιβολὴ-ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἔλλειψιν πανορθόδοξου συμφωνίας ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἔτσι, τὴν 1 Μαρτίου 1924 ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὑπέγραφε ὡς «μόνος ἐκπροσωπῶν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος», σχετικὴ «Ἐγκύκλιον» (Ἀριθμ. Πρωτ. 430/1.3.1924) ὑπὲρ τῆς καινοτομίας, καὶ τὴν 3η Μαρτίου 1924

υπέγραψε καί απέστειλε «πρός τούς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» σχετική «Τηλεγραφική Ἐντολή» (Ἄρ. Πρ. 430/3.3.1924).⁽¹⁰⁾ Ἡ Β΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (10/23 Μαρτίου 1924) ἦταν ἡ ἡμέρα πού ἄρχιζε ἡ ἐφαρμογή τῆς καινοτομίας. Ἐκείνη τήν ἡμέρα ἐμφανίστηκε στίς ἐφημερίδες ἡ μνημονευθεῖσα «Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924) καί συγχρόνως δημοσιεύθηκε σχετικό ἐνημερωτικό «Ἀνακοινωθέν». ⁽¹¹⁾ Τά τρία αὐτά κείμενα, ἔργα καί στόν τύπο καί στήν οὐσία τοῦ μονοκράτορος ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, εἶναι κείμενα παραπλανητικά, ἀποκρύπτουν τήν ἱστορική ἀλήθεια καί ἀνατρέπουν τήν Ὁρθόδοξη Παράδοσι. Ἄς ρίξουμε μιά σύντομη ματιά στίς θέσεις πού ὑποστηρίζουν.

α) «Ἡ Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924» ὁμιλεῖ «περί τοῦ ζωηρῶς ἀπασχολοῦντος τήν Ἑλληνικήν κοινωνίαν ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου». Ἡ Ἑλληνική κοινωνία ὅμως ποτέ δέν ἀπασχολήθηκε, καί μάλιστα ζωηρῶς, μέ τό ζήτημα αὐτό. Οἱ εὐσεβεῖς ἐγνώριζαν, ὅτι τό ἡμερολογιακό - ἐορτολογικό θέμα εἶχε λύσει ὀριστικῶς ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας μέ Συνοδικές ἀποφάσεις. Ζήτημα ἐδημιουργοῦσαν μόνο οἱ δυτικόπληκτοι καινοτόμοι καί οἰκουμενιστές.

β) Ἡ «Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924» λέγει, ὅτι «ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Γρηγόριος Ζ΄ μετά τῆς περί αὐτόν Ἱερᾶς Ἐνδημούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως» ἀπεφάσισε τήν ἀλλαγὴ «πρός πρόληψιν τῆς περαιτέρω δεινῆς καί ἐπιζημιωτάτης ἡμερολογιακῆς

10. Ἄρχιμ. Θεοκλήτου Σιράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία..., τόμ. Β΄ σ. 1246-49.

11. Γρηγ. Εὐστρατιάδου, Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, σ. 69 ἐξ., Ἀθῆναι 1929.

συγχύσεως καὶ ἀνωμαλίας».

Εἶναι ψεῦδος ὅτι ὑπῆρχε σύγχυσις καὶ ἀνωμαλία μεταξύ τῶν εὐσεβῶν. «Περαιτέρω δεινὴ καὶ ἐπιζημιωτάτη ἡμερολογιακὴ σύγχυσις καὶ ἀνωμαλία» ἐπῆλθε ἀκριβῶς μετὰ τὴν καινοτομία τοῦ 1924, ὅποτε ἐδιχάσθη ὁ εὐσεβὴς λαός, ἐδιώκοντο ἀπηνῶς οἱ Ὀρθόδοξοι, ἐχύθησαν ἀκόμη καὶ αἵματα εὐσεβῶν καὶ γενικῶς ἀνεβίωσε ἡ ἀντίθετη Εἰκονομαχία!

γ) Ἡ «Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924» ὑποστηρίζει, ὅτι «παρεδέχθη» τὴν ἀλλαγὴ «χάριν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ», διότι «κατέστη ἀπαραίτητος». Πότε ὁ εὐσεβὴς Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμία του γιὰ νὰ μετατραπῆ ἀπαραιτήτως ἡ Ὀρθόδοξος Ἡμερολογιακὴ Παράδοσις; Ποτέ! Μόνο οἱ οἰκουμενιστὲς τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ὁ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐδημιούργησαν θέμα ἐκ τοῦ μηδενός καὶ ἀνεστάτωσαν τοὺς Ὀρθοδόξους, ἐνεργοῦντες ἔτσι «χάριν» τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως καὶ πιεζόμενοι ἀπὸ τίς σκοτεινὲς δυνάμεις, πού ἤθελαν τὴν διαίρεση καὶ ἀποδυναμώση τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας.

δ) Ἡ «Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924» ἀφήνει τεχνηέντως νὰ ἐννοηθῆ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο «ἀπεδέχθη» ἀνεπιφυλάκτως «τὴν πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἀλλαγὴ. Τὸ Πατριαρχεῖο ὅμως εἶχε δηλώσει, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἔπρεπε νὰ γίνῃ «ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» καὶ ἦταν ἀπαραίτητη «ἡ ἀναγκαία δήλωσις τῆς συναινέσεως Αὐτῶν». ⁽¹²⁾

12. Βλ. τὸ Πατριαρχικὸ Γράμμα ὑπ. ἀριθμ. πρωτ. 221/20.1.1924 ἐν ἀνωτέρω ἔργῳ Εὐστρατιάδου, σ. 47-50 (ἐν Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Στράγκα, ἔνθ. ἄνωτ., τόμ. Β' σ. 1243-4 φέρεται ὡς ἀριθμ. Σ.Π. 320/14.2.1924).

ε) Ἡ «Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924» γράφει, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεδέχθη» (καί ἡ «Τηλεγραφική Ἐντολή 430/3.3.1924» πληροφορεῖ τοὺς ἱεράρχας τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἡ «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέχθη») τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐφαρμογῆς τῆς καινοτομίας. Ἀλλὰ οἱ ἱεράρχες δέν εὐρίσκοντο ἔξω ἀπὸ τὴν ἀποφασίσασα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος! Στὴν οὐσία δηλαδή ἄλλος ἀπεφάσισε, ὁ μόνος ὑπογράφων πρόεδρος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, καί οἱ ἀρχιερεῖς ἔπαιρναν «ἐντολήν» νά ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφασιν!...

στ) Ἡ «Ἐγκύκλιος 430/1.3.1924» (καί ἡ σχετικὴ «Τηλεγραφική Ἐντολή») ὁμιλοῦν περὶ «διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου». Στὴν πραγματικότητα ὅμως δέν ἔγινε «διόρθωσις», ἀλλὰ καθιέρωσις καί γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου. Οἱ ἴδιοι πρωτεργάτες τῆς καινοτομίας ὠμολογοῦσαν, ὅτι «ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ νέου ἡμερολογίου καί τοῦ Γρηγοριανοῦ εἶναι τόσον μικρά, ὥστε μόνον μετὰ 877 ἔτη θά παρατηρηθῇ διαφορά ἡμερομηνιῶν» δηλαδή «κατὰ τό ἔτος 2.800»! Τοῦτο ὑπεστήριξε τό κακόδοξο λεγόμενον «Πανορθόδοξον Συνέδριον ἐν Κωνσταντινουπόλει» ἐπὶ Μελετίου Μεταξάκη (10.5-8.6.1923)⁽¹³⁾ ἀλλὰ καί ἡ ψυχὴ τῆς καινοτομίας, δηλαδή ὁ μητροπολίτης Βιζύης Ἄνθιμος.⁽¹⁴⁾

ζ) Τό «Ἀνακοινωθέν» λέγει ψευδῶς καί παραπλανητικῶς, ὅτι «δέν ἦτο δυνατόν βεβαίως τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κύπρου, ἵνα ἄλλας Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας παραλίπωμεν,

13. Βλ. Πρακτικά καί Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων/λει Πανορθόδοξου Συνεδρίου, 10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923, σ. 212-3, ἐν Κων/λει 1923.

14. Βλ. Μητροπ. Βιζύης Ἄνθιμος, Τό Ἡμερολογιακόν Ζήτημα, σελ. 95-96, 98, 99, ἐν Κων/λει 1922.

λη-
ική
Ελ-
τήν
οί
'Εκ-
φά-
μος,
τήν

«Τη-
Ιου-
δέν
'Εκ-
άτες
ταξύ
όσον
φορά
ύπε-
δριον
10.5-
χδή ο

πλα-
νικόν
ς Κύ-
ωμεν,

εδρίου,

95-96,

ίνα προβῶσι εἰς πρᾶξιν προσκρούσασαν εἰς τήν Ὀρθο-
δοξίαν. Οὐδεμία παρ' Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διαμαρ-
τυρία ἠκούσθη».

Εἶναι προφανής ἡ προσπάθεια ἐξαπατήσεως τοῦ εὐ-
σεβοῦς λαοῦ, τήν στιγμήν πού καμμία ἄλλη Ἐκκλησία
δέν ἀποδέχθηκε τότε τήν καινοτομία, ἀλλά καί ἐγνώριζε,
(καί τό ἀπέκρυπτε) ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅτι
ὅλες οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἦσαν ἀντίθετες πρὸς τήν
ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο προκύπτει
ἀβιάστως ἀπό ὅσα ἐλέχθησαν λίγο πρό τῆς καινοτομίας,
δηλαδή κατά τήν «Σύνοδον τῆς Ε' Ἱεραρχίας τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος» (24.12.1923-2.1.1924). Τότε τά ἐγ-
γραφα τῶν Πατριαρχείων γιά τό ἐορτολογικό δέν ἀνε-
κοινώθησαν στήν Σύνοδο, ἄν καί ἐζητήθη ὁ Ἀθηνῶν
ἐπιμελῶς τό ἀπέφυγε. ⁽¹⁵⁾ Ἀργότερα ἀναληθῶς εἶπε, ὅτι
δέν ὑπῆρχαν τέτοια ἐγγραφα⁽¹⁶⁾. Κατόπιν ὁ ἴδιος αὐτοα-
ναιρούμενος λέγει, ὅτι ἦσαν γνωστές οἱ γνώμες τῶν Πα-
τριαρχῶν! ⁽¹⁷⁾ Ἀλλά καί στήν ἴδια Σύνοδο ὡμολόγησε,
ὅτι «ὑπάρχει σοβαρά ἀντίρρησης» ἀπό τίς κατά τόπους
Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες! ⁽¹⁸⁾

η) Τό «Ἀνακοινωθέν» παραδόξως λέγει, ὅτι «ἡ ἐνότης
τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δέν παραβλάπτεται» μέ τήν
ἐφαρμογή τῆς καινοτομίας.

Δηλαδή τό γεγονός, ὅτι ἀπό τό 1924 καί ἐξῆς δέν
συνεορτάζουν ὅλες μαζί οἱ ἀνά τόν κόσμον Ὀρθόδοξες
Ἐκκλησίες τίς μεγάλες Δεσποτικές καί Θεομητορικές ἐ-
ορτές, ἀλλά μέ διαφορά 13 ἡμερῶν, δέν εἶναι «παράβλα-

15. Βλ. Ἀρχιμ. Θεοκλ. Στράγκα, ἐνθ. ἄνωτ. σ. 1194, 1146-49, 1193-4.

16. Βλ. Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἡμερολογιακῶν κατηγοριῶν ἔλεγχος, σελ. 23, 28, Ἀθῆναι 1937.

17. Αὐτόθι.

18. Βλ. σημ. 15.

πισ τῆς ἐνότητος» τῶν Ὁρθοδόξων; Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πρωτάκουστο τό γεγονός, νά ἀποφασίζεται μέ Συνοδική ἀπόφασι μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας ὁ λατρευτικός διχασμός τῶν Ὁρθοδόξων! Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί μάλιστα τῆς Ἀ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπεδίωκαν τὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων, διότι ἐγνώριζαν ὅτι τὰ σχίσματα μεταξύ τῶν Χριστιανῶν ἐγίνοντο αἰτία γιὰ νά τοὺς χλευάζουν οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ ὅποιοι ἔβλεπαν ἄλλους Χριστιανούς νά ἐορτάζουν καί νά τρώγουν, καί ἄλλους νά νηστεύουν καί νά πενθοῦν. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος στὴν περίφημη ἐπιστολή πού ἔστειλε στοὺς Ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι δέν παρευρέθησαν στὴν Ἁγία Ἀ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, μεταξύ τῶν ἄλλων αὐτό τονίζει: «...ἔστι δεινόν τε καί ἀπρεπές κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐτέρους μὲν ἐν ταῖς νηστείαις σχολάζειν ἐτέρους δέ συμπόσια συντελεῖν, καί μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας ἄλλους μὲν ἐν ἐορταῖς καί ἀnéσεσιν ἐξετάζεσθαι, ἄλλους δέ ταῖς ὠρισμέναις ἐκδεδόσθαι νηστείαις». ⁽¹⁹⁾

Ἄλλὰ καί ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου λέγει χαρακτηριστικῶς, ὅτι «πρό τοῦ (Μεγάλου) Κωνσταντίνου τὰ σχίσματα ἦν, καί ἦν χλεύη, Ἑλλήνων (εἰδωλολατρῶν) λεγόντων, καί χλευαζόντων τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφωνίαν». ⁽²⁰⁾ Καί σήμερα στίς τρεῖς μεγάλες ἐορτές τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας (Χριστούγεννα, Ἁγία Θεοφάνεια καί Κοίμησι τῆς Θεοτόκου) ἄλλοι νηστεύουν καί πενθοῦν, καί ἄλλοι τρώγουν καί πανηγυρίζουν, καί αὐτό λέγουν οἱ καινοτόμοι, ὅτι δέν εἶναι «παράβλαψις τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν»!...

θ) Λέγει τέλος, γιὰ νά παραλείψουμε σωρεῖα ἄλλων

19. ΒΕΠΕΣ, τόμ. 24, σ. 153.

20. Βλ. Π.Η. τ. 42, σ. 369, 372.

πλανῶν καὶ κακοδοξιῶν χάριν συντομίας, τὸ τραγικὸ «Ἀνακοινωθέν», ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου «οὐδέ κἂν προσκρούει οὔτε εἰς δόγμα, ἀλλ'οὔτε εἰς Κανόνα τινὰ τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ ἀλλαγὴ προσκρούει ὅπωςδήποτε σέ δόγματα καὶ Κανόνες, γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας πάντοτε τηροῦσε τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο ὡς Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο, «διὰ τὸ εἶναι Πατροπαράδοτον καὶ Ἐκκλησιαστικῶς ἀνέκαθεν κεκυρωμένον». ⁽²¹⁾ Κάθε ἐπέμβασις (διόρθωσις ἢ συμπλήρωσις ἢ ἀλλαγὴ) ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ Ἡμερολογίου ἔχει ἄμεση ἐπίπτωση σέ ὄλο τὸ Ὁρθόδοξο Ἐορτολόγιο καὶ εἰδικά στό «Πασχάλιο», πού εἶναι ὁ κυριώτερος ρυθμιστικὸς παράγοντας τοῦ Ἐορτολογίου. Ἔτσι σέ περίπτωσι ἐπεμβάσεως εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν δύο πράγματα: I) Ἄν μεταρρυθμισθῇ τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο, πρέπει ἀναγκαίως νά μετακινηθῇ - γιὰ νά προσαρμοσθῇ στό νέο ἡμερολόγιο - καὶ τὸ Πασχάλιον τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅποτε ὅπωςδήποτε ἀθετοῦνται καὶ οἱ «Διορισμοί» τοῦ Πάσχα, οἱ ὅποιοι ἐφαρμόζονται μόνο μέ βάσι τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο. II) Ἄν μεταρρυθμισθῇ τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο, ἀλλὰ γιὰ τὸ Πάσχα ἐξακολουθήσει νά ἐφαρμόζεται τὸ Ἰουλιανὸ (ὅπως σήμερα στήν Ἑλλάδα) στήν οὐσία θά ἔχουμε σέ χρῆσι δύο ἡμερολόγια, μέ ἀποτέλεσμα νά προκληθῇ μεγάλη ἀταξία καὶ σύγχυσις καὶ ἀνατροπὴ τῆς Πατροπαραδότου θείας τάξεως Ἐορτῶν, Νηστειῶν, Τυπικῶν κλπ. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς ἡ Ὁρθόδοξία, ὅταν κατεδίκασε τὸν 16ον αἰῶνα τὸ νέο παπικὸ ἡμερολόγιο, κατεδίκασε ταυτοχρόνως καὶ κάθε μετα-

21. Βλ. Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον πρὸς ἀπάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας (1902, ἐπὶ Ἰωακείμ Γ') ἐν Ἱ. Καρμίρη, ΔΣΜ, τ. Β', σ. 946ζ.

βολή ἐκκλησιαστικῶς στό Ἰουλιανό Ἡμερολόγιο. Ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς (1590-1601) μέ ἀκαταμάχητη ἀγωνιστικότητα καί ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα κατέκρινε τό παπικό ἡμερολόγιο, διότι προσέκρουε: 1. Στίς διατάξεις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας γιά τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα· 2. Στόν Ζ' Ἀποστολικό Ἰ. Κανόνα· 3. Στήν ἀπόφασι τῆς Ἀγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί 4. Στόν Α' Κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας. Ἐπομένως προσκρούει στούς Ἱερούς Κανόνας ἡ καινοτομία. Τό παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἀποδεχόταν τίς ἀπόψεις τοῦ ἱεροῦ Μελετίου Πηγᾶ!...⁽²²⁾

Ἀλλά καί στά δόγματα προσκρούει ἡ καινοτομία τοῦ νέου ἡμερολογίου: ἐφ' ὅσον τό νέο διασπᾶ τήν ἑορτολογική καί λατρευτική ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί διαιρεῖ τήν Ὁρθοδοξία, δέν προσβάλλει ἔτσι εὐθέως καί τό Δόγμα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας, στοιχεῖο ἐνότητος εἶναι «ἡ Λατρεία»⁽²³⁾ καί συνεπῶς καί τό Ἑορτολόγιο καί τό Ἐκκλησιαστικό Ἡμερολόγιο;

Ἀξιοπαρατήρητο, ὅτι ἡ Μεγάλη Σύνοδος πού συνῆλθε στήν Κωνσταντινούπολι τό ἔτος 1503, παρόντων τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου Β', Ἀλεξανδρείας Μελετίου Πηγᾶ, (ἀντιπροσωπεύοντος καί τόν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ Ζ') καί Ἱεροσολύμων Σωφρονίου

22. Βλ. Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, σ. 628-9, Ἀλεξάνδρεια 1935.

23. «Καθόσον δ' ἐν γένει ἡ λατρεία εἶναι ἡ ἔκφρασις ἄμα καί βεβαίωσις τῆς πίστεως, εἶναι προφανές ὅτι καί ἡ τήρησις τῆς αὐτῆς λατρείας, ἐφ' ὅσον αὕτη στηρίζεται ἐπί δ ο γ μ α τ ι κ ῶ ν β ά σ ε ω ν, εἶναι ἕτερον γνώριμα ἄμα καί στοιχεῖον ἐνότητος τῆς πίστεως» (Βλ. Χρ. Ἀνδρούτσου, Δογματική..., σ. 274, Ἐν Ἀθήναις 1907).

Δ' και σαράντα ακόμη εν ενεργεία Ἀρχιερέων «ἀπεβά-
λετο ταύτην τὴν παράβασιν μᾶλλον ἢ διόρθωσιν τοῦ
ἀγίου Πάσχα (τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ') ὡς ἐπισφαλῆ,
ὡς μὴ ἀναγκαίαν, ὡς ἀντικειμένην τοῖς ἱεροῖς Κανόσι
καὶ ὡς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων εἰς πάντα τὰ
Χριστιανικά ἔθνη...»⁽²⁴⁾

Τὰ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν

«Ποῖον εἶναι σήμερον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αὐθαιρέ-
του, τῆς ἀσεβοῦς, τῆς κρημνιστικῆς Κανόνων καὶ Πα-
ραδόσεων πραξικοπηματικῆς πράξεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς
Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὁποίας ἐξη-
πατήθη ὅλη ἡ Ἱεραρχία, ἐξηπατήθη ἡ κοινὴ γνώμη, ἡσκή-
θη δέ καὶ ἐκβίασις οὐ μόνον ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ
καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου; Τί ἀπέφε-
ρεν ἡ προσβολὴ αὕτη τοῦ δόγματος τῆς Ἐνότητος ἐν τῇ λα-
τρείᾳ, ἡ περιφρόνησις καὶ καταπάτησις τῶν παραδόσεων
τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀσεβὴς ἀνυπακοή πρὸς τοὺς Κανόνας
Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ πρὸς τὰ κε-
λεύσματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας;

Τί ἀπέφε-
ρεν ὁ κοσμοπολιτικὸς αὐτὸς νεωτερισμὸς
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Σκάνδαλον μετὰ τῶν πιστῶν, διαί-
ρεσιν αὐτῶν εἰς δύο στρατόπεδα, ἀπόσχισιν^(24α) τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς ὅλης Ὁρθο-

24. Βλ. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, βιβλ. ΙΑ', κφ. Η', σ. 57, Θεσσ. 1983. Ἄπαντα τοῦ παρόντος κεφαλαίου περὶ τῆς ἀλλαγῆς ἐλήφθησαν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Μητρ. Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, Τί εἶναι οἱ «Πα-
λαιιομερολογῖτες» καὶ τί ἐπιδιώκουν; σελ. 14-9, Κοινότης Ἁγ. Γεωργίου Ἡλείας 1988.

24α. Ὁρθότερον: ἐορτολογικὴν ἀπόσχισιν.

δοξίας, σύγχυσιν εἰς ἑορτάς καί νηστείας, κατάργησιν τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν δεσποτικῶν καί ἄλλων ἑορτῶν Θεομητορικῶν καί ἁγίων εἰς ἀπάσας τάς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας· ἑορταστικόν χωρισμόν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπό τῆς ἁγιωτάτης Μητρός τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἱερουσαλήμ, καί κίνδυνον ἐπισήμου σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σχίσματος ὑφισταμένου καί ἤδη οὐσιαστικῶς, τυπικῶς δέ μόνον μή κηρυσσομένου ὑπό τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. ⁽²⁵⁾

«Εἶναι αὐτό ἐνότης πίστεως; Εἶναι αὐτό «Μία» Ἐκκλησία; Εἶναι κοινή λατρεία; κοινή ἑορτή; κοινή ἀνάμνησις; κοινή θρησκεία; Καί μόνο αὐτό ἐμείωσε πολύ τὴν Ὁρθοδοξία στά μάτια ὄλων τῶν αἰρετικῶν, τῶν ἄλλοθρήσκων καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀπίστων». ⁽²⁶⁾

Καί νά σκεφθῆ κανεῖς ὅτι ὁ ἴδιος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὡς ἀρχιμανδρίτης τό 1922, συμμετέχων εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπιστημόνων διὰ τό θέμα τοῦ Ἡμερολογίου, εἶχε ὑπογράψει τὴν Ἐκθεσιν πού ἔστειλαν οἱ ἀνωτέρω ἐπιστήμονες στό Ὑπουργικόν Συμβούλιον, ἡ ὁποία μεταξύ τῶν ἄλλων ἔγραφε:

«... Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καί αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἂν καί ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὁμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καί ἠνωμέναι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καί μόνην, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καί συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νά χωρισθῆ τῶν λοιπῶν καί ἀποδεχθῆ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νά καταστῆ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ὅθεν καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλη τό

25. Γρηγ. Εὐστρατιάδου, μν. ἔργον, σ. 174-5.

26. Μητρ. Ὠρωποῦ καί Φυλῆς Κυπριανοῦ, μν. ἔργον, σ. 19.

ν
ν
ι-
ς
ιν
ιυ
ι-
λή
ς-
χ-
λύ
ο-
α-
εις
ο-
οί
ρία
θό-
ω-
ας
τος
θό-
ται
ιον,
"Ο-
| τό

ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καί ὀφείλει, (ἵνα μή ἀποσχισθῆ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ, οὐ μόνον τήν ἐνότητα καί ἀρμονίαν τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψει καί τήν δύναμιν αὐτῆς μειώσει ἀλλά καί ἀπό Ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καί ἐπιζήμιον), νά συνεννοηθῆ προηγουμένως, ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». ⁽²⁷⁾

Ἐπιζήμιον καί ἀσύμφορον καί ἐπιζήμιον, νά συνεννοηθῆ προηγουμένως, ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». ⁽²⁷⁾

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὁμοίως ὄχι μόνον δέν ὑπελόγησε τά γνώμας τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καί αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἠρνοῦντο τήν ἀλλαγὴν, ἀλλά τό ἐγκληματικώτερον, τάς ἀπέκρυψε ἀπό τήν Ἱεραρχίαν ὥστε νά γίνῃ τό παράνομον θέλημά του!

Ὁ Δημητριάδος Γερμανός ἀναφερόμενος ἀργότερον εἰς μίαν συνεδρίαν τῆς Ἱεραρχίας εἰς τήν ἀπόκρυψιν αὐτήν, λέγει τά ἑξῆς μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ἐζήτησα δέ τρίς νά κατατεθῶσι τά ἔγγραφα τῶν Πατριαρχείων καί δέν κατετέθησαν, διά τοῦτο οὐδέ ἀνεγνώσθησαν, ἵνα διαφωτισθῶ καί ἐγώ καί ἡ Ἱεραρχία. Καί ἀναφέρεται εἰς τά Πρακτικά ὅτι ἐζήτησα τά ἔγγραφα ταῦτα, ἀλλά δέν ἀναγράφεται ἀληθῶς ὅτι κατετέθησαν. Δυστυχῶς ὅτι ἐφοβούμην ἐγένετο. Τά τρία Πατριαρχεῖα ἐμμένουσιν εἰς τό Παλαιόν Ἡμερολόγιον καί ἐφθάσαμεν εἰς τό σημεῖον νά διακοπῆ ἡ ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν καί νά ἐορτάζωμεν τήν Γέννησιν τοῦ Κυρίου δέκα τρεῖς ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀπό τήν Βηθλεέμ καί τά ἄλλα πατριαρχεῖα». ⁽²⁸⁾

Ἴδου ἡ συμπεριφορὰ τοῦ καινοτόμου Ἀρχ/που πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ Ἱεράρχας! Ἄν λοιπόν πρὸς αὐτούς

27. Αὐτόθι, σ. 21.

28. Ἀρχιμ. Θεοκλ. Στράγκα, μν. ἔργον, τ. Γ' σ. 1533-4 καί 1646-7.

συμπεριεφέρθη κατά τοιοῦτον τρόπον δέν πρέπει νά ἐκ-
πλησώμεθα διατί ἐν συνεχείᾳ μέ τάς διαταγάς του καί
τήν βοήθειαν πάντοτε τοῦ χωροφύλακος ἔγινε ὁ ἠθικός
αὐτουργός τῶν ἀνατριχιαστικῶν διωγμῶν εἰκονομαχικοῦ
τύπου ἐναντίον τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ.

Κατά τούς διωγμούς ἐκείνους «... τελουμένης τῆς φρι-
κτῆς ἱεργουργίας ἔρριψαν ἐπί τοῦ ἐδάφους τά Τίμια Δῶρα
καί κατεπάτησαν τό Σῶμα τό Δεσποτικόν, καί ἀνε-
τίναξαν ἐκκλησίαν διά δυναμίτιδος, καί ἱερεῖς διά τῆς
βίας ἀπεσχημάτισαν καί ἐκακοποίησαν εἰς τά ὑπόγεια
τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, καί καλογραίας διεκωμώδησαν, ἐνῶ
οἱ ἱερεῖς των διά πελέκεων συνέτριβον δίκην νέων Ἰσαύ-
ρων καί ἀπέσπων εἰκόνας τῶν παλαιοημερολογιτικῶν
ναῶν καί συνέτριβαν τούς ἐπιταφίους καί ἐβεβήλωναν
τοῦ ἐνταφιασθέντος Χριστοῦ τό ὁμοίωμα «ἐπισσωρεύ-
οντες ἑαυτοῖς ὄργην ἐν ἡμέρᾳ ὄργῆς καί δικαιοκρισίας
τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ». Οὐαί ὑμῖν ὅτι κόπτεσθε διά τάς
ἐπιθέσεις τῶν Οὐνιτῶν Τσεχοσλοβάκων κατά τῶν Ὁρθο-
δόξων καί ὑμεῖς, ὑποτιθέμενοι ὀρθόδοξοι, ἐκακοποιήσατε
ὀρθοδόξους λευίτας καί τά ἅγια τῶν ἁγίων ἐβεβηλώσατε».

(29)

Ταῦτα πάντα δέν τά ἔβλεπαν οἱ καλοπροαίρετοι ἐκ
τῶν νεοημερολογιτῶν κληρικῶν ἢ οἱ σημερινοί διάδοχοί
των; Ἀσφαλῶς ναί, ἀλλά ἡ ὁμολογία τῆς ἀληθείας χρειά-
ζεται αὐταπάρνησιν καί ἡρωισμόν, ἀρεταί σπάνιαι στόν
αἰῶνα μας.

Ἐπῆρξαν πάντως καί αἱ καλαί ἐξαιρέσεις, ὅπως ἐκεί-
νη τοῦ Καθηγουμένου τῆς Λογγοβάρδας π. Φιλοθέου Ζερ-

29. Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου, Τό ἀντίδοτον (Ἀναίρεσις τῶν κατὰ τοῦ ζηλω-
τισμοῦ ἄρθρων τοῦ βιβλίου: ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ τοῦ ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωρο-
πούλου) σ. 35, Ἀθῆναι 1990.

κ-
αί
ός
οῦ
νι-
ρα
ε-
ῆς
ια
νῶ
ύ-
ῶν
αν
ύ-
ας
άς
ο-
τε
ε».
ἐκ
οί
ά-
όν
εἰ-
ρ-
ω-
ο-

βάκου, ὁ ὁποῖος πλειστάκις δι' ὑπομνημάτων καί ἐπιστο-
λῶν πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς παράγοντας προέτρεπε
εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παλαιοῦ. Τελευταῖα μάλιστα, σέ
μιὰ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Φλωρίνης Αὐγου-
στῖνον, γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων:

«... Ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἶναι παράδοσις
ἔγγραφος, ἐπειδὴ τὸ νέον εἶναι καινοτομία παπικῆς καί
μασονικῆς προελεύσεως, ὅσοι καταφρονοῦν τὸ παλαιὸν ἑ-
ορτολόγιον καί ἀκολουθοῦν τὸ νέον εἶναι ὑποκείμενοι
τῷ ἀναθέματι. Κάθε πρόφασις καί δικαιολογία εἶναι ἀδι-
καιολόγητος καί «πρόφασις ἐν ἁμαρτίαις». Καί συνεχίζει:

«Ἦναγκάσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν νὰ ἀνέλθω
εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Ἁγίων Πάντων καί τοῦ προφήτου
Ἡλιοῦ... καί γονυπετήσας ἔμπροσθεν τῆς πανσέπτου
εἰκόνας αὐτῶν μετὰ δακρύων ἐζήτησα παρ' αὐτῶν νὰ
μοί ἀποκαλύψουν ποῖον ἑορτολόγιον ὀφείλω κἀγὼ ὁ ἐλά-
χιστος καί οἱ ἀδελφοί μου, τὰ πνευματικά μου τέκνα
καί πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί νὰ ἀκολουθῶμεν.
Πρὶν ἔτι τελειώσω τὴν οἰκτρὰν ταπεινὴν μου δέησιν,
ἤκουσα φωνῆς ἔνδοθέν μοι λεγούσης: «τὸ παλαιὸν ἑορτο-
λόγιον νὰ ἀκολουθήσετε, τὸ ὁποῖον σᾶς παρέδωκαν οἱ
τάς ἑπτὰ ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους συγκροτήσαντες
καί τὴν ὀρθόδοξον πίστιν στηρίζαντες θεοφόροι Πατέ-
ρες, καί οὐχί τὸ νέον τῶν παπῶν τῆς Δύσεως, τῶν τὴν
Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν
σχισάντων καί τὰς Ἀποστολικὰς καί πατρικὰς παραδό-
σεις καταφρονησάντων»!!!

Τοιαύτην συγκίνησιν, τοιαύτην χαρὰν, τοιαύτην
ἐλπίδα, τοιαύτην ἀνδρείαν καί μεγαλοψυχίαν ἠσθάνθην
τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἷαν σπανίας στιγμὰς ἠσθάνθην
εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἐν ὥρᾳ προσευχῆς...

«Μή νομίζομεν ὡς μηδαμινόν, τό ὅτι ἀκολουθοῦμεν τό παπικόν ἑορτολόγιον. Εἶναι παράδοσις καί ὡς παράδοσιν ὀφείλομεν νά τήν φυλάξωμεν διότι ὑποκείμεθα εἰς ἀνάθεμα. «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα», ὀρίζει ἡ Ζ΄ Οἰκ. Σύνοδος... Λοιπόν δέν εἶναι καιρός νά σιωπᾶτε πλέον... μή ἀναβάλλετε, σπεύσατε». (Πάρος, 6/19 Ἰουνίου 1968) ⁽³⁰⁾

Καί εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρει, ὅτι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος τοῦ εἶπε σέ μία συνάντησί τους: «Νά μή τό ἔσωνα, νά μή τό ἔσωνα. Αὐτός ὁ διεστραμμένος ὁ Μεταξάκης μέ πῆρε στό λαιμό του!» Ὁ ὁποῖος Μεταξάκης, «βασανιζόμενος ὑπό τῆς ἀσθενείας καί τυπτόμενος ὑπό τῆς συνειδήσεως εἰς τās τελευταίας στιγμάς τοῦ θανάτου του εἶπε: «Βασανίζομαι διότι ἔσχισα τήν Ἐκκλησίαν»!

Δυστυχῶς δέν ἔσπευσεν οὔτε ὁ Σεβ. Φλωρίνης, οὔτε ἄλλος ἐκ τῶν λεγομένων «συντηρητικῶν» ἐπισκόπων καί κληρικῶν, μέ ἀποτέλεσμα νά συνεχίζουν τήν παραμονήν τους στήν ἡμερολογιακή καινοτομία καί τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄς εὐχηθῶμεν νά ἀνανήψουν τό συντομώτερον, διότι εἶναι τραγικόν νά ὁμιλῆ κανεῖς ὅλη του τήν ζωήν διά Ὁρθοδοξίαν καί Παραδόσεις καί στήν οὐσία νά εὐρίσκεται μακράν αὐτῶν!

Συμπεραίνοντες δυνάμεθα νά γράψωμεν, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἀλλαγῆς ἀφ' ἑνός καί οἱ διωγμοί κατά τῶν πιστῶν ἀφ' ἑτέρου, φανερώνουν καθαρά ποῦ στόχευαν οἱ καινοτόμοι, οἱ ὑποκριτικῶς κοπτόμενοι ὑπέρ τῆς ἀγάπης καί ὑπέρ τοῦ συνεορτασμοῦ μετά τῶν δυτικῶν «ἀδελφῶν». Εὖ καί καλῶς ἀγάπη, λοιπόν, καί συνεορτασμός. Πῶς

30. Βλ. «Ἀγιορείτης», Ἰαν. 1985, σ. 3-4.

ὅμως συμβιβάζονται αὐτά μέ τούς ἐπαίσχυντους διωγ-
μούς ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων ἀδελφῶν τους, οἱ ὅποιοι
ἀκριβῶς γι' αὐτό ἠγωνίζοντο, ὥστε να μή διακοπῇ ὁ μετά
τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συνεορτασμός, ἀφοῦ
ὡς γνωστόν, αὐται, ὡς καί οἱ παλαιοημερολογίται, ἔμει-
ναν πισταί εἰς τό πατρῶον ἑορτολόγιον;

Ὡστε, ὡς τά πράγματα καθαρά δείχνουν, οἱ και-
νοτόμοι, ἐπεδίωκον τόν μετά τῶν αἰρετικῶν συνεορ-
τασμόν καί τήν μετ' αὐτῶν ἀγάπην, ἔστω καί ἄν αὐτό
ἀπαιτοῦσε νά χωρισθοῦν ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἀδελφῶν
τους, τούς θερμότερους τῶν ὁποίων καθαιροῦσαν καί ἐ-
δίωκαν καί ἐφυλάκιζαν, προκειμένου νά διατηρήσουν
τόν μετά τῶν αἰρετικῶν δυτικῶν ἐν ἀγάπῃ συνεορτασμόν!

Ἐρωτῶμεν: εἰς τί διαφέρει ἡ διαγωγή των αὐτῆ τῆς
τῶν Εἰκονομάχων καί λοιπῶν αἰρετικῶν; Καί νά σκεφθῇ
κανεῖς ὅτι μέχρι σήμερα πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐπισκόπων
τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας διατηροῦν τήν αὐτήν
στάσιν, ἐλλείψει γνησίου ὀρθοδόξου βιώματος καί
ἀληθοῦς Δημοκρατίας εἰς τήν Πολιτείαν.

* * *

Πλήν ὅμως τούτων ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί
ἀπό Νομικῆς ἀπόψεως εἶναι παράνομος καί ἀντισυνταγ-
ματική, διότι ἡ καινοτομία της ἐγένετο κατά παράβασιν
τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 18ης Ἰαν. 1923, τό
ὅποῖον ἐπικυρώνει τό Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, ὡς ἐξῆς:
«Διατηρεῖται ἐν ἰσχύι τό Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, ὅσον
ἀφορᾷ ἐν γένει τήν Ἐκκλησίαν καί τάς θρησκευτικὰς
ἑορτάς». Σημειωτέον ὅτι τό ἀνωτέρω Διάταγμα οὐδέποτε

ἀνεκλήθη!

«Ἀλλά καί Συνταγματικῶς ἐν τῇ οὐσίᾳ δέν δύναται ὁ Νεοημερολογιτισμός νά ἰσχυρισθῆ ὅτι εἶναι ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», διότι δέν τηρεῖ «ἀπαρασαλεύτως τούς ἱερούς Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνας καί τās Ἱεράς Παραδόσεις», ὡς προβλέπεται ὑφ' ἀπάντων τῶν μέχρι σήμερον Συνταγμάτων τῆς Χώρας...

Ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας κ. Ἀν. Μαρίνος, εἰς εἰσηγητικὴν του Ἐκθεσιν τῆς 10.3.1981 λέγει σχετικῶς:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἐλευθέρα νά παραβιάζῃ τούς Ἱερούς Κανόνας, διότι ἰσχύει ἐν Ἑλλάδι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία. Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει δύναται τό Κράτος νά προβῆ ὡς διδάσκει καί ὁ Καθηγητής Σβῶλος (βλ. Ἀλ. Σβώλου-Γ. Βλάχου, Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1954, τόμ. Α', σελ. 60) εἰς ἄρσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτῆς ὡς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας, διότι Ἐκκλησία τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας εἶναι μόνον ἐκείνη ἡ Σύνοδος, ἡ ὁποία «τηρεῖ» καί δὴ «ἀπαρασαλεύτως», ὡς καί αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, κατὰ τό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, τούς μή δεκτικούς μεταβολῆς κανόνας, οὐχί δέ καί ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη ἡ ὁποία παραβιάζει τούς τοιούτους Κανόνας.

Δηλαδή θά ἦτο δυνατόν νά ὑποστηριχθῆ ὅτι ἐάν ἡ Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας συνεχίση νά παραβιάζῃ τούς τοιούτους κανόνας οἱοί εἶναι καί οἱ ἀφορῶντες εἰς τήν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θέσιν τοῦ ἐπισκόπου, τότε εἶναι ἐνδεχόμενον νά προκληθῆ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅποτε πλέον ἐκλιπούσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος τεθει-

Ἡ πατριαρχία τοῦ Ἀθηναγόρου

Καί αὐτά μὲν περὶ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, τὴν πρώτην πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Οἰκουμενισμός, ὁ πατὴρ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, ἀσφαλῶς δὲν εἶχει σκοπὸν νὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ αὐτό ἦτο ἀπλῶς τὸ πρῶτο βῆμα. Μὲ τὴν ἀντικανονικὴν ἄνοδο τοῦ Ἀθηναγόρου τὸ 1949 εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἀρχίζει νέα ἐποχὴ διὰ τὸ Φανάρι, ἐποχὴ κακοδοξίας καὶ ἀποστασίας πού συνεχίζεται ρωμαλέως καὶ στίς ἡμέρες μας.

Προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ κατάληψις τοῦ Θρόνου «ἐξηνάγκασαν εἰς παραίτησιν τὸν νόμιμον πατριάρχην κ. Μάξιμον καὶ ἐτοποθέτησαν τὸν μασῶνον 33ου βαθμοῦ κ. Ἀθηναγόραν. Οὗτος εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ἐξεπέρασε τοὺς ὅρους τῆς ... μασονικῆς δυσσεβοῦς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καὶ διεκήρυξεν καὶ τὸ δόγμα τῆς «πανθηρσκείας». Εἶπεν ὁ κ. Ἀθηναγόρας: «Ἀπατώμεθα καὶ ἀμαρτάνομεν, ἐάν νομίζομεν ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν μουσουλμανισμόν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Θεόν καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον!» (Ἐφημερὶς «Χρόνος» Κων/λεως 20 Μαρτίου 1949 καὶ «Ὀρθόδοξος Τύπος» φ. 94, Δεκ. 1968).

Δυστυχῶς ὁμως οὐδεὶς συνεκινήθη ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω βλασφημίας! Καμμία ἀντίδρασις ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ τὰς θρησκευτικὰς ὀργανώσεις! Ἀπὸ τὸ 1967 εἰς τὸ ἀνόσιον ἔργον του θά ἔχη ἰκανὸν σύμμαχον, τὸν παρο-

μοίως μέ αὐτόν ἀνελθόντα εἰς τόν ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν μέ «ἀριστίνδην» Σύνοδον Ἱερώνυμον Κοτσώνην. Ὁ κανονικός ἀρχ/πος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ἐπαύθη διά νόμου τοῦ Κράτους, διότι ἀντετάχθη εἰς τό σχέδιον τῆς ἐνώσεως! Ἡ ἀντίδρασις του ἐξεδηλώθη ἰδιαιτέρως μετά τήν συνάντησιν πάπα - Ἀθηναγόρου, εἰς τό Φανάρι. Εἰς Συνοδικήν ἀνακοίνωσιν, μεταξύ ἄλλων εἶπε, ὅτι «αἱ ἀντορθόδοξοι ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου κατατείνουν εἰς τήν πλήρη ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τόν πάπαν...» (Μεσημβρινή 8.3.1967). Ἡ διαγωγή του αὐτή τοῦ ἐστοίχισε τόν Θρόνον!

Ὁ διάδοχός του Ἱερώνυμος Κοτσώνης, γνωστός οἰκουμενιστής, σπεύδει ἀμέσως νά πάη εἰς τό Φανάρι προκειμένου νά «εὐλογηθῆ» ἀπό τόν Πατριάρχη καί νά χαράξουν κοινήν γραμμήν... προδοσίας. Μετά μάλιστα τό ταξίδι τοῦ Ἀθηναγόρου εἰς Ρώμην καί τās γενομένας ἐκεῖ προδοτικάς συμπροσευχάς καί ἀνακοινώσεις, ὁ Ἱερώνυμος ἐκδίδει τό ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν: «... ἡ συνάντησις ἐπραγματοποιήθη κατά τήν διάπυρον εὐχήν καί προσδοκίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας!» Ἔτσι ὁ Ἀθηναγόρας μέ ἱκανούς συμμάχους, τήν Ἑλλαδικήν Ἱεραρχίαν καί τήν Ἱεράν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους προχωρεῖ ἀκάθεκτος πρὸς τās ἀγκάλας τοῦ παπισμοῦ.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μάλιστα διά τās προδοτικάς του ἐνεργείας τόν ἀποκαλεῖ «προφηταπόστολον», οἱ δέ Ἁγιορεῖται χαρακτηρίζουν μέ τήν σειρά τους «ἀσθενεῖς τήν συνείδησιν, παρασυναγώγους καί ἀγνοοῦντας τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας», ⁽³²⁾ ὅσους ἐκ τῶν

32. Ὑπό ἀγιορειτῶν Μοναχῶν: Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν, σελ. 28, Ἀθῆναι 1974.

Μοναχῶν ἀντιδροῦν εἰς τὴν ἐνωτικὴν πολιτικὴν τοῦ Φαναρίου.

Ὁ Ἀθηναγόρας ἐπραγματοποίησε συνολικῶς τρεῖς συναντήσεις μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ οἱ χορωδίες ἔψαλλον τὸν πολυχρονισμόν τοῦ πάπα καὶ μέσα εἰς αὐτόν τὸν Ναόν τῶν Πατριαρχείων!

Ποιός θά τό ἐπίστευε ὅτι 65 χρόνια μετὰ τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Ἰωακείμ Γ', εἰς τὴν ὁποίαν προέτρεπε τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους ἱεράρχας «εἰς ἀκατάπαυστον καὶ ἀγρυπνον ὑπεράσπισιν τῶν πεπιστευμένων αὐτοῖς λογικῶν προβάτων ἀπὸ τῶν ἀδιαλείπτων ἐπιβουλῶν καὶ πολυειδῶν δελεασμάτων τῶν λατίνων...», ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος τῆς Κων/λεως θά ἀπεκάλει τὸν πάπαν «Ἀγιώτατον», «πρῶτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», μέ μυστήρια καὶ Ἀποστολικὴν διαδοχὴν!!...

Δέν θά ἐπιμείνωμε ὅμως περισσότερον εἰς τὰς κακὸς δόξους ἐνεργείας τοῦ Ἀθηναγόρα, διότι θά τίς δοῦμε ἐν συνεχείᾳ λεπτομερέστερον νά ἀναζοῦν στίς δραστηριότητες τοῦ δῆθεν ταπεινοῦ καὶ ἡσυχου Δημητρίου, τοῦ «ἀγίου», ὡς τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ἀφελεῖς θαυμασταί του.

Δέν μᾶς ἐξηγοῦν ὅμως πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶναι ἅγιος καὶ ταπεινός, ἀφοῦ ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν κακὸς δόξον πορείαν τοῦ προκατόχου του; Σ' αὐτό δέν μᾶς ἀπαντοῦν οἱ θαυμασταί του καὶ εἶναι εὐεξήγητον τό διατίδταν ἔχουν μάθει νά σιγοῦν μπροστὰ στὴν προδοσίᾳ τῆς πίστεως, γιατί ν' ἀπολογηθοῦν τώρα πρὸς ἡμᾶς; Λησμονοῦν ὅμως ὅτι «ὁ τὴν ἀλήθειαν σιγῶν κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ», ὅπως οἱ φονευταί τοῦ Κυρίου Ἑβραῖοι. Ὅταν δέ μαζί μέ τὴν σιγὴ τους προσθέσωμεν καὶ τὸν διωγμὸν πού ἐνεργοῦν ἐναντίον ἐκείνων πού θέλουν νά

διαμαρτυρηθούν, τότε αντιλαμβάνεται ὁ καθένας τό μέγεθος τῆς εὐθύνης των.

Καιρός ὅμως νά παρακολουθήσωμεν στό ἐπόμενο κεφάλαιο τήν πανώλεθρον διά τήν Ὁρθοδοξίαν δραστηριότητα τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, τόν ὁποῖον «ἡ διεθνῆς μασονία πού κυβερνᾶ καί τήν Τουρκία, τόν ἐνέταξεν εἰς τήν «μητέρα στοάν» τῆς Τουρκίας, τῆς ὁποίας φέρει καί τόν 33ον βαθμόν! Ὁ κ. Δημήτριος εἶναι ἐπίσης μέλος τῆς ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνοφώνου μασονικῆς στοᾶς «χουλούς» (εἰλικρίνεια) ὡς καί τῆς στοᾶς «χακικάτ» (ἀλήθεια), μέσω τῶν ὁποίων ἀπό ἀρκετοῦ χρόνου εὐρίσκεται εἰς ἐπαφήν καί μέ τήν «μητέρα» στοάν τῆς Ἑλλάδος.⁽³³⁾

Ἡ Πατριαρχία τοῦ Δημητρίου

Ὅτι ὁ πατριάρχης Δημήτριος ἐξέκλινε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί ἀληθείας κακοδοξῶν καί λατινοφρονῶν δημοσίᾳ, θά ἤρκει νά τό ἀποδείξη καί μόνον ὁ ἐνθρονιστήριος αὐτοῦ λόγος. Εἰς αὐτόν, ἄνευ συστολῆς τινος ἢ διπλόης, καίτοι οἱ πάντες ἐγνώριζον τό φθοροποιόν καί κακόδοξον ἔργον τοῦ μασώνου καί οἰκουμενιστοῦ προκατόχου του Ἀθηναγόρου, ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ἀνερυθριάστως πρὸς ἅπαντα τόν κόσμον τά κάτωθι: «Καί διαδηλοῦμεν τήν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν πιστότητι πρὸς τήν μέχρι τοῦδε γραμμῆν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀκολουθήσωμεν τήν ἀγίαν καί μεγάλην γραμμῆν τοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν, τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α΄!» Καί μετ' ὀλίγον, εὐκαιρίας δοθεί-

33. Ἡ προδοσία τοῦ «πατριάρχου» Δημητρίου, σ. 15, ἔκδ. περιοδικοῦ: Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης.

σης: «Τό ἔργον τό ὁποῖον μετά τήσῃς εἰλικρινείας καί ζήλου ἤρχισεν ὁ μακαρίας μνήμης μέγας προκάτοχος ἡμῶν Πατριάρχης Ἀθηναγόρας θά συνεχισθῆ μετά τῆς ἰδίας συνεπειᾶς καί καθ' ὄλον τό διάστημα πού ὁ Θεός θά ἐπιτρέψῃ νά εὐρισκώμεθα εἰς τήν διακονίαν ταύτην»! (Ἐπίσκεψις, Νο 90, σ. 14). Ὑπάρχει ὁμως καί ἡ ἀξιοθρήνητος συνέχεια.

2. Δι' εἰδικοῦ Διαγγέλματος ἐπί τῇ 25ετίᾳ τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν ὁ κ. Δημήτριος ἐπαινεῖ τοὺς διευθύνοντας τοῦτο, εὐχόμενος «μακράν καί εὐλογημένην ἐφ' ἐξῆς πορείαν»! Ἐν συνεχείᾳ ἐκφράζει τήν βαθεῖαν ἱκανοποίησίν του, ὡς καί τῆς περί αὐτόν Συνόδου, διά τὰς ἐνεργείας τῶν προκατόχων των. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν ἰδιαιτέρως τονίζεται «Ἡ ἐγκύκλιος πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ 1920. Κατ' αὐτήν, ὡς γνωστόν, «ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῆ καί ἐνισχυθῆ πρό παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μή λογιζόμενας ἀλλήλας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»! (Ἐπίσκεψις, Νο 90, σ. 14). Ἐρωτῶμεν τοὺς ὑπερασπιστάς Δημητρίου: Ἐάν πᾶς ὁ ἀποδεχόμενος καί μόνον τήν ἀνωτέρω ἐγκύκλιον, καθίσταται αὐτόχρημα αἰρετικός, ὁ καί ἐπαινῶν αὐτήν, καί μάλιστα ἐκ τοῦ βήματος τοῦ Οἴκ. Θρόνου, πῶς δέον νά χαρακτηρισθῆ;

3. Μνημονεύει τοῦ πάπα ἐν τοῖς διπτύχοις, ἐξακολουθῶν τό ἀνόσιον ἔργον τοῦ προκατόχου του. (Ὁρθ. Τύπος, 1.12.'69, ἄρθρον τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου τῆς Ρ. Διασποράς).

4. Ἀνεγνώρισε τόν παπισμόν ὡς Ἐκκλησίαν, ὄργανον δηλ. σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὡς τυγχάνει καί ἡ Ὁρ-

θόδοξος Ἐκκλησία. (Ἐπίσκεψις, Νο 90, σ. 18)

5. Διό καί δέχεται τόν πάπαν ὡς «σεβάσμιον ἀδελφόν» καί «πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ» ἐφ' ὅσον τυγχάνει κατά τούς ἰδίους του λόγους: «ὁμότροπος καί ὁμόζηλος τῶν πρωτοκορυφαίων Πέτρου καί Παύλου»! (Ἐπίσκεψις, 15.12.'77, σ. 3 καί 4 καί Νο 139, 159, 161, 214 ἔνθα τονίζονται αἱ αὐταί κακόδοξοι θέσεις).

6. Συνεχάρη ἐγκαρδίως τόν οἰκουμενιστήν Μητροπολίτην Θυατείρων Ἀθηναγόραν, διά τήν συγγραφὴν τοῦ ἔργου του «Ὁμολογία Θυατείρων», εἰς τήν ὁποίαν περιέχονται μεταξύ τῶν ἄλλων καί αἱ κάτωθι βλασφημῖαι: «Οἱ χριστιανοί πιστεύουν ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία καί Ἱερωσύνη ἔχουν καί μεταδίδουν, οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτοαρμένιοι καί Αἰθίοπες ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι... Δι' αὐτό καί τά μυστήρια τῶν Ἀγγλικανῶν εἶναι μυστήρια τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι καί τά μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν»!! Καί ἵνα παραλείψωμεν ἄλλας κακοδοξίας του, ἀναφέρομεν τό μασονικόν σύνθημά του: «Δι' αὐτό ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Μασονία εἶναι θρησκεία εἶναι λανθασμένη»! Παρομοίαν πῶς στάσιν ἀπέναντι τῆς Μασονίας ἐτήρησε καί ὁ ἐπαινέτης του κ. Δημήτριος, ἀποφυγὼν νά καταδικάσῃ τήν Μασονίαν καί νά ἀποσεῖσῃ τήν κατ' αὐτοῦ δημοσίαν κατηγορίαν ἐπὶ μασονισμῶ. (Μητρ. Θυατείρων, Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, «Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων», Λονδῖνον 1975, σ. 203, 273, 283).

7. Παρουσία του, ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ πάπα εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἐψάλη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ φήμη τοῦ αἵρετικοῦ ποντίφηκος. Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ἑνωτικὴ Λειτουργία, χοροστατοῦντος τοῦ Δημητρίου καί παρισταμένου τοῦ πάπα καί τῶν σὺν αὐτῷ. Κατ' αὐτὴν ὁ

πάπας ἀπήγγειλε τό Πάτερ ἡμῶν, καί ἐν τῷ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» οἱ δύο προκαθήμενοι ἀλληλοησπάσθησαν! (Ἐπίσκεψις, 1.12.'79, σ. 4, 12, 18).

8. Τό 1982 ὑπεδέχθη τόν ἀρχηγόν τῶν Ἑγγλικανῶν, ἐνῶ ἡ χορωδία τοῦ Πατριαρχείου ἔψαλλε τήν φήμην τοῦ αἰρετικοῦ προτεστάντου! (Ἐπίσκεψις 1.9.1982, σ. 2)

9. Δέχεται ὅτι «ὄλοι οἱ χριστιανοί οἱ πιστεύοντες εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί σωτήρα τοῦ κόσμου εἴμεθα ἐν σῶμα...» «κατ' ἀπόλυτον οἰκονομίαν» ἕνας Ὁρθόδοξος μπορεῖ «νά μεταλάβη» σέ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία» «Ἐκατέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν (Ὁρθοδόξου καί Παπικῆς) ἔχει παραλάβει καί τελεῖ τά αὐτά ἱερά μυστήρια» «δέν ὑπάρχει μεταξύ μας (Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν) διαφορά εἰς τό θέμα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἀναγνωρίζομεν τόν Πάπαν ὡς διάδοχον τῶν Ἀποστόλων, ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα διάδοχος τῶν Ἀποστόλων». ⁽³⁴⁾

10. Τῇ εὐλογία του συμπροσηυχήθη ἐν Ἀσσίζη (1986) ὡς ἐκπρόσωπός του ὁ Θυατείρων Μεθόδιος, μετά πάντων τῶν αἰρετικῶν ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί θρησκευτῶν, μέχρι καί αὐτῶν τῶν μάγων καί πυρολατρῶν τῆς Ἀμερικῆς!⁽³⁵⁾

11. Δέχεται τίς ἀντορθόδοξες δηλώσεις τοῦ Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, ὅτι «εἰς τάς ρωμαιοκαθολικάς ἀκολουθίας εἶναι παρών ὁ ἴδιος Κύριος Ἰησοῦς» καί ὅτι «τό πανσθενουργόν Πνεῦμα εἶναι τό τελειοῦν ὅλας τάς ἱερουργίας καί τά μυστήρια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀμφοτέρων, Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν». ⁽³⁶⁾

34. Βλ. Ἐπίσκεψις, ἀρ. 380/15.6.1987· Καθημερινή, 6.8.1987 καί Μακεδονία, 7.8.1987· Καθολική, 22.12.1987, σ. 5· Κ.Γ.Ο. Δεκ. '87, σ. 11.

35. «Φωνή τῶν Πατέρων», περ. Β', ἀρ. 1, Νοέ. 1987.

36. Βλ. «Καθολική», 23.6.1987.

12. Δέχεται ὅσα ἀσεβῆ διεκήρυξε καί μάλιστα στόν ἔσπερινό τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1988, καί ἐνώπιον διαφόρων αἰρετικῶν, πολλῶν ἐπισήμων, ἀλλά καί ἐπισκόπων τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως ὁ μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας, περί «ναρκισσευομένης Ὁρθοδοξίας» καί περί «διευρύνσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πέρα τῶν ὁρίων τῆς»!⁽³⁷⁾

13. Ἐπήνεσε δημοσίᾳ τήν οὐνιτική ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα **Καθολική** γιά τά 60 χρόνια ἀγρίου προσηλυτισμοῦ ὑπ' αὐτῆς τῶν Ὁρθοδόξων, πρᾶγμα πού ἔπραξε καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ!⁽³⁸⁾

14. Συνελειτούργησε εἰς Ρώμην τόν Δεκέμβριον τοῦ 1987 μετά τοῦ πάπα Παύλου Β', ἀποδείξας πλέον φανερῶς καί μετά παρρησίας ὅτι θεωρεῖ τόν παπισμόν Ἐκκλησίαν, ἐν ἀντιθέσει πρός τοὺς ἀγίους Πατέρας πού τόν θεωροῦν ἀντιεκκλησίαν.⁽³⁹⁾

15. Κατά τήν πρόσφατον ἐπίσκεψίν του εἰς Ἀμερικὴν (Ἰουλ. '89) «συμπροσηυχήθη» «μέ... γυναῖκας ἰέρειας(!!!) Τζόαν Κάμπελ καί Πατρίτσια Μάκ Κλέργκ μέ πάνκς, καί προτεστάντες εἰς Η.Π.Α.» (Μεσημβρινή, 16 Ἰουλίου 1990).

Τό δέ τραγικόν εἶναι ὅτι μετά τήν διακωμώδησιν αὐτήν τῆς πίστεώς μας ἐπῆγε καί εἰς Ἅγιον Ὄρος διά νά «εὐλογήσῃ» τοὺς πατέρας, οἱ ὅποιοι, δυστυχῶς, τῶν προσεκύνησαν χωρίς καμμίαν διαμαρτυρίαν, (!) πλήν, ἐννοεῖται, τῶν ζηλωτῶν πατέρων τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου καί τῶν διαφόρων κελλίων τοῦ Ὄρους.

Αἱ ἀνωτέρω ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου, ἐνῶ τόν καθι-

37. Βλ. «Ἐκκλησία» αρ. 7/1.5.1988.

38. Βλ. «Καθολική», 15.11.'88· 13.12.'88· 3.1.'89· 10.1.'89.

39. Βλ. «Καθολική», 22.12.'87.

στοῦν καθαιρετέον καί ἀφωριστέον, δεσμοῦν συγχρόνως ἐν ποικίλῃ εὐθύνη, ἐπιτιμίῳ καί ἀκοινωνησίᾳ καί τούς ἀπανταχοῦ συμμάχους, ἐπαινέτας καί κοινωνούς του, ὡς καί τούς ἐν σιγῇ θεατάς τῆς πρὸς Ρώμην τε καί Γενεύην πορείας του, ἐξ ὧν ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία κατέχει ἐπίζηλον θέσιν...

Πατριαρχία Βαρθολομαίου

Ἄλλὰ μήπως ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος (Ὀκτ. 1991) ὑπῆρξε καλύτερος τοῦ Δημητρίου; Ὅχι μόνον ἠκολούθησε καί ἐπεσφράγισεν ὅ,τι ἐκεῖνος ἀντικανονικόν καί παράνομον διέπραξεν, ὅπως εἶναι καί ἡ ἀναγνώρισις τῶν αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν (Σαμπεζύ 1990), ἀλλὰ τό 1993 μέ τήν εὐλογίαν του ὑπεγράφη εἰς τόν Λίβανον ἡ ἔνωσις τῶν Ὁρθοδόξων μετά τῶν αἰρετικῶν Οὐνιτῶν καί παπικῶν, ὥστε νά θεωροῦνται τοῦ λοιποῦ «ἀδελφές Ἐκκλησίες»!! Καί εἰς ἀπόδειξιν τούτου τό 1995, συλλειτουργεῖ στό Βατικανόν μέ τόν πάπαν Βοϊτύλαν, ὑπογράψας ἐν συνεχείᾳ κοινήν δήλωσιν ὅτι «ἔχουν ἀμφοτέραι αἱ ἐκκλησῖαι των, ἱερωσύνην, μυστήρια καί εἶναι ἀδελφαί ἐκκλησῖαι»!!!

Ἔτσι ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐντέλλεται διά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νά λέγουν οἱ Χριστιανοί «ὄλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα», ὁ κ. Βαρθολομαῖος πράττει ἀκριβῶς τό ἀντίθετον, ἀναγνωρίζων αὐτούς ὡς μέλη τίμια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Τέλος στήν θρονική ἑορτή τοῦ Φαναρίου (30.11.98), προσφωνῶν τήν παπικήν ἀντιπροσωπεΐαν, ἐτόνισε τήν ἀνάγκην πλήρους ἐνώσεως μετά τῆς Ρώμης. Ἀναζητῶν ἐν συνεχείᾳ τούς ὑπαιτίους τοῦ σχίσματος θεωρεῖ συνυ-

πευθύνους γι' αυτό παπικούς και ὀρθοδόξους, τονίζοντας ὅτι «ἡ μετάνοια ἡμῶν διὰ τό παρελθόν εἶναι ἀπαραίτητος» προσέθεσε δέ καί κάτι πού οὐδέποτε ἐτόλμησαν νά προφέρουν ὀρθόδοξα χεῖλη καί μάλιστα ἀρχιερατικά: «Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν, ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καί εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ»!!! (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16.12.'98)

Συνεπῶς κατ' αὐτόν ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ τελικοῦ σχίσματος (1054) μέχρι σήμερα, οἱ ἀγωνισθέντες διὰ τήν παραμονήν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν ἀλήθειαν καί ἀρνηθέντες τήν ὑποταγήν της εἰς τήν παπικήν αἵρεσιν ὑπῆρξαν θύματα τοῦ Διαβόλου! Ποῖος ὀρθόδοξος θ' ἀνεχθῆ νά βλασφημοῦνται κατ' αὐτόν τόν κυνικόν τρόπον οἱ ἅγιοι Πατέρες του; Πῶς εἶναι δυνατόν νά παραμένῃ στόν οἰκουμενικόν Θρόνον ἕνας τέτοιος ἱεράρχης καί νά τιμᾶται μάλιστα ἰδιαζόντως ὑπό τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου; Νά μνημονεύεται δέ ἀπό ὀλόκληρον τήν Ἑλλαδικήν ἱεραρχίαν καί τό Ἅγιον Ὅρος ὡς «ὀρθοτομῶν τόν λόγον τῆς ἀληθείας»; Καί ὕστερα διαμαρτυρόμεθα διατί θερίζουν τήν νεολαία τά ναρκωτικά καί τό sex. Ὅταν βλέπουν τήν ὑποκρισίαν καί τήν κακοδοξίαν τῶν ποιμένων τους, ποιός θά τολμήσῃ νά τοὺς μιλήσῃ γιά ἰδανικά καί ἠθικές ἀξίες τῆς Ὁρθοδοξίας;

Συνεπῶς γιά τοὺς ἐνωτικούς Φαναριῶτες καί τοὺς ποικίλους δορυφόρους τους ὅλες οἱ αἵρέσεις ὀδηγοῦν στόν Χριστόν! Καί αὐτό διότι «οἱ ἐνωτικοί εἶναι συγκρητισταί. Δέν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ συγχώνευσις, ἀλλά ἡ συνύπαρξις. "Ὅλοι στό Θεό πηγαίνουμε, ὁ καθένας ἀπό τό δικό του δρόμο." Αὐτό τό μασονικό μοτίβο εἶναι ἡ πεμπτουσία

του συγκρητισμοῦ... Για τούς ἀνθρώπους πού θά ποτισθοῦν μέ τό δηλητήριο του συγκρητισμοῦ ὁ Χριστός εἶναι ἕνας μέγας μύστης, ἕνας μέγας φιλόσοφος... Εἶναι ἕνας δρόμος, ὄχι ὁμως Ο ΔΡΟΜΟΣ. Εἶναι μιὰ ἀλήθεια, ὄχι ὁμως Η ΑΛΗΘΕΙΑ...».

«Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἕνας δρόμος, δέν εἶναι ὁμως ὁ δρόμος. Ὑπάρχουν ἄλλοι δρόμοι ἐξ ἴσου καλοί. Δέν πρόκειται νά γίνη συγχώνευση. Ὁ καθένας ἄς κρατήσῃ τόν δρόμο του. Φθάνει νά μήν εἶναι φανατικός, νά μή νομίζῃ πώς μόνο ἡ Ὁρθοδοξία ὑπάρχει στόν κόσμο καί τίποτε ἄλλο. Νά μή νομίζῃ πώς μόνο οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι εἶναι Ἐπίσκοποι καί οἱ αἰρετικοί δέν εἶναι τίποτε. Νά μή νομίζῃ πώς μόνο ἐν Χριστῷ γνωρίζει κανεῖς τόν Θεό καί ὅτι τόσα ἑκατομμύρια Ἑβραῖοι, Μωαμεθανοί, Βουδισταί κλπ. εἶναι μακριά ἀπό τόν Θεόν.

«Αὕτη εἶναι ἡ αἵρεση μέ τήν ὁποῖαν παλεύουν οἱ πιστοί Ὁρθόδοξοι σήμερον καί ὄχι γιά κάποιαν ἔνωση μέ τόν πάπα πού ἀκόμη φαινομενικῶς δέν ἔγινε πλήρως. Εἶναι ἡ ἄρνησις του Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του. Ἡ αἵρεσις αὕτη ἔχει διαποτίσει ἀπ' ἄκρου σέ ἄκρο τόν ἑλληνικό χῶρο, ἔγινε πιά τρόπος του σκέπτεσθαι καί βίωμα τῶν Ρωμιῶν. Καί ὁμως ἐν γνώσει τῆς καταστάσεως ναουρίζουν οἱ δάσκαλοι αὐτοί τά πνευματικά τους παιδιά μέ τό: «Ἄν ὁ πατριάρχης προχωρήσῃ ἀκόμη, ἂν προβῇ εἰς "ἑνώσεις", τότε θά ἴδῃς...».

» Ἀλλά «ἑνώσεις» τέτοιες δέν πρόκειται ποτέ νά γίνουν καί οἱ ἀφελεῖς μαθηταί τους δέν πρόκειται ποτέ νά ἰδοῦν...» (Α. Καλομοίρου, Τό σύγκριμα, σελ. 23-5, Θεσσαλονίκη 1976).

Ἄλλο ἐπίσης σύνθημα πού πιπιλίζουν οἱ νεοημερολογῖται κληρικοί πρός τούς πιστούς των, προκειμένου

νά μή φύγουν από κοντά τους, είναι τό γνωστόν: «Ἐνευ ἐπισκόπου Ἐκκλησία οὐ καλεῖται». Βεβαίως δέν καλεῖται, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος ὀρθοδοξῆ, ὅταν ὁμως κακοδοξῆ, τότε ὁ Μ. Ἀθανάσιος προτρέπει τούς πιστούς νά φεύγουν μακράν του! «Ἐάν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος οἱ ὄντες ὀφθαλμοί τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καί σκανδαλίζωσι τόν λαόν, χρή αὐτούς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καί Καϊάφα, εἰς τήν γέεννα τοῦ πυρός!» (ΒΕΠΕΣ: 33, 199). Ἐπειδή ὁμως τό θέμα εἶναι σοβαρόν παραθέτομεν ἕνα σχετικόν σχόλιον ὀρθοδόξου περιοδικοῦ, πού βάζει πολύ ὠραῖα τά πράγματα στή θέσι τους.

«Γιατί ὁμως αἰσθάνονται οἱ Χριστιανοί τόσο πολύ ἔντονα τήν ἀνάγκη νά καταφύγουν ὅπωςδήποτε σέ μιά διοικητικά ὀργανωμένη Ἐκκλησία; Αὐτό γίνεται γιατί ἡ Ἱστορία ἔχει μεγάλη δύναμη στήν ψυχή μας. Ἐπειδή τήν Ἐκκλησία μέσα στούς αἰῶνες τήν γνωρίσαμε ὀργανωμένη σέ Πατριαρχεῖα καί σέ Συνόδους, τήν ταυτίσαμε μέ τήν ὀργάνωσή της αὐτήν, ξεχνώντας ὅτι, κατά τήν διάρκειαν τῶν αἱρέσεων, ἡ ὀργάνωση αὐτή χανόταν γιά τούς Ὀρθοδόξους καί γινόταν τό ὄπλο τῆς κακοδοξίας ἐναντίον τους. Ὅμως, στούς ἀποκαλυπτικούς καιρούς πού ζοῦμε, ἔχουμε ἀφήσει πιά πίσω τήν Ἱστορία καί μπήκαμε στήν Ἐσχατολογία. Ἡ πνευματική μας ἐπιβίωση ἐξαρτᾶται ἀπό τήν συνειδητοποίηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἔπεςαν πιά ὅλα τά ἱστορικά μας ἀντερείσματα. Ἡ ἀποστασία ἄλλαξε τούς ποιμένας σέ λύκους καί ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία πού ξέραμε εἶναι πιά σήμερα ἀγέλη λύκων καί θάνατος προβάτων. Ὁ διάβολος εἶναι πιά λυμένος. Γιά νά ἐπιβιώσουμε πρέπει νά δοῦμε τήν Ἐκ-

κλησία στή μυστική και μυστηριακή της ουσία, γυμνωμένη από τή διοικητική της ὀργάνωση πού γνωρίσαμε στήν Ἱστορία. Στήν ἀρένα οἱ μάρτυρες γυμνοί ἀντιμετώπιζαν τά θηρία. Γυμνή και ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ἐσχάτων καιρῶν θά παλέψει μαζί τους, χωρίς Συνόδους, χωρίς Πατριαρχεῖα, χωρίς σύνδεσμο τῶν κατά τόπους μικρῶν Ἐκκλησιῶν ἄλλον ἀπό τόν Χριστόν και τήν κοινωνία τους μέ τή θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

»Τό συνηθισμένο λοιπόν ἐρώτημα: «Καλά νά φύγουμε ἀπό τόν Οἰκουμενισμό, ἀλλά σέ ποιᾶ Ἐκκλησία νά πᾶμε;» δέν ἔχει τή θέση του σήμερα. Γιατί δέν πρόκειται νά πᾶμε πουθενά ἀλλά νά μείνουμε στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων· ν' ἀρνηθοῦμε τίς παραποιήσεις και νά μείνουμε στήν ἀλήθεια πού ἀπό ἀπαλῶν ὀνύχων γνωρίσαμε, ἀλλά δυσκολευόμαστε πιά ν' ἀναγνωρίσουμε σ' αὐτό πού μᾶς λέγουν ὅτι εἶναι δῆθεν Ἐκκλησία. Αὐτή τήν ἀρνηση τοῦ ψεύδους και τῶν παραποιήσεων θά τήν πραγματοποιήσουμε ἐκεῖ πού βρισκόμαστε, διακόπτοντας ἀπλά κάθε κοινωνία μαζί της. Καί τότε, ὅταν θά ἔχουμε κάνει τό πρῶτο βῆμα πού περιμένει ἀπό μᾶς ὁ Θεός, θά ἔλθει ὁ ἴδιος σέ συνάντησή μας, και θ' ἀνοίξει τά μάτια μας, πού μέχρι τότε ὄνομα εἶχαν ὅτι βλέπουν, ἀλλά ἦταν ἀνίκανα νά δοῦν τόν ἀληθινό Χριστό. Καί ὅταν τόν δοῦμε θά τρέξουμε στόν πιό ἀκριβό μας φίλο, ὅπως ἔτρεξε ὁ Φίλιππος στόν Ναθαναήλ και θά τόν καλέσουμε νά ῥθῆ νά δεῖ κι αὐτός, ὅσο κι ἂν ἀμφιβάλλει γιά τό καλό πού μπορεῖ νά ἔρθει ἀπό τή Ναζαρέτ. Ἔτσι σχηματίζεται τό «μικρό ποίμνιο», ἡ μικρή τοπική ἐκκλησία. Οἱ ἀληθινοί Ἰσραηλιῆτες βρίσκουν ὁ ἓνας τόν ἄλλον και ἔρχονται μαζί στόν Χριστό, λαϊκοί και ἱερεῖς και Ἐπίσκοποι.

»Αὐτή ἡ δραματική ἀλλά εὐλογημένη διαδικασία εἶναι ἤδη ἀπό δεκαετίες γνωστή στή Ρωσία. Ἡ λεγομένη «Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν» δέν ἔχει καμιά ἐξωτερική ὁμοιότητα μέ τίς ὀργανωμένες Ἐκκλησίες πού ξέρουμε, καί μόνον μέ τίς Ἐκκλησίες τῆς ἐποχῆς τῶν μεγάλων διωγμῶν ὁμοιάζει. Ἡ κατάσταση πού ἐπικρατεῖ τώρα στή Ρωσία σιγά-σιγά θά γενικευθεῖ παντοῦ. Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἐλάχιστοι, διάσπαρτοι στόν κόσμο, κρυμμένοι καί ἄγνωστοι στούς πολλούς. Ἱερεῖς μετρημένοι θά ἐκτελοῦν ἀποστολικές περιοδεῖες ἀπό πόλη σέ πόλη, ἀπό ἐνορία σέ ἐνορία, ἀπό χώρα σέ χώρα, ἀνακουφίζοντας τίς πνευματικές ἀνάγκες τῶν πιστῶν καί ἐνώνοντάς τους ὄλους, γνωστούς καί ἀγνώστους μεταξύ τους, μέ τούς ἀφθαρτους δεσμούς τοῦ ἀναστημένου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ...

Καί ἡ ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου θά προχωρεῖ πρός τήν ἀποκορύφωση της. Τό ποιῆνιο τοῦ Χριστοῦ ὄλο καί θά μικραίνει. Ὅμως ὅσο πῶ δυνατός ὁ πόνος τῶν ἡμερῶν πού ἔρχονται, τόσο κοντύτερά μας θά εἶναι ὁ Κύριος, φθάνει νά μείνουμε πιστοί μέχρι τό τέλος. Τό πλοῖο πού μᾶς ἔφερε μέχρι ἐδῶ, ἡ συνοδική, διοικητική, ὀργανωμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας ἐξώκειλε στά ρηχά τῆς ἀποστασίας καί διαλύεται ἀπό τή βία τῶν κυμάτων...». (Περιοδικόν «οἱ Ρίζες», Δεκ. 1982, σ. 3-4).

Διά τήν κηρυττομένη, λοιπόν, καί μόνον αἵρεσιν τοῦ Συγκρητισμοῦ τό Φανάριον εἶναι ἄξιον πάσης ἀκοινωνσίας. Τό ὅτι κοινωνεῖ συγχρόνως καί τοῖς αἰρετικοῖς λατίνοις τοῦτο εἶναι ἄλλο κεφάλαιον, τό ὁποῖον ἐπαυξάνει καί δέν ἐλαττώνει τήν ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν.

Πάντα ταῦτα ἠνάγκασαν καί μή «ζηλωτικά» δημο-

σιογραφικά φύλλα τῶν Ἀθηνῶν νά ἐπιτεθοῦν δριμέως κατά τοῦ πατριάρχου καί τῆς Συνόδου του, γράφοντες μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«Κλαύσατε καί ἀναγγείλατε: Πέπτωκε Δημήτριος καί οἱ σύν αὐτῶ· καί διαθέσει καί φρονήματι καί λόγῳ καί πράξει. Ἡθέτησε ὁ δυστυχῆς, καί θεοπαράδοτα δόγματα καί θείους νόμους καί ἁγίους Πατέρας καί Ἱεράν Παράδοσιν καί Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί γενικῶς τήν πίστιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ κοινωνῶν Δημητρίῳ αἰρέσει κοινωνεῖ. Ὁ μνημονεύων Δημήτριον συναπάγεται μετά τούτου τῆ αἰρετικῆ ἀπωλεία... Ὁ πατριάρχης, λοιπόν, Δημήτριος καί οἱ σύν αὐτῶ κατά τούς Ἱ. Κανόνας εἶναι καί ἀφωρισμένοι καί καθηρημένοι... Οἱ μή κοινωνοῦντες Δημητρίῳ καί τοῖς σύν αὐτῶ εἶναι «τιμῆς καί ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι», παραγγέλουσιν οἱ ἅγιοι διά τοῦ ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων (Ε.Π. 87, 3369-3372) καί τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου». (Καλή Ὁμολογία, 1.1.'80).

Μετά τά ἀνωτέρω ἀντιλαμβάνεται κανεῖς πόσο ματαιοπονοῦν ὅσοι προσπαθοῦν, κληρικοί ἢ λαϊκοί, νά δικαιολογήσουν τήν ἀντικανονικότητα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Μεταξύ αὐτῶν καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος σέ σχετική μελέτη του ἀπό τό 1982 προσπαθεῖ νά ἀμνηστεύσῃ τās ἐνεργείας τοῦ συναδέλφου του Χρυσ. Παπαδοπούλου καί νά καταδικάσῃ συγχρόνως τήν ἀντίδρασιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ!

Ἐσχάτως τόν ἐμιμήθη καί ὁ κ. Δ. Κόκορης, τονίζων σέ σχετική μελέτη του, ὅτι ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἀδιαφορῶν ἄν μέχρι σήμερα τό 80% τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος τῆς γῆς ἀκολουθεῖ τό παλαιόν ἑορτολόγιον! Ἐρωτῶμεν: Ἀφοῦ ἦτο λοιπόν ἐπιβεβλημένη

καί ὀρθή ἢ ἀλλαγὴ, τότε διατί ἐώρτασαν τό 1999 ὅλοι οἱ «ὀρθόδοξοι» Προκαθήμενοι στά Ἱεροσόλυμα μέ τό παλαιόν τά Χριστούγεννα; Δυστυχῶς τό πεῖσμα τῆς καινοτομίας ἔχει πάντοτε ὡς κατάληξιν τήν κακοδοξίαν, πού τόσο φανερά ἀκολουθοῦν σήμερα οἱ καινοτόμοι...

Τά ψεύδη τῶν νεοημερολογιτῶν

Τό δυστύχημα εἶναι, ὅτι ἐνῶ οἱ νεοημερολογῖτες κληρικοί καί λοιποὶ θεολόγοι βλέπουν τήν προδοσίαν τῆς Πίστεως πού συντελεῖται πλέον ἀπροκαλύπτως, ὄχι μόνο δέν διαμαρτύρονται καί δέν διαχωρίζουν εὐθύνες, ἀλλά γιά νά συγκρατήσουν τόν εὐσεβῆ Λαό τοῦ Θεοῦ πού σκανδαλίζεται ἀπό τίς παρασπονδίες τῶν ποιμένων του, ψεύδονται καί ἀλλοῦ. Διαδίδουν δηλαδή, ψευδόμενοι ἐν γνώσει τους, ὅτι τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» τά μυστήρια δέν ἀναγνωρίζονται ἀπό τήν Πολιτεία.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτούς καί μέ αὐτό τό ἐνσυνείδητο ψεῦδος τους δείχνουν πόσο ἡ καινοτομία τοῦ ἡμερολογίου καί ἡ αἵρεσις τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» τούς ἔχουν ἀπομακρύνει ἀπό τήν ἀλήθεια καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, διότι οἱ Κληρικοί τῶν Παλαιοημερολογιτῶν:

α) Ἀναγνωρίζονται ἀπό τό κράτος ὡς Ὀρθόδοξοι Κληρικοί.⁽⁴⁰⁾

β) Τελοῦν ἀνεμπόδιστα ὅλες τίς Ὀρθόδοξες Ἱεροπραξίες σέ ἰδιαιτέρους Ναούς, οἱ ὅποιοι λειτουργοῦν ἢ ἀνεγείρονται μέ κανονική ἄδεια.⁽⁴¹⁾

40. Βλ. Ἰπουργείου Ἰγείας, Προνοίας καί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, Ἀπόφασις 30.9.1985.

41. Βλ. Ἐγκυκλίους Ἰπουργείου Χ.Ο.Π. ὑπ. ἀριθμ. 137/15.10.1981 καί

γ) Τά τελούμενα ἀπό αὐτούς Ἱερά Μυστήρια (Βαπτίσεις, Γάμοι) ἀναγνωρίζονται ὑπό τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης.

δ) Καί καταχωροῦνται στά Ληξιαρχικά Βιβλία τοῦ Κράτους.

ε) Ὅλα αὐτά τά ἐπιβεβαιώνει ἡ δήλωση τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων, πού ἀποτελεῖ μέρος τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Συντάγματος (1975): «Οἱ οὕτως αὐτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί Παλαιοημερολογῖται δύνανται νά τελοῦν ἀκωλύτως τά λατρευτικά των καθήκοντα» (Μητρ. Κυπριανοῦ, μν. ἔργ., σ. 33).

91/1.6.1982. Ἐπίσης Ἐγκυκλίους Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ὑπ. ἀριθμ. 132010/17.12.1966, 40289/14.4.1967 καί 33159:18.3.1969. Καί τό κυριώτερον τήν γνωμοδότησιν τῆς Ὁλομελείας τῶν Νομικῶν Συμβούλων Διοικήσεως ὑπ. ἀριθμ. 749/1986 καί ὑπό ἡμερομηνίαν 17ης Σεπτ. 1986 (γενομένην δεκτὴν καί ἀπό ἀρμόδιον Ὑπουργόν), διά τῆς ὁποίας ἐκρίθη, καί μάλιστα διά συντριπτικῆς πλειοψηφία, ὅτι διά τήν ἀνέγερσιν Ἱερῶν Ναῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀρκεῖ ἡ ἐφαρμογή τῶν Γενικῶν Πολεοδομικῶν Διατάξεων καί μόνον. (Μητρ. Κυπριανοῦ, μν. ἔργων, σ. 33).

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΚΡΥΝΟ ΚΑΝΑΔΑ

Μετά μεγάλης χαρᾶς καί ἱκανοποιήσεως δημοσιεύομεν κατωτέρω τήν συνέντευξιν πού παρεχώρησε ὁ κ. Δ. Οἰκονομόπουλος, κάτοικος Μοντρεάλ, (=Μ) εἰς τόν διευθυντήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Βανκοῦβερ (=Β) κ. Παρίσην Σάββαν.

Ἡ μοναδικότης τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς ἔγκειται εἰς τό ὅτι διά πρώτην φοράν μετεδόθη ἀπό Ραδιοφωνικόν Σταθμόν τοῦ Καναδά τό ὀρθόδοξον μήνυμα τῆς ἀποτειχίσεως (=ἀπομακρύνσεως) τῶν πιστῶν ἀπό τοὺς κακοδοξοῦντας ποιμένας των μέ σαφήνειαν καί παραδοσιακὴν θεμελίωσιν. Τά ἐπιχειρήματα τῆς συνεντεύξεως ἐκφράζουν ἀπολύτως τό πατερικόν - ἀγωνιστικόν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, καί ἔρχονται εἰς μίαν κρίσιμον ὥραν νά βοηθήσουν ὅσους διατελοῦν ἀκόμη ἐν κοινωνίᾳ μέ τοὺς οἰκουμενιστάς ψευδοποιμένας των, φοβούμενοι νά τοὺς ἀποδοκιμάσουν, μήπως καί εὐρεθοῦν... «ἐκτός Ἐκκλησίας»! Δυστυχῶς μερικοὶ ἐκ τῶν «δοκούντων ὀρθοδοξεῖν» ἔχουν ταλαιπωρήσει καί συνεχίζουν νά ταλαιπωροῦν τοὺς πιστοὺς πού ἐπιθυμοῦν καθαρὰν Ὁρθοδοξίαν, χωρίς συμβιβασμούς καί ἀντορθόδοξες «ὁμολογίες», πού ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τήν... παραμονήν τοῦ ποιμνίου ὑπό τόν

κακόδοξον ποιμένα του!

Ἡ εὐθύνη τῶν ὁμογενῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Καναδᾶ - ὅσων ἤκουσαν τὴν συνέντευξιν - γίνεται πλέον μεγαλυτέρα, ἐάν τυχόν ἀδιαφορήσουν στό μήνυμά της. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἔγραψε, ὅτι ὅταν οἱ Ἱεράρχαι δέν ὀρθοδοξοῦν, τότε τόν λόγον νά τόν ἔχουν οἱ Μοναχοί. Καιρός νά προστεθῆ: καί ὅταν καί αὐτοί στήν πλειονότητά των ἀδιαφορήσουν, τότε τόν λόγον νά τόν ἔχη ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἐκφράζεται διά τῆς Ἐγκυκλίου τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (1848).

Εἰς τὴν ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον σαφῶς τονίζεται ὅτι «... ὑπερασπιστῆς τῆς Θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρησκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῶ τῶν πατέρων αὐτοῦ...».

Ἀπό τὴν Ἑλλάδα στέλλομεν τά θερμά μας συγχαρητήρια στά δύο ἐκλεκτά καί εὐσεβῆ τέκνα της, διά τὴν μεγίστην προσφοράν των πρὸς τοὺς ἐν Καναδᾶ Ὁρθοδόξους ὁμογενεῖς. Εὐχόμεθα ἐκ καρδίας ὁ λόγος των νά εὕρη ἀπήχησιν στίς ψυχές τῶν πιστῶν καί συντόμως νά προστεθοῦν πολλοί ἐξ αὐτῶν - εἴθε οἱ πάντες - στό ἤδη ἀπό τὴν δεκαετίαν τοῦ 1970 ἀγωνιζόμενον μέτωπον τῆς ἐν Καναδᾶ ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας.

Εἴθε, ἐπίσης, ἡ συνέντευξις αὐτή νά γίνῃ αἰτία αὐτοκριτικῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξων, κληρικῶν καί λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι ἐπὶ δεκαετίες τώρα κοινοῦν ἀταράχως μετὰ τῶν Ἐπισκόπων των, τῶν ὑποστηρικτῶν καί δορυφόρων τῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνος μας.

Τό κείμενον πού ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖ μέρος τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποία ἐλπίζομεν νά ὀλοκληρώσωμεν προσεχῶς.

B.- Ἀδελφέ Δημήτριε, ἡ ἱερά ὑποχρέωσις εἰς τό νά συμβάλλω εἰς τό ξεσκέπασμα τῶν δολιοφθορέων τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας καί τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς πού σκευο-ροῦν ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἡ ἐπιθυμία μου ὅπως οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνες γνωρίσουν βαθύτερον τήν ἀλη-θειαν, μέ φέρνει γιά μιά ἀκόμη φορά σέ τηλεφωνική ἐπικοινωνία μαζί σας, γιά νά συζητήσωμε τό πάντα ἐπί-καιρον θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

M.- Ἀδελφέ μου Παρίση, ὅπως πάντα ἔτσι καί τώρα εἶμαι πρόθυμος νά συζητήσωμεν ἐξετάζοντες καί τίς ἄλ-λες πλευρές τοῦ περί Οἰκουμενισμοῦ θέματος χάριν τῆς ἀληθείας, ἡ γνῶσις τῆς ὁποίας ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπον ἀπό πάσης πλάνης καί παγίδος.

B.- Ἀρχίζω μέ τήν πρώτην ἐρώτησιν: Τί ζητεῖ ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία νά πράξουν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, κληρικοί καί λαϊκοί, ὅταν ὁ ἐπίσκοπός των εἶναι ὑπο-στηρικτής τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

M.- Δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, μία εἶναι καί ἡ εὐθύνη πού βαρύνει ὅλους, ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκ-κλησίας, ἐναντι τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας. Στήν προ-κειμένη περίπτωσιν οἱ πιστοί παρακολουθοῦν μέ ἀγωνία νά δοῦν πῶς θά ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των, ἢ ἄλλοι ἐπίσκοποι ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διά νά ἐνεργήσουν ἀναλόγως.

B.- Δηλαδή ἂν ὁ ἐπίσκοπός των ἀντιδράσῃ πατερικῶς, τότε ὑποχρεοῦνται νά τοῦ συμπαρασταθοῦν μέ κάθε δυ-νατόν τρόπον, αὐτό δέν θέλετε νά πῆτε;

M.- Ναί, αὐτό ἀκριβῶς.

B.- Ἄν ὁμως δέν ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των, οὔτε οἱ συνεπίσκοποί του καί ἀντιδράσουν ἐπίσκοποι ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὑποχρεοῦνται νά συμπαραστα-

θοῦν σ' αὐτούς;

Μ.- Πιστεύω ὅτι ὑποχρεοῦνται. Καί μάλιστα ἂν οἱ ἀντιδράσεις τῶν ὀρθοδόξων ἐκείνων ἐπισκόπων κλιμακωθῶν καί καταλήξουν εἰς διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων οἰκουμενιστῶν, τότε οἱ πιστοί, ὅσοι κληρικοί καί λαϊκοί παραμείνουν πιστοί εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὑποχρεοῦνται νὰ ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μόνον μέ ὀρθοδόξους ἐπισκόπους, εἴτε αὐτοί εἶναι Ἑλληνας, εἴτε Ρῶσοι, εἴτε Σέρβοι κ.λπ., ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι καί ὄχι οἰκουμενισταί. Οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας τονίζουν ὅτι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὄχι μόνον οἱ διάφοροι αἵρετικοί, ἀλλὰ καί οἱ ἔχοντες ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν.

Β.- Ὑποστηρίζουν μερικοί, ὅτι οἱ πιστοί πρέπει νὰ περιμένουν πρῶτα τὴν Συνοδικὴν καταδίκην τοῦ ἐπισκόπου ἐκείνου πού κηρύττει αἵρεσιν καί κατόπιν νὰ ἀποσχισθοῦν ἀπ' αὐτόν. Διότι, ἂν ἀποσχισθοῦν πρό συνοδικῆς διαγνώμης δημιουργοῦν τάχα σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐσεῖς πῶς τό σχολιάζετε αὐτό;

Μ.- Οἱ λέγοντες αὐτὰ ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν μέ τοὺς ἁγίους πατέρας. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐποχὴ τους, σέ παρόμοιες περιπτώσεις, δέν ἤθελαν καμμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μέ τοὺς αἵρετικούς. Ἡ ἀποσχισις ἀπαγορεύεται, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος σφάλῃ ὡς ἄτομον, στήν ἰδιωτικὴ του ζωὴ. Ὅταν ὅμως σφάλῃ περί τὴν πίστιν, ἢ ἀποτείχισις συνιστᾶται ἐκ μέρους τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἱ. Κανόνων καί τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Πρό συνοδικῆς ἀποφάσεως

Β.- Παρακαλῶ νά μᾶς ἀναφέρετε ὀνόματα ἁγίων πατέρων πού ἀπεσχίσθησαν ἀμέσως ἀπό τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου, προτοῦ νά καταδικασθῇ ὁ αἰρετικός ἐπίσκοπος ὑπό τῆς Συνόδου.

Μ.- Σᾶς ἀναφέρω τόν ἁγιώτατον πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Κύριλλον, ὁ ὁποῖος προέτρεπε τούς πιστούς τῆς Κων/λεως, κληρικούς καί λαϊκούς, νά ἀπέχουν τῆς κοινωνίας τοῦ αἰρετικά κηρύσσοντος Νεστορίου, ἂν καί δέν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη σύνοδος πρὸς καταδίκην του. Καί σημειώσατε, ὅτι ὅταν ὁ θεῖος Κύριλλος προέτρεπε μέ τά λόγια αὐτά τούς πιστούς τῆς Κων/λεως, αὐτοὶ εἶχαν προηγουμένως διακόψει κοινωνίαν μέ τόν κακόδοξον ποιμενάρχη των, τόν Νεστόριον. Ἐπίσης ὁ ἅγιος Ὑπάτιος, πού μόλις ἐπληροφόρηθῆ τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεστορίου, διέκοψε τό μνημόσυνό του, πρὶν κᾶν συνέλθῃ Σύνοδος πρὸς καταδίκην τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου. Ἄλλο παράδειγμα: Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μεθ' ὧν σχεδόν τῶν θρόνων Ἀνατολῆς καί Δύσεως, ἔνεκα τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, ὥστε νά θεωρῆται ὑπό τῶν ἀντιπάλων του ὡς εὕρισκόμενος τάχα ἐκτός Ἐκκλησίας. Τοῦ ἔλεγον: Ποιάς Ἐκκλησίας εἶσαι; Τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ρώμης, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ἀλεξανδρείας; ποίας; ὅλαι αὐταὶ ἔχουν ἔνωθῆ. Ἐάν λοιπὸν εἶσαι μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἐνώσου καί σύ. Καί τότε ὁ ἅγιος ἀπήντησεν: «μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅσοι ἔχουν τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως· χάριν αὐτῆς εἶμαι ἕτοιμος καί νά ἀποθάνω». Καί τέλος, οἱ πρὸ τῆς ἐβδόμης Οἰκ. Συνόδου ἀθλήσαντες εἰκονόφιλοι, κλη-

ρικοί και λαϊκοί, διετέλεσαν ἐν ἀκοινωνησίᾳ πρὸς τοὺς εἰκονομάχους ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετίας γιὰ τὴν καλὴ ὁμολογία τῆς πίστεως.

Β.- Μὲ αὐτὰ πού μοῦ εἶπατε, κ. Οἰκονομόπουλε, μοῦ ὑπενθυμίσατε τὸν ἁγ. Θεόδωρον τὸν Στουδίτην, πού ἔγραψε ὅτι: «μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωρία ἐκ μόνου τοῦ μνημονεύειν τὸν εἰκονομάχον ἐπίσκοπον, ἔστω καὶ ἂν ὁ μνημονεύων εἶναι Ὁρθόδοξος».

Μ.- Πολύ σωστά. Ἄς μὴ ματαιοπονοῦν λοιπόν, ὅλοι ἐκεῖνοι πού κακῶς προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα.

Β.- Κύριε Οἰκονομόπουλε, σχετικῶς μὲ ὅλα αὐτὰ θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ἐξετασθῇ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπιζε τίς ἐκάστοτε ἐμφανιζόμενες αἵρέσεις, πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ σχετικοί ἰ. Κανόνες.

Μ.- Πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ Κανόνες, τίς αἵρέσεις ἡ Ἐκκλησία τὰς ἀντιμετώπιζεν βάσει τῆς ἁγ. Γραφῆς, ἡ ὁποία λέγει: «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τιτ. 3, 10). Καὶ πάλιν: «Ἄλλ' ἂν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. 1, 8). Ἐπίσης γράφει: «Κρατεῖν τὰς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθημεν, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς τῶν ἀποστόλων, καὶ μένειν ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστώθημεν. Καὶ μὴ πλανᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ γρηγορεῖν, στήκειν ἐν τῇ πίστει, ἐδραίους γίνεσθαι, ἀμετακινήτους». Καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος λέγει: «Φεύγετε τὰς αἵρέσεις, διότι εἶναι τοῦ διαβόλου ἐφευρέσεις». Καὶ ὁ ἁγ. Ἐπιφάνιος: «Ἀποστρεφθε πάσας τὰς αἵρέσεις σάν θηρία ἔχοντα θανατηφόρον δηλητήριον».

Β.- Δηλαδή αἰρετικοί εἶναι ὄχι μόνον οἱ ἀρνούμενοι

τά θεῖα δόγματα, ἀλλά καί οἱ ἀρνούμενοι τόν Εὐαγγελικόν νόμον, οἱ ἀρνούμενοι τά Γραφικά ἐδάφια πού μᾶς ἀναφέρατε.

Μ.- Μάλιστα. Καί ὁ ἅγ. Χρυστόστομος λέγει: «Ἐπιφέρει καί καλό σχίσμα, ὑπάρχει καί κακή ὁμόνοια, ἀλλά καί καλή διαφωνία». Λοιπόν ὅσοι συμφωνοῦν ἀπολύτως μέ τήν ἅγ. Γραφήν, μέ τούς ἱ. Κανόνας καί γενικά μέ τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ συνέχισις ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ τούς οἰκουμενιστάς ἐπισκόπους καθιστᾷ τόν οἶονδῆποτε μετά τῆς μερίδος τοῦ αἰρετικοῦ. Ἀντιθέτως, οἱ μή κοινωνοῦντες μέ τούς κακοδόξους οἰκουμενιστάς, δημιουργοῦν τήν ὑγιᾶ ἀντίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελοῦν μέ ἄλλα λόγια τό ὑγιές μέρος αὐτῆς. Αὐτό διδάσκει ἡ ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὐτά παρελάβομεν ὑπό τῶν ἅγ. Πατέρων. Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς διδασκαλίας ἔπρεπε ὁ κάθε ἀντιφρονῶν νά ταπεινώσῃ τόν ἑαυτόν του καί νά μή σοφίζεται περιττά καί ἄδικα ἀκολουθῶν δική του πολιτικήν, διά τῆς ὁποίας βλάπτει καί τόν ἑαυτόν του καί ὅσους καλῆ τῇ πίστει συμφωνοῦν μαζί του. Ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία του ἐπιθυμοῦν τήν ἀπομάκρυνσιν τῶν πιστῶν ἐκ τῶν αἰρετιζόντων οἰκουμενιστῶν καί τήν μέχρι θανάτου ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Β.- Συνεπῶς σήμερον πού ἡ αἵρεσις κηρύσσεται ὑπό τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπί τῇ βάσει προδοτικοῦ σχεδίου καί αἱ αἰρετικά παρασυναγωγαί χαρακτηρίζονται ὡς «ἀδελφαί ἐκκλησῖαι» πῶς εἶναι δυνατόν τά ὀρθόδοξα μέλη τῆς Ἐκκλησίας νά δικαιολογηθοῦν διά τήν κατάκριτον σιωπήν των καί τήν μετά τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως οἰκουμενιστῶν κοινωνίαν των;

Μ.- Τό ἐρώτημά σας πρέπει νά ἀπασχολήσῃ ὅλους

τούς ὀρθοδόξους, διότι ἡ προδοσία ἔχει λάβει πολύ μεγάλη διαστάσει. Ἴδου διατί: α) Ἔγινε ἀναγνώρισις τῶν δυτικῶν ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν»· β) ἐξίσωσις Ὁρθοδοξίας, Παπισμοῦ καί Μονοφυσιτισμοῦ· γ) ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐχαρακτήρισεν τούς ἰ. κανόνας ὡς «τείχη αἰσχους»· δ) οἱ οἰκουμενισταί ἀπηγόρευσαν τόν ἀναβαπτισμόν τῶν αἰρετικῶν καί ἄρα τήν μετάνοιαν αὐτῶν· ε) ἐπιδιώκεται ἀρχοντιά ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ μέρους τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὡς πάπα τῆς Ἀνατολῆς... Ὅλοι αὐτοί οἱ οἰκουμενισταί καταδικάζουν ὀρθοδόξους δίχως νά δικάζουν. Οἱ οἰκουμενισταί ἐκοινώνησαν ἐκκλησιαστικῶς μετά τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν Παπικῶν, Προτεστάντῶν, Μονοφυσιτῶν· συνεώρτασαν, συμπροσευχήθησαν, συλλειτούργησαν, ἀλληλοευλογήθησαν, καί ὅλα αὐτά ἀντίθετα πρὸς τήν ὀρθόδοξον πίστιν! Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει ὅτι οἱ ἔχοντες ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μέ αἰρετικούς, δέν λογίζονται πιστοί.

Τό πρόβλημα τῆς κοινωνίας

Β. - Κατόπιν ὅλων αὐτῶν εἶναι σοβαρώτατον καί ἐπιτακτικώτατον τό ζήτημα τῆς κοινωνίας, ἐννοῶ τήν σχέσιν τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν ἔναντι τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καί ἱερέων. Πολλοί ὀρθόδοξοι χριστιανοί εὐρίσκονται σέ ἀπορία. Δέν γνωρίζουν τί νά κάνουν καί ἐξακολουθοῦν ἐκκλησιαζόμενοι σέ ναούς, ὅπου λειτουργοῦν κληρικοί οἰκουμενισταί. Ἄλλοι πάλιν γνωρίζοντες βαθύτερον τό θέμα καί ἐπιθυμοῦντες νά ὀρθοδοξοῦν, ὄχι μόνον θεωρητικῶς ἀλλά καί πρακτικῶς καί μέ συνέπεια, ἀποτειχίζονται ἐκ τῶν οἰκουμενιστῶν καί ἐκκλησιά-

ζονται σέ ναούς πού λειτουργοῦν ἱερεῖς ὄχι οἰκουμενισταί, ἀλλά ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι πολεμοῦν καί ἀναθεματίζουν τόν Οἰκουμενισμόν, εἴτε οἱ κληρικοί αὐτοί εἶναι Ἕλληνες, εἴτε Ρῶσοι τῆς Διασποράς κ.λπ., ἀρκεῖ νά εἶναι πραγματικοί Ὀρθόδοξοι. Πῶς τό βλέπετε αὐτό;

Μ.- Ἀδελφέ μου, ὑποστηρίζω ὅτι καλῶς πράττουν ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀπομακρύνθησαν ἀπό τούς αἰρετικούς καί προδότας οἰκουμενιστάς, διότι ἀκριβῶς αὐτό κηρύσσει καί ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ Πατέρες... Λοιπόν οἱ Ὀρθόδοξοι πρέπει νά συντασσώμεθα μέ τήν ὀρθόδοξον πίστιν καί νά ἔχωμε κοινωνίαν μόνον μέ ὀρθοδόξους κληρικούς.

Β.- Διερωτῶμαι γιά ποιό λόγον ἐπικρατεῖ στίς ἡμέρες μας τόσο φοβερή ἀδράνεια, τόση ἀφασία γιά τά θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία πού ἀπό καιρό ἔχει περάσει πιά στήν περιοχὴ τῆς καταφρονήσεως τῶν ἱερῶν καί ὁσίων, καί δέν ἐνδιαφέρονται νά διορθώσουν διά τοῦ σωτηρίου ἐλέγχου καί τῆς καταλλήλου ἀντιδράσεως τούς κακοδόξους οἰκουμενιστάς;

Μ.- Ὅλοι οἱ πιστοί, κληρικοί καί λαϊκοί, ἀπό τήν στιγμὴν πού θά πληροφορηθοῦν τήν κηρυττομένη κακοδοξίαν καθίστανται συνυπεύθυνοι μέ τόν αἰρετικόν, ἐάν δέν κάνουν τό πᾶν γιά νά τόν ἐπιστρέψουν στήν ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ, ἐφ' ὅσον παραμένει ἀμετανόητος, νά τόν ἀποβάλουν τό συντομώτερον ἀπό τό σῶμα της. Εἶναι ἀποκαρδιωτική ἡ ἀδράνεια καί συνοδοιπορία τόσων καί τόσων καθησυχαστῶν, οἱ ὅποιοι ἐνῶ στηλιτεύουν τούς προδότας, δέν ἀποχωρίζονται ἀπ' αὐτῶν!

Διακηρύσσουν ὅτι λύκοι βαρεῖς μέ ἔνδυμα προβάτου κατέχουν τούς πατριαρχικούς θρόνους καί τούς περισσότερους Μητροπολιτικούς, ἀλλά δέν ἀπομακρύνονται ἀπ'

αὐτῶν, οὔτε καί τὰ λογικά πρόβατα, τὰ αἰσθανόμενα τήν παρουσίαν τῶν λύκων, ἀφήνουν νά ἀποτειχισθοῦν, ἀλλά καί παροτρύνουν νά μείνουν εἰς τήν τάξιν τοῦ ποιμνίου μαζί μέ τούς λύκους!... Μακρῶς ἀπό τούς χριστοκαπήλους, χριστεμπόρους καί προδότας τῆς πίστεως! Ὑπακοή στούς οἰκουμενιστάς ἰσοδυναμεῖ μέ παρακοή πρὸς τούς θεοφόρους πατέρας καί συνεπῶς ἀπείθεια πρὸς τό Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάλησαν οἱ Πατέρες. Ἄλλως τε πῶς θά φανῆ ἡ διαφορὰ μεταξύ ἐκείνων πού προδίδουν καί ἐκείνων πού δέν προδίδουν, ἐάν καί οἱ μὲν καί οἱ δέ συμπροσεύχονται καί συλλειτουργοῦν;

Μέ τέτοιους βοηθούς πού συλλειτουργοῦν καί τόν μνημονεύουν ὁ Βαρθολομαῖος, προχωρεῖ ἀνεμπόδιστα. Ἄκουσε ἀδελφέ μου, τήν εὐθύνην πού ἔχουν σήμερον οἱ προσφέροντες στήν νεότητα πορνό καί ναρκωτικά, τήν ἰδίαν ἔχουν καί οἱ σιωπῶντες καί μνημονεύοντες τούς ψευδεπισκόπους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καί ἄς ἔχωμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι μνημόσυνον σημαίνει ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν.

Β.- Τό ἄσχημο εἶναι ὅτι μερικοί κληρικοί δέν θέλουν νά παραδεχθοῦν ὅτι δέν πηγαίνουν καλά. Ὅχι μόνον ἀρνοῦνται τόν δίκαιον ἔλεγχον, ἀλλά χαρακτηρίζουν ὡς φανατικόν καί ἀδιάκριτον καί «ἐκτός Ἐκκλησίας» τόν ἐλέγχοντα.

Μ.- Μά αὐτό ἀκριβῶς θέλει καί ὁ κάθε πραγματικά Ὀρθόδοξος χριστιανός· θέλει νά εἶναι ἐκτός μιᾶς τέτοιας Ἐκκλησίας πού δέν παραδέχεται τήν μοναδικότητά της, ἀλλ' ἀγκαλιάζει ὡς «ἀδελφή Ἐκκλησία» τήν παπασύνην, τό ταμεῖον αὐτό τῶν αἱρέσεων.

Β.- Πῶς ἀναπαύουν τήν συνείδησίν των οἱ κληρικοί αὐτοί, ἀλλά καί τούς πιστούς πού ἀνησυχοῦν;

Μ. - Ἀδελφέ μου, ἔχουν βρῆ ἓνα κακόηχον τροπάριον. Ἀργότερα, λέγουν, θά ἀντιδράσωμεν· ὅταν θά ἔλθῃ ὁ κατάλληλος καιρός. Μέχρι τώρα ἔλεγαν, ἂν γίνῃ συλλειτουργο μέ τόν πάπαν, θά διαχωρίσωμεν τίς εὐθῦνες μας· κατόπιν ἄλλαξαν τό χρονικόν σημεῖον ἀντιδράσεως. Τώρα λέγουν ὅτι θά ἀντιδράσουν ἂν ὁ Βαρθολομαῖος τολμήσῃ καί ἀλλάξῃ τό Πασχάλιον... Αἱ συναθροίσεις τῶν Θρησκευτῶν σκοπεύουν εἰς τήν κατάργησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1996 συνῆλθον εἰς τήν Ρώμην 200 ἐκπρόσωποι 12 διαφορετικῶν θρησκευτῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου Μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνός... Εἰς αὐτήν τήν δαιμονικήν συνάθροισιν παρέστησαν ἀκόμη καί πυρολάτραι Σατανισταί καί μετεμψυχωταί μάγοι τοῦ Βούδα. Καί τώρα τίθεται τό ἐρώτημα: Πῶς εἶναι δυνατόν νά μνημονεῦεται ἓνας πατριάρχης πού συμμετέχει δι' ἐκπροσώπου του εἰς σατανικάς συναθροίσεις;

Ἡ κατάκριτος ἐνότης...

Β. - Μερικοί κληρικοί λέγουν ὅτι θά ἀντιδράσουν ἀλλά ἀργότερα, ὅταν θά ἔλθῃ κατά τήν γνώμην των ὁ κατάλληλος καιρός. Ὅταν π.χ. τολμήσουν τήν ἀλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου πού συζητεῖται ἤ κάτι ἄλλο. Καί ἐρωτῶ: Ποιός τοὺς ἐγγυᾶται ὅτι θά ζήσουν μέχρι τότε, ἢ ὅτι μέ τήν τακτική τους αὐτή, ἐξασφαλίζουν τήν σωτηρία των, ἀφοῦ γίνονται αἰτία νά προχωρῇ ἡ παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί νά χάνωνται ψυχαί;

Μ. - Ἔχετε δίκη. Ἄλλως τε ὅταν ὁ Κύριος εἶπε, αὐτός

πού θά φανῆ πιστός εἰς τό ὀλίγον, θά φανῆ πιστός καί εἰς τό πολύ, αὐτό δέν ἤθελε νά διδάξῃ; Ὅτι δηλαδή μόνον αὐτός πού πολεμᾷ ἀμέσως χωρίς ἀναβολή, τό οἰοδήποτε κακό, θά φανῆ τελικά νικητής τοῦ κακοῦ; Ἐπ' αὐτοῦ προσέξατε τί λέγει ὁ ἅγιος Χρυστόστομος: «Διότι ἐάν οἱ τολμῶντες νά καταργήσουν τούς θείους θεσμούς καί παραδόσεις, ἔστω καί κατά μικρόν, ἐδέχοντο ἐγκαίρως τόν ἀρμόδιον ἔλεγχον, δέν θά ἐγίνετο ἡ παροῦσα συμφορά, οὔτε θά κατελάμβανε τήν Ἐκκλησίαν τέτοιος χειμῶνας. Καί τοῦτο, διότι ὁ ἀνατρέπων καί τό ἐλάχιστον τῆς ὀρθῆς πίστεως, καταστρέφει τό ὅλον».

Δυστυχῶς, ἀδελφέ μου, ἔχουν δημιουργήσει μίαν ἐκκλησιολογίαν κατά τήν ὁποίαν ἡμπορεῖ ὁ ἐπίσκοπος νά ἔχη διαφορετικήν πίστιν ἀπό τόν πατριάρχην του καί ὁ ἱερέας διαφορετικήν πίστιν ἀπό τόν ἐπίσκοπόν του, καί αὐτό νά μή γίνεται αἰτία σχίσματος, προκειμένου νά διατηρηθῇ ἡ ἐνότης! Ἀλλά μιά τέτοια ἐνότης δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἶναι τῆς παπwsύνης, ἄνευ ἀληθείας καί ἄνευ Πνεύματος ἁγίου.

Β.- Διερωτῶμαι: τί συμβαίνει μέ τούς ρασοφόρους ἐκείνους πού εἶναι ὀρθόδοξοι, καί ἔχουν μόρφωσιν καί φήμην ὡς πνευματικοί πατέρες, ὡς ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς, ὅλοι αὐτοί δέν θά ἔπρεπε νά σαλπίσουν συναγερμόν, ὥστε νά καταλάβουν τά λογικά πρόβατα τόν κίνδυνον;

Μ.- Συμβαίνει τό ἐξῆς. Αὐτοί ἀναπαύονται στήν προσευχή μέ τό κομβοσχοῖνι τους. Ἀδιαφοροῦν γιά τό τί γίνεται γύρω τους, γιά τό ποιούς μνημονεύουν· γιά τό τί λέγουν σχετικῶς οἱ ἱ. Κανόνες γιά κείνους πού κρατοῦν μιά τέτοια στάσι σέ καιρό κηρυσσομένης αἰρέσεως, ὅπως σημερα...

Ἐάν τήν ἴδια στάσι πού κρατοῦν σήμερα οἱ Ὁρθόδοξοι αὐτοί, πού μνημονεύουν οἰκουμενιστάς ἐπισκόπους, τήν κρατοῦσαν στήν ἐποχή τους καί ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ἅγ. Μάξιμος, ὁ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οἱ λαμπροί αὐτοί ὁμολογηταί, ἡ ἀκόμη καί οἱ ἐπί Βέκκου μαρτυρήσαντες Ἀγιορεῖτες Πατέρες, θά εἶχαμε ἐμεῖς σήμερα Ὁρθοδοξία;

Στίς ἡμέρες μας αὐτοί πού μνημονεύουν οἰκουμενιστάς ἐπισκόπους, κρατοῦν θέσιν θεατοῦ καί μόνον. Θεατοῦ βυθισμένου στόν κόσμον του, στίς ἀπόψεις του, στόν ἀνθρώπινο νοῦ του. Ὅμως οἱ ἰ. Κανόνες καί οἱ ἅγιοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, προτρέπουν τόν εὐσεβῆ κληρὸν καί λαόν, νά φεύγουν ἀμέσως μακριά ἀπό τόν ποιμένα πού θά κακοδοξοῦσε, γενόμενος οὕτω λύκος ἀντί καλοῦ ποιμένος. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής λέγει ὅτι «κάνεις νά μή νοθεύῃ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί νά μήν ἀποκρύπτῃ τήν ἀλήθειαν, γιά νά μή γίνῃ ὑπόδικος διά τήν παράβασιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ».

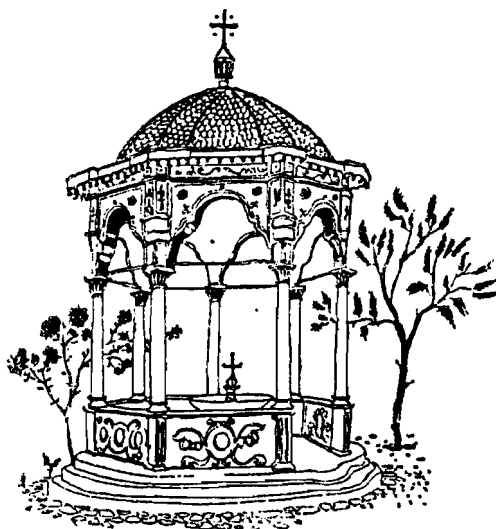
Β.- Δηλαδή ἡ Ἐκκλησία τούς ἔκανε ἐπισκόπους διά νά διδάξουν καί φυλάξουν τόν λόγον τῆς ἀληθείας της ἀκέραιον καί ἀνόθευτον, κρατώντας συγχρόνως τά πρόβατά της μακράν ἀπό τά λιβάδια τῶν αἰρετικῶν, καί αὐτοί τά ἐγκαταλείπουν ἀπροστάτευτα μέχρι τό στόμα τοῦ λύκου! Πότε θά ἀντιληφθοῦν ὅλοι αὐτοί, ὅτι ἓνα **ΟΧΙ** στήν αἵρεσι ἀξίζει περισσότερο ἀπό κάθε ἱεραποστολική δράσι καί ὅτι γι' αὐτό τό **ΟΧΙ** ἐφόρεσαν τό ράσο;

Μ.- Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀντιληφθοῦν τήν φοβερή εὐθύνη τους καί νά ἀποφασίσουν νά δώσουν τό παρόν εἰς τό ὠραῖον μέτωπον τῆς ὁμολογίας καί ν' ἀναδειχθοῦν στρατιῶται τῆς ἀληθείας πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας καί σωτηρία τοῦ λαοῦ.

Ἐκκλησιαστική κοινωνία μετὰ τῶν αἰρετικῶν δέν εἶναι ἀρετή· εἶναι ἁμαρτία ἴση πρὸς μοιχείαν κατὰ τόν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην. Διὰ ταῦτα, οὐδεμία κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς. Ἄρνησις μέχρι θανάτου.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ παπισμός ἀνεγνωρίσθη ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου - μέ τήν ἀνοχή καί τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν - «ὡς σεβασμία ἀδελφή Ἐκκλησία». Ποιός; ὁ παπισμός! Ὁ δέ πάπας ὡς πρῶτος ἐπίσκοπος ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Παρά ταῦτα, ποιμένες καί ποιμαινόμενοι ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων, ἀγωνίζονται ποιός θά φανῆ ἀπαθέστερος καί εὐγενέστερος στό ξεπούλημα τῆς Ὀρθοδοξίας. Καί ἄς διαμαρτύρεται ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής γράφων, ὅτι πᾶσα ἀποδοχή τῶν αἰρετικῶν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς προδοσίαν τῆς πίστεως. Καί ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς ἀμετανοήτους αἰρετικούς ἀποτελεῖ «μισανθρωπίαν»! (7 Φεβρ. 1997).

(«Ἀγιορείτης», Ἀπρ. '97)

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝ ΤΩ ΚΗΠΩ ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ

Τό κατωτέρω κείμενον ἀποτελεῖ τήν εἰσαγωγὴν τῆς λαμπρᾶς μελέτης: «Ἡ ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ Γεσθημανῆ» τοῦ θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου (Ἔκδ. β', 1999, σ. 484), τήν ὁποίαν θερμῶς συνιστῶμεν.

Ἡ ἀνωτέρω εἰσαγωγή ἔχει γραφῆ ἀπό τόν ἐπιμελητήν τοῦ ἔργου, Καθηγητήν Αἰδεσιμολογιώτατον π. Νικόλαον Δημαρᾶν, Διδάκτορα τῆς Νομικῆς καί ἑφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Πάντων Πατρῶν. (Γ.Ο.Χ.)

Τήν συμπεριελάβαμε σχεδόν αὐτουσίαν εἰς τήν παροῦσαν ἔκδοσιν, λόγῳ τῆς σπουδαιότητός της καί διὰ τήν Κανονική της ἀκρίβειαν, σφαιρικότητα, πατερικήν ζωντάνια καί ὁμολογιακὴν παρρησίαν.

Ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων καί ἡ ἀλλοίωσις της ἀπό τούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές

Ἔχει γίνεαι πλέον φανερό σέ ὅλους, καί στούς πλέον ἀδαεῖς, ὅτι οἱ Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές ψευδοποιμένες δέν ἔχουν τήν ἴδια Πίστιν μέ μᾶς τούς Ὁρθοδόξους. Ἐμεῖς μένουμε πιστοί στήν ἐνιαίαν Παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί φυλάσσουμε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ «τήν ἀπαξ τοῖς ἀγίοις παραδοθεῖσαν πίστιν». Καί κυρίως δέν ἔχουμε καμμίαν κοινωνίαν μέ τά μολυσμένα θυσια-

στήριά τους, κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην, ἔχοντας κανονικῶς ἀποτειχισθεῖ ἀπό τούς σχισματο-αἰρετικούς αὐτούς, σύμφωνα μέ τόν ΛΑ΄ Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τόν ΙΕ΄ τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Οἱ πρόταρχοι τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στό Φανάρι «πατριάρχης» Βαρθολομαῖος καί οἱ ὅμοιοί του «μητροπολίτες» τῶν νέων λεγομένων χωρῶν πού τόν μνημονεύουν ἀρνοῦνται τό Σύμβολον τῆς Πίστεως Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως. Ἔστω καί ἂν τό προφέρουν μέ τά χεῖλη, ὅμως ἡ πρᾶξις καί ἡ ἐπ' Ἐκκλησίας κήρυξις τῆς αἵρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ αὐτό πιστοποιοῦν.

Οἱ αἰρετικές δηλώσεις καί διακηρύξεις τῶν Οἰκουμενιστῶν-Νεοημερολογιτῶν ἔχουν ξεπεράσει σέ κακοδοξία καί ἀλαζονία ὅλους τούς αἰρετικούς τῶν προηγουμένων αἰώνων, Ἀρείου, Νεστορίου, Μακεδονίου, Διοσκόρου, Πύρρου, Πέτρου καί Εἰκονομάχου:

- Γιατί ἡ νέα αὐτή αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀνατρέπει ἐκ θεμελίων ὅλη τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία.

- Στρέφεται κατά τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά μέσου τῶν αἰώνων.

- Ἡ καινούργια αὐτή Παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δέν εἶναι μία αἵρεσις πού τά ὅριά της εἶναι καθορισμένα, ἀλλά ξεπερνάει πλέον τά ὅρια τοῦ παραδοσιακοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καί ἀνοίγεται χωρίς κανέναν ἐνδοιασμό στόν διαθρησκειακό Οἰκουμενισμό.

Ὁ «πατριάρχης» Ἀντιοχείας Ἰγνάτιος γράφει: «Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν διαφορές μεταξύ τῶν θρησκευτῶν, ἢ μᾶλλον ἀντιθέσεις... Ἐμεῖς μπορούμε νά θαυμάζουμε ὅλες τίς θεοφάνειες...» (!!!)

Κατά δέ τόν «μητροπολίτη» Ἑλβετίας Δαμασκηνό: «Μία ἐκκλησία ἢ ἓνα τέμενος... ἀποβλέπουν στήν ἴδια πνευματική καταξίωσιν τοῦ ἀνθρώπου»... (!!!)

Ὁ νεοεκλεγείς «πατριάρχης» Ἀλεξανδρείας Πέτρος ἀκολουθεῖ κατά πόδας τόν καί σωματικά πλέον νεκρόν, μασῶνον προκάτοχό του Παρθένιον, δηλώνοντας: «Ἡ Οἰκουμενική πορεία εἶναι ἡ φύσις καί ἡ παράδοσις τῆς ἐκκλησίας... Χρέος μας εἶναι ὁ ἓνας Ποιμήν, ὁ Χριστός, καί ἡ μία Ποίμνη, ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅλης τῆς Οἰκουμένης. Εἰς αὐτήν τήν πορείαν πρὸς τήν ἔνωσιν δέν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νά ὑποτάξῃ τήν ἄλλην, ἀλλά ὅλαι μαζί πρὸς τόν κοινόν Χριστόν καί Σωτῆρα μας νά βαδίσωμεν καί νά ἐπανιδρύσωμεν τήν ἀρχαίαν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.(!!!) Καί ὁ διάλογος αὐτός τῆς ἐνότητος νά προχωρήσῃ εἰς μῆκος καί εἰς βάθος μεθ' ὅλων τῶν θρησκευτῶν καί προπάντων τῶν Μονοθεϊστικῶν Θρησκευτῶν, ὡς τό Ἰσλάμ καί ὁ Μωαμεθανικός κόσμος...»(!!!)

Σύγκλησις ψευδοσυνόδου τό 2000

Γι' αὐτό τό λόγο συγκαλεῖται «πανορθόδοξος» οἰκουμενιστική «σύνοδος» ἀπό τόν κακόδοξο καί οἰκουμενιστή π. Βαρθολομαῖο, ὁ ὅποιος ἐμφορεῖται ἀπό τό ἴδιον οἰκουμενιστικόν πνεῦμα μέ τόν προκάτοχόν του, τυμπανιαῖον μασῶνον Ἀθηναγόρα. Ὁ Ἀθηναγόρας ἦταν ὁ πρῶτος ὁ ὅποιος μίλησε γιά τήν «ἐπανίδρυσιν» τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. (!!!) (βλ. σχετικὰ «Ὁρθόδοξον Τύπον» ἀριθμ. φύλλ. 1244 σελ. 1 καί «Χριστιανικήν» τῆς 25.09.97).

Νά ἡ κήρυξις τῆς αἰρέσεως. Αὐτοί κηρύσσουν ὅτι...
θά ἐπανιδρύσουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ!!! «Δια-
ψεύδεται» ὁ Κύριός μας πού εἶπε ὅτι οὔτε οἱ πύλες τοῦ
Ἄδου δέν θά κατισχύσουν τῆς Ἐκκλησίας Του (!!!) ἀφοῦ
χρειάζεται... ἐπανίδρυσις τῆς ἐκκλησίας...

«Ἡ “σύνοδος” πού προγραμματίζεται γιά τό 2000 πρό-
κειται νά συνέλθῃ ὄχι γιά νά λύσῃ προβλήματα, ἀλλά
γιά νά ἀνανεωθῇ ἡ ἐκκλησιαστική ζωή», νά προσαρμοσθῇ
δηλ. στήν νέα ἐποχή. «Καί αὐτό θά ἱκανοποιήσῃ κυρίως
τό Βατικανόν πού τὴν ἀναμένει ἐναγωνίως». (βλ. ἐφη-
μερίδα «Ἐπενδυτήν» τῆς 12.10.97).

«Μέ ἐντεινομένην προπαγάνδαν ἐκ μέρους τῶν οἰκου-
μενιστῶν προετοιμάζεται διορθοδόξως οἰκουμενιστική
συνδιάσκεψις», γράφει ὁ «Ο.Τ.» (ἀριθμ. φύλ. 1255), μέ
πρωτοσέλιδο τίτλο:

«Ἀπόφασις Βαρθολομαίου, ἐκτέλεσις Δαμασκηνοῦ
(Ἑλβετίας), Μυστική διπλωματία. Ἡ εὐθύνη τοῦ Σώματος
τῆς Ἐκκλησίας».

Καί ἐνῶ χαρακτηρίζονται ὅλοι αὐτοί ὡς αἰρετικοί
Οἰκουμενιστές καί ἀπό τοὺς πάλαι ποτέ συντηρητικούς
«ὀρθοδόξους», δέχονται οἱ Νεοσημερολογῖτες νά εἶναι ἀκό-
μη κοινωνικοί πρὸς αὐτούς!!!

Νά κοινωνοῦν ἀπό τὰ χέρια τους καί ἀπό τό ἴδιο
ποτήριο!!!

Νά τοὺς φιλοῦν τό χέρι!!!

Νά τοὺς ἀποκαλοῦν «παναγιωτάτους»!!!

Νά τοὺς μνημονεύουν ἐπ’ Ἐκκλησίας!!!

᾽Οντως τραγική σχιζοφρένεια...

Δέν μᾶς νοιάζει, λένε, τί κάνουν καί τί πιστεύουν
αὐτοί, ἀρκεῖ πού ἐμεῖς εἴμαστε «ὀρθόδοξοι», (ὀρθόδοξοι
ἀπό μέσα τους!), πού πιστεύουμε ὀρθά, πού δέν κάνουμε

συλλείτουργα και συμπροσευχές με τούς λατίνους, τούς προτεστάντες και τούς μονοφυσίτες, όπως οί πατριάρχες μας και οί επίσκοποι μας!!!

Και έτσι αναπαύουν, ή μάλλον αποκοιμίζουν την συνείδησίν τους, αφού στην πράξιν κοινωνοῦν με την αίρεσιν μνημονεύοντας τέτοιους επισκόπους και συλλειτουργῶντας μαζί τους, και μ' αυτόν τον τρόπο «ορθοδοξοῦν» μόνο θεωρητικά. (!!!)

Είναι αξίωμα εκκλησιολογικό και παράδοσις αιώνια της Ἁγίας μας Ὁρθοδοξίας ὅτι ὑπάρχει ταύτισις και πλήρης κοινωνία μνημονευομένων επισκόπων και μνημονευτῶν ἱερέων και λαοῦ. Ἀπό τό μνημόσυνον, (τήν αναφοράν δηλαδή τοῦ ὀνόματος), τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως γνωρίζεται ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία με την ὁποία βρίσκονται σε κοινωνία οί Ὁρθόδοξοι πιστοί.

Ἐάν μνημονεύεται Οἰκουμενιστής-Νεοημερολογίτης «ἐπίσκοπος», τότε και οί κοινωνοῦντες και μνημονεύοντες αὐτούς κοινωνοῦν με την σατανικήν αίρεσίν τους, γιατί ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα: «ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ (αίρέσει), ἓν σῶμα ἐστίν».

Αὐτές τίς ἀπλές εκκλησιολογικές ἀλήθειες τίς ἔχουν ξεκαθαρίσει οί ἅγιοι Πατέρες και τίς γνῶμες τους τίς ἔχουμε κατ' ἐπανάληψιν ἀναφέρει.

Γιά ὅσους νομίζουν ὅτι ἀρκεῖ ή θεωρητική ἄρνησις της αίρέσεως, ἐνῶ στην πράξιν κοινωνοῦν με αὐτήν μέσω τοῦ αίρετικοῦ επισκόπου πού μνημονεύουν, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέει: «ἔστω και ἂν αὐτοί δέν καταποντίστηκαν με τούς λογισμούς, (παραμένουν δηλαδή ἀπό «μέσα τους ὀρθόδοξοι»!!!), ὅμως με την κοινωνία της αίρέσεως χάνονται (τῇ κοινωνία της αίρέσεως συνόλυνται).

Ὁ ΙΕ΄ Ἱερός Κανόνας τῆς ΑΒ΄ Συνόδου ἐπιβάλλει στούς πιστούς, κλῆρο καί λαό, τήν ἄμεση διακοπή τῆς κοινωνίας καί τοῦ μνημοσύνου τοῦ δημοσίου καί ἀπ' ἐκκλησίας αἰρετικά κηρύσσοντος προέδρου, εἴτε ἐπίσκοπος εἶναι αὐτός εἴτε ἱερεὺς, εἴτε πνευματικός ἡγούμενος, γέροντας.

Ὁ πρόεδρος (=προϊστάμενος) τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῆς ἐνορίας ἢ καί μικρῆς ομάδος Ὁρθοδόξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε κατηγοούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδίας, εἴτε γέροντας ἐνός μοναχοῦ, εἴτε πνευματικός ἐνός πιστοῦ, ὅταν κηρύσσει δημοσίᾳ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ μίαν κακοδοξίαν κατεγνωσμένην (=κατεδικασμένην) ὑπό Συνόδου ἢ ὑπό Ἁγίων Πατέρων, τότε ὁ κλῆρος καί ὁ λαός πού ποιμαίνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλά καί ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν κακοδοξιῶν του Χριστιανοί, ἀποκτοῦν ἀμέσως τό δικαίωμα καί ἔχουν καθῆκον ἀπό τόν Ἱερό Κανόνα νά τόν ἀποκηρύξουν καί νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν κοινωνία του, ἐάν θέλουν νά εἶναι καί νά λέγονται Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ὄχι αἰρετικοί, (ὡς «αἰρετικόν περιποιούμενοι», κατά τόν ἅγιον Δοσίθεον τῶν Ἱεροσολύμων). (Βλ. σχετικά: Περί ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί μνημοσύνου καί τοῦ σχετικοῦ αὐτοῖς ΙΕ΄ Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α΄ καί Β΄ Ἁγίας Συνόδου, ἔκδ. «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», Ἅγιον Ὅρος 1993, σελ. 19).

Πάνω λοιπόν ἀπό κάθε πρόεδρον ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας τίς Ἱερές Γραφές, τήν Ἁγίαν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων, τό Σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων καί τούς Ἁγίους, τούς ὁποίους καί ἀκολούθησαν, χωριζόμενοι τῆς κοινωνίας τοῦ αἰρετικοῦ προέδρου καί διακόπτοντες τό μνημόσυνον του. Οἱ

ἀδιάφοροι γιά τήν Ἁγίαν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιῶκτες καί γενικῶν ὄλο τό σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου ἀκολουθοῦσαν τοὺς λυκοποιμένες, βοηθώντας τους στό ψυχοφθόρο τους ἔργο (ὄ.π. σελ. 22).

Τοὺς ἁγίους ὁμως Πατέρες καί Διδασκάλους μιμήθηκαν καί οἱ Ἁγιορεῖτες Ὅσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπί Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος καί ἔγραψαν τήν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολή πρὸς τόν Αὐτοκράτορα Μιχαήλ τόν Παλαιολόγον, ἡ ὁποία εἶναι θεολογικωτάτη καί πλήρης Θείων ἀληθειῶν. Στήν ἐπιστολή αὐτή μεταξύ ἄλλων περιλαμβάνονταν καί τά ἑξῆς:

«Ἐμπεριέχεται δέ καί στόν ΙΕ΄ Κανόνα τῆς ἁγίας καί μεγάλης Α΄ καί Β΄ ἐπονομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι, ἀλλά καί ὅτι πρέπει νά ἐπαινοῦνται αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀποσχίζονται ἀπό αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί καί διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, καί πρὶν νά ὑπάρξῃ συνοδική καταδίκη τους», ἀκριβῶς ἐπειδή ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν ἀναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατά τήν τέλεσιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, τήν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν μέ τόν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καί τό φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στήν ἐξήγησιν τῆς Θείας Λειτουργίας, ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱεουργῶν καί τό ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως... καί ὅτι εἶναι κοινωνός αὐτοῦ καί τῆς πίστεως καί διάδοχος τῶν Θείων μυστηρίων... (καί) ὅτι μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία μέ μόνην τήν ἀναφοράν αὐτοῦ, ἔστω καί ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων». (Δοκίμιον Ἱστορικόν, Μοναχοῦ Καλλιῆστου Βλαστοῦ, σελ. 109).

Ἀδύνατη ἡ σωτηρία τῶν αἰρετικῶν καί τῶν κοινωνούντων μέ αὐτούς

«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωροῦσε πάντοτε ὅτι ἡ αἵρεσις εἶναι θανατηφόρος ἁμαρτία, καί τόν ἄνθρωπον τόν μολυσμένον μέ τήν τρομερή ἀρρώστια τῆς αἰρέσεως ὅτι εἶναι πνευματικά νεκρός, ξένος πρὸς τήν Θεϊαν Χάριν καί Σωτηρίαν, σέ κοινωνία μέ τόν διάβολον καί τήν ὀλέθρια συνοδία του.

Αἵρεσις εἶναι ἁμαρτία τοῦ νοός. Αἵρεσις εἶναι πιά πολύ δαιμονική παρά ἡ ἀνθρώπινη ἁμαρτία· εἶναι ἡ κόρη τοῦ διαβόλου, ἡ κληρονομία του, ἡ ἀσέβειά του, σχεδόν εἰδωλολατρεία.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὀνομάζουν τήν εἰδωλολατρεία ἀσέβεια καί τήν αἵρεσι διαφθορά. Στήν εἰδωλολατρεία ὁ διάβολος λαμβάνει τήν λατρείαν πού ὀφείλεται στόν Θεό, ἀπό τυφλωμένους ἄνθρώπους, ἐνῶ στίς αἵρέσεις συσσωματοποιεῖ τήν τυφλωμένη ἀνθρωπότητα στήν κυριώτερη ἁμαρτία του: τήν βλασφημία.

Ἐάν κανεῖς διαβάση τίς Πράξεις τῶν Συνόδων μέ προσοχή θά πεισθῆ ὅτι ὁ χαρακτήρας τῶν αἰρετικῶν εἶναι σατανιστικός. Διαβάζουμε γιά τήν τρομακτική τους ὑπόκρισιν, γιά τήν ἄμετρη ὑπερηφάνειά τους. Βλέπουμε τήν συμπεριφορά τους νά ὑποκινῆται ἀπό συνεχῆ ψέμματα. Παρατηροῦμε ὅτι εἶναι αἰχμάλωτοι στά μεγαλύτερα πάθη. Ὅποτε εἶναι δυνατόν εἰς αὐτούς διαπράττουν τά χειρότερα ἐγκλήματα καί τίς πιά τρομακτικές θηριωδίες. Τό ἀσύγκριτο μίσος τους πρὸς τά μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἰδιαιτέρως παρατηρημένο. Ἡ αἵρεσις συνοδεύεται ἀπό μία σκλήρυνσι τῆς καρδίας, ἀπό μία φοβερὰ σκοτίζουσα βλάβη τοῦ νοός, ἀπό μίαν ἰσχυρο-

γνώμονα ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς νά παραμένη μολυσμένη, καί ἀπό μία δυσκολία στή θεραπεία τοῦ προσώπου πού πάσχει ἀπό αὐτή τήν ἀσθένειαν.

Κάθε αἵρεσις εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ αἵρεσις δέν βλασφημεῖ μόνον τό δόγμα περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ τήν ἐνέργειά Του, ἀλλά βλασφημεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα στήν ὁλότητά Του. Ἡ οὐσία ὄλων τῶν αἱρέσεων εἶναι ἡ βλασφημία.

Ὅλες οἱ παλαιές αἱρέσεις, κάτω ἀπό διάφορες βιτρίνες, ἀπέβλεπαν σέ ἓνα μονάχα στόχο: Ἦρνοῦντο τήν Θεότητα τοῦ Θεοῦ Λόγου καί διέστρεφον τό δόγμα τῆς ἐνσαρκώσεώς Του. Οἱ νεώτερες αἱρέσεις ἀποβλέπουν στήν ἀποκήρυξιν τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». (βλ. «Ἅγιοι Κολλυβάδες» ἀριθμ. φύλ. 7, σελ. 3-4 μέ τήν σχετικήν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσάνινωφ + 1867).

Γιά τήν σημερινή φοβερή αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχε προφητικῶς μιλήσει καί ὁ μέγας στάρετς τῆς Ὀπτινα ἅγιος Ἀνατόλιος:

«... Ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θά ἐνεργῇ μέ πονηρία, μέ σκοπό νά ἐλκύσῃ ἐντός τῆς αἱρέσεως, ἐάν ἦτο δυνατόν ἀκόμη καί τούς ἐκλεκτούς. Δέν θά ἀρχίσῃ κατ' εὐθειαν ὡμῶς νά ἀπορρίπτῃ τά δόγματα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀρετήν τῆς Θεοτόκου, ἀλλά θά ἀρχίσῃ ἀνεπαισθήτως νά διαστρέφῃ τίς διδασκαλίες καί τούς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας καί τό πραγματικό νόημά τους, ὅπως μᾶς παρεδόθησαν ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες ἐν ἁγίῳ Πνεύματι. Ὀλίγοι θά ἀντιληφθοῦν αὐτές τίς πανουργίες τοῦ ἐχθροῦ, ἐκεῖνοι μόνον οἱ πλέον πεπειραμένοι εἰς τήν πνευματικήν ζωήν. Οἱ αἱρετικοί θά πάρουν τήν ἐξουσίαν ἐπί τῆς ἐκκλησίας

καί θά τοποθετήσουν ἰδικούς τους ὑπηρέτες παντοῦ, οἱ δέ πιστοί θά καταφρονοῦνται... Γι' αὐτό παιδί μου, ὅταν ἴδης τήν παράβασιν τῆς πατερικῆς παραδόσεως καί τῆς Θείας Τάξεως, πού ἐγκαθιδρύθη ἀπό τόν ἴδιον τόν Θεόν, γνώριζε ὅτι οἱ αἰρετικοί ἔχουν ἤδη ἐμφανισθεῖ, ἄν καί πρὸς τό παρόν μπορεῖ νά ἀποκρύπτουν τήν ἀσέβειά τους. Ἀκόμη θά διαστρέφουν τήν ἀγίαν Πίστιν (Ὁρθοδοξίαν) ἀνεπαισθήτως, μέ σκοπό νά ἐπιτύχουν καλλίτερα νά παραπλανήσουν καί δελεάσουν τοὺς ἀπείρους στά δίκτυά τους. Ὁ διωγμός δέν θά στρέφεται μόνον ἐναντίον τῶν ποιμένων, ἀλλά ἐναντίον ὅλων τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅλοι ἐκεῖνοι πού θά κυβερνῶνται ἀπό τήν αἵρεσιν δέν θά ἀνέχονται τήν εὐσέβειαν. Νά ἀναγνωρίζης αὐτούς τοὺς λύκους μέ ἔνδυμα προβάτου ἀπό τίς ὑπερήφανες διαθέσεις τους καί τήν ἀγάπη τους γιά τήν ἐξουσία. Θά εἶναι συκοφάντες, προδότες, ἐνσπείροντες πανταχοῦ ἔχθραν καί κακίαν· γι' αὐτό ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι ἀπό τοὺς καρπούς αὐτῶν θά τοὺς ἀναγνωρίζετε. Οἱ ἀληθινοί ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ εἶναι ταπεινοί, ἀγαποῦν τόν πλησίον καί εἶναι ὑπήκοοι εἰς τήν Ἐκκλησίαν...

Οἱ πιστοί τότε πού δέν ἔχουν δεῖξει τίποτε ἄλλες ἀρετές θά λάβουν στεφάνους μόνον καί μόνον, ἐπειδή ἐστάθησαν στερεοί εἰς τήν πίστιν.

Νά φοβᾶσαι τόν Κύριον παιδί μου. Νά φοβᾶσαι μήπως ἀπωλέσης τόν στέφανον πού ἐτοιμάσθηκε γιά σένα. Νά φοβᾶσαι μήν ἀποβληθῆς παρά τοῦ Κυρίου εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον καί τήν αἰώνιον κόλασιν. Στέκε ἀνδρείως εἰς τήν πίστιν, καί ἄν εἶναι ἀναγκαῖον ὑπόμενε διωγμούς καί ἄλλες θλίψεις, διότι ὁ Κύριος θά εἶναι μαζί σου· καί οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες καί Ὁμολογητές θά βλέπουν μέ χαρά τοὺς ἀγῶνες σου. Ὅμως ἀλλοίμονον στοὺς μονα-

χούς σ' αὐτές τῆς ἡμέρας πού θά εἶναι δεμένοι μέ ὑπάρχοντα καί πλούτη, οἱ ὅποιοι ἔνεκεν τῆς ἀγάπης τῆς «εἰρήνης» θά εἶναι ἔτοιμοι νά ὑποταχθοῦν εἰς τοὺς αἰρετικούς. Αὐτοὶ θά ἀποκοιμίζουσι τὴν συνείδησίν τους μέ τό νά λένε: «ἔμεῖς συντηροῦμε καί σώζουμε τό μοναστήρι, καί ὁ Κύριος θά μᾶς συγχωρήσῃ». Οἱ ταλαίπωροι καί τυφλοὶ δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι διὰ μέσου τῆς αἵρέσεως οἱ δαίμονες θά εἰσέρχονται στό μοναστήρι, τό ὅποῖον δέν θά εἶναι πλέον τότε ἓνα μοναστήρι, ἀλλά γυμνοὶ τοῖχοι ἀπό ὄπου ἡ χάρις θά ἀποχωρῇ.

Ὁ Θεός εἶναι ὁπωσδήποτε ἰσχυρότερος ἀπό τοὺς ἐχθρούς καί ποτέ δέν θά ἐγκαταλείψῃ τοὺς ὑπηρέτες του. Ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ θά εὐρίσκονται ἕως τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου, μόνον πού θά προτιμοῦν νά ζοῦν σέ ἀπομακρυσμένους καί ἐρημικούς τόπους. Νά μὴν φοβᾶσαι τίς θλίψεις ἀλλά μᾶλλον νά φοβᾶσαι τὴν ὀλέθρια αἵρεσιν, διότι αὐτό εἶναι πού μᾶς γυμνώνει ἀπό τὴν Θεῖαν Χάριν καί μᾶς χωρίζει ἀπό τὸν Χριστόν. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποῖον ὁ Κύριος μᾶς ἔδωκε τὴν ἐντολήν νά θεωροῦμε τοὺς αἰρετικούς ὡς Χριστοκαπήλους καί εἰδωλολάτρες. Καί ἔτσι παιδί μου ἐνδυναμοῦ μέ τὴν Χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Βιάσου νά ὁμολογήσῃς ὑπὲρ τῆς Πίστεως καί νά ὑπομένης θλίψεις ὡς καλὸς στρατιώτης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ (Β΄ Τιμόθ. β΄, 1-3), ὁ ὅποῖος εἶπε: «γίνου πιστός ἄχρι θανάτου, καί δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. β΄, 10). Εἰς Αὐτόν σὺν τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἅς εἶναι δόξα τιμὴ καί κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.» (Ἀπὸ ἓνα γράμμα τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου τῆς Ὀπτινα, + 1927, πού μεταφράστηκε ἀπὸ τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἐσφιγμένου).

* * *

Διά μέσου τῶν αἰῶνων ὅλοι ὅσοι θέλησαν νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστόν μας καί τήν Ἐκκλησίαν Του ὑπέστησαν τά πάνδεινα. Διώξεις, ἐξορίες, φυλακίσεις, βασανισμούς καί θάνατον.

Αὐτό συνέβη κατ' ἐπανάληψιν στήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καί συμβαίνει ἀκόμη καί στίς ἡμέρες μας, γιατί βεβαίως ὁ μισόκαλος διάβολος δέν ἔπαψε νά πολεμᾷ τήν Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας. Ἔτσι μέσα στόν εἰκοστό αἰῶνα, στήν Ἑλλάδα μας, ἀλλά καί σέ πολλές σλαυικές χῶρες, κατά τά σκοτεινά χρόνια τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καί τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀλλοφροσύνης, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι διώχθηκαν.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Παλαιοημερολογῖτες ἱερεῖς ἀπεσχηματίσθησαν. Οἱ ἐκκλησίες σφραγίσθηκαν ἢ κατεδαφίσθησαν. Οἱ πιστοί σύρθηκαν στίς φυλακές. Αἷμα Ὁρθοδόξων ἀγωνιστῶν ἔβαψε τό χῶμα στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα. Τό ἴδιο συνέβη παντοῦ, ὅπου θέλησαν οἱ Ὁρθόδοξοι νά παραμείνουν πιστοί στίς παρακαταθῆκες τῶν προγόνων τους, νά διακρατήσουν τό Πάτριον Ἑορτολόγιον καί νά μή κοινωνήσουν μέ τόν ὀλέθριο Νεοημερολογιτικό-Οἰκουμενισμό καί τούς προδότες «ἀρχιερεῖς» καί «ἱερεῖς» πού τόν ὑπρέτησαν καί τόν ὑπηρετοῦν πιστά μέχρι σήμερα.

Ἐφτασαν οἱ Οἰκουμενιστές Νεοημερολογῖτες μέχρι τοῦ σημείου νά ἀνατρέψουν Ἐπιταφίους, νά συντρίψουν μέ τσεκούρια ὡς ἄλλοι εἰκονομάχοι Ἰσαυροί τίς σεπτές Εἰκόνες τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν Ναῶν, ἀκόμη καί νά χύσουν στή γῆ καί νά καταπατήσουν τό Δεσποτικόν Σῶμα καί τό Τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ τήν ὥραν τῆς φρικτῆς Τελεσιουργίας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐπισω-

ρεύοντες ὀργήν ἐπί τάς κεφαλάς αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Φοβεράς Κρίσεως. (βλ. σχετικά «Τά πάτρια», σεβ. Ἐπισκόπου Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, Πειραιεύς 1987. Μέχρι σήμερα τόμοι 11, βλ. ἔφημερ. «Σκρίπ», 9/22-11-97).

Οἱ Καινοτόμοι-Νεοημερολογίτες ἔχουν βαμμένα τά χέρια τους στό αἷμα. Ἡ Νεοημερολογιακή ἀλλαγὴ καί ἡ φοβερὴ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στηρίχτηκε στό αἷμα, στή βία καί στοὺς διωγμούς. Γι' αὐτό ἀπέστρεψε ὁ Θεὸς τό πρόσωπόν Του ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καί εὐλόγησε ὄλους ἐκείνους πού ἀγωνίζονται τόν ἀγῶνα τόν καλόν τῆς πίστεως καί τῆς ὁμολογίας.

Σέ πίστωσιν τοῦ δικαίου ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐφάνη καί ὁ Τίμιος Σταυρὸς τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεώς Του, ὅταν μαζεύτηκαν οἱ Παλαιοημερολογίτες πιστοὶ μέσα σέ κλίμα φόβου καί διωγμοῦ γιὰ νὰ ἀγρυπνήσουν καί νὰ ἐορτάσουν τὴν μεγάλην Ἑορτὴν μέ τό Πάτριον ἑορτολόγιον τό 1925.

Χρησιμοποίησαν οἱ Καινοτόμοι καί περιφρονητὲς τῶν Ὁσίων καί τῶν Ἀγίων καί... τίς «καθαιρέσεις» γιὰ νὰ κάμψουν τοὺς ἀγωνιστὲς. Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ σύρουν «ἐπὶ ἀντιποιήσει» δέσμιοις στὶς φυλακὲς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, τοὺς καλοὺς Ποιμένες, πού τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἔθυσαν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καί τῶν φίλων αὐτοῦ...

Πόσα δάκρυα, πόσος πόνος, πόσες ἀκολουθίες ἔμειναν ἀτελείωτες, γιατί σύρθηκαν μέ τὴ βία οἱ Παλαιοημερολογίτες Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς στὶς φυλακὲς δέσμιοι!

Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη ὄλων ἐκείνων τῶν λεγομένων συντηρητικῶν «ὀρθοδόξων» πού μένουν ἀκόμη καί σήμερα σέ κοινωνία μέ τοὺς διῶκτες τῆς Ὁρθοδοξίας! Καί ὄχι μόνον αὐτοὶ δέν περνᾶνε στό χῶρο τῆς ὁμολογίας,

ἀλλά καί ἐκείνους πού θέλουν νά ἀγωνισθοῦν κρατοῦν μέσα στό καρκινογόνο σῶμα τοῦ θανατηφόρου Οἰκουμενισμοῦ.

Ἔτσι, δεσμευμένοι οἱ καλοπροαίρετοι πιστοί ἀπό τούς «μεγάλους καί ὀνομαστούς πνευματικούς» Νεοημερολογῖτες δέν μποροῦν νά ἀναπνεύσουν τόν μυρωμένο ἀέρα τῆς φιλτάτης Ὁρθοδοξίας. Δέν μποροῦν νά μεταλάβουν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀσφυκτιοῦν ἀπό τόν θανάσιμο ἐναγκαλισμό τῆς αἵρέσεως. Δηλητηριάζονται κοινωνῶντας εἰς κρῖμα καί εἰς κατάκριμα ἀπό τά μολυσμένα καί κακόδοξα θυσιαστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου καί ὄλων ἐκείνων πού εἶναι κοινωνικοί μέ αὐτό.

Οἱ «γνωστικοί» καί «σοβαροί» Γεροντάδες ἀποκοιμίζουν τά πνευματικοπαῖδια τους καί καθησυχάζουν τίς συνειδήσεις τους πιστεύοντας καί κηρύσσοντας ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖτες δέν ἔχουν ἱερωσύνη, γιατί εἶναι καθηρημένοι καί ὅτι δέν ἀναγνωρίζονται τά Μυστήριά τους ἀπό τήν Πολιτεία (!!!).

Μά πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ὅτι ὁ Θεός εἶναι δοῦλος τῶν καινοτόμων καί αἵρετικῶν «Ἀρχιερέων»; Ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἀφαιρῇ τήν Χάριν Του ἀπό δικαίους καί Ὁρθοδόξους ὅποτε τοῦ τό ζητήσουν αὐτοί;

Καί ὅμως, πράγματι τό κηρύσσου αὐτό, γιατί ἡ ἐκκλησιολογία τους δέν εἶναι ὀρθόδοξη, ἀλλά παπική.

Γι' αὐτούς τό ἱερατεῖο, ἀδιάφορο ἀπό τό τί πιστεύει, ἀπό τό ἂν εἶναι ὀρθόδοξοι οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ ἱερεῖς, εἶναι ὁ διαχειριστής τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ καί «οἱ καθαιρέσεις τους εἶναι καθαιρέσεις», ἔστω καί ἂν εἶναι ἄδικες καί ἐπιβάλλονται ἀπό αἵρετικούς γιά νά φιμώσουν τούς Ὁρθοδόξους!!!

Μά τά ἴδια δέν λέει καί ὁ πάπας;

Ἐμεῖς ὁμῶς γνωρίζουμε ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική μας παιδεία καί τήν ἐμπειρία ὅτι ἡ αἵρεσις περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἁμαρτία ἀποξενώνει τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν Θεό. Ὁ αἵρετικός, αὐτός δηλαδή πού κηρύσσει αἵρεσιν, καί ὅσοι τόν ἀκολουθοῦν ἐν γνώσει τοῦ ὅτι κηρύσσει αἵρεσιν, βρίσκονται σέ ἀντίθεσιν μέ τήν Ἐκκλησία. Ἡ αἵρεσις εἶναι σκότος. Τό σκοτάδι δέν μπορεῖ νά συνυπάρξει μέ τό φῶς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ Θεός φῶς ἐστίν καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία», γράφει ὁ ἀγαπημένος μαθητής τοῦ Κυρίου μας. «Ἐάν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχωμεν μετ' Αὐτοῦ καί ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα καί οὐ ποιοῦμεν τήν ἀλήθειαν· ἐάν δέ ἐν τῷ φωτί περιπατῶμεν, ὡς Αὐτός ἐστίν ἐν τῷ φωτί, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων, καί τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας». (Α' Ἰωάν. α', 5-7). «Πᾶς ὁ παραβαίνων καί μή μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεόν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καί τόν Πατέρα καί τόν Υἱόν ἔχει». Προϋπόθεσις γιά νά ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ εἶναι τό νά ἔχουν τήν Ἀλήθεια, γιατί ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος:

«Ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ἄλλο τι, παρά ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ» (Λόγ. 22ος). Πῶς λοιπόν μπορεῖ νά ἔχη τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ πού καθαρίζει ἀπό πάσης ἁμαρτίας ὁ αἵρετικός πού βρίσκεται σέ ἀντίθεσιν μέ τήν Ἀλήθειαν καί ἐπομένως μέ τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας;

Ἐνας Ὁρθόδοξος καί δίκαιος ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον εἶναι ἐνωμένος μέ τήν Ἀλήθεια, εἶναι καί μέ τήν Καθό-

λου Ἐκκλησίαν ἐνωμένος καί βρίσκεται μέ σιγουριά μέσα στήν Ἐκκλησία. Σέ ὅσους ἀφορισμούς, σέ ὅσα ἀναθέματα, σέ ὅσες καθαιρέσεις καί ἄν ὑποβληθῆ ἀπό τούς καινοτόμους καί αἰρετικούς στέκεται ζωντανός καί ἀκλόνητος μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐλέγχων καί ὑπ' οὐδενός ἐλεγχόμενος.

«Ἐάν παρά τόν σκοπόν τοῦ Θεοῦ, ἀφορίση ὁ Ἱεράρχης, οὐχ ἔπεται αὐτῷ τό θεῖον κρῖμα», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής πού κάτι ἤξερε ἀπό τέτοιους ἀφορισμούς.

Καί ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης γράφει: «Οὕτω καί τάς ἀφοριστικές ἔχουσιν οἱ ἱεράρχαι δυνάμεις, ὡς ἐκφαντορικοί τῶν θείων δικαιωμάτων, οὐχ ὡς ταῖς αὐτῶν ἀλόγοις ὀρμαῖς τῆς πανσόφου θεαρχίας, εὐφήμως εἰπεῖν ὑπηρετικῶς ἐπομένης, ἀλλ' ὡς αὐτῶν ὑποφοιτικῶς ὑποκινοῦντι τῷ τελεταρχικῷ πνεύματι, τούς κεκριμένους Θεῷ, κατ' ἀξίαν ἀφορίζόντων». («Περί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας», κεφ. Ζ').

Ὁ Θεός δέν εἶναι ὑπῆρέτης τῶν κακοδόξων «Ἀρχιερέων», ὥστε καθ' ὑπόδειξιν τους νά ἀφαιρέση τήν Χάριν τῆς Ἱερωσύνης ἀπό κατά πάντα Ὁρθοδόξους καί δικαίους Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά φαντασθῆ κανεῖς ὅτι ὁ Θεός τιμωρεῖ τούς δούλους Του, ἐπειδή κάνουν ὑπακοή στό ἅγιο θέλημά Του καί ὄχι στό θέλημα τῶν παρανομούντων καί κακοδόξων «Ἱεραρχῶν»;...

Καί ἐάν στό παρελθόν τά πράγματα δέν ἦσαν τόσο ξεκάθαρα γι' αὐτούς πού ἐπέμεναν νά συγκρατήσουν μέ κάθε θυσία τό ποῖμνιο «ἐντός τῶν τειχῶν», σέ κοινωνία δηλ. μέ τούς σχισματο-αἰρετικούς ψευδοποιμένες, μιά καί τήν ἐκκλησία τήν ταύτισαν μέ τούς διοικητές της, γιατί αὐτό τούς βόλευε καί τούς βολεύει, σήμερα ὅλοι

αὐτοὶ διαψεύδονται ἀπὸ τὰ ἀδιάψευστα καὶ συγκλονιστικά γεγονότα σέ παγκόσμια κλίμακα. Σήμερα εἶναι κραυγαλέα ἢ κήρυξις τῆς ψυχοκτόνου αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ:

Ὁ Νεοημερολογίτης ψευδοποιμένας **Σωτήριος τοῦ Καναδά**, εἰσοδεύει μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου μέ ἀλλόθρησκους καὶ μέ γυναῖκες σέ οἰκουμενιστική τελετουργία. Ὁ **Στυλιανός τῆς Αὐστραλίας**, εἰσέρχεται στήν δαιμονικήν συνάθροισιν στήν Καμπέρα μέ γυναῖκα ἰέρεια πού χορεύει καὶ ἀκολουθεῖ ὁ τότε «Χαλκηδόνος» καὶ νῦν «πατριάρχης» Βαρθολομαῖος. Στήν δαιμονικήν αὐτήν συνάθροισιν συμμετέχουν καὶ ὁ **Μελέτιος Καλαμαρᾶς** καὶ ὁ «**Δημητριάδος**» **Χριστόδουλος**. Ὁ «**Ἀλβανίας**» **Ἀναστάσιος** συμμετέχει λατρευτικά σέ πανθησκευιακὴ συμπροσευχὴ καὶ τελετουργία ἀνάβοντας κερία στό βωμὸν τῶν δαιμόνων. Ὁ κακόδοξος **Δαμασκηνός Ἑλβετίας** κηρύσσει πλέον ἀνοιχτὰ ὅτι ἡ «ἐκκλησία» θά πρέπει νὰ ἐπανιδρυθῆ ἀπὸ τίς ἐπιμέρους ὁμολογίες.

Ὁ π. Βαρθολομαῖος στίς 6 Νοεμβρίου κάνει δοξολογία μέ τὸν παπικὸ «**Ἀρχιεπίσκοπο**» τοῦ Σάν Φραντσίσκο καὶ μετὰ τὴν τελετὴ ἀκολουθεῖ μεγάλο χορευτικὸ πρόγραμμα. Ἐνῶ στίς 5 Νοεμβρίου εἶχε λάβει μέρος σέ οἰκουμενιστικὴ τελετὴ στήν «**Πλατεῖα τῶν Εὐχαριστιῶν**», μία πλατεῖα πού δημιουργήθηκε τό 1977 ὡς ἓνα πολὺ-πολυτισμικὸν καὶ ἐρευνητικὸν Κέντρον λατρείας γιὰ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν εὐχαριστιακὴ παράδοσιν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ τελετὴ περιλάμβανε ὁμάδες παιδιῶν ἀπὸ τὴν ἰσλαμικὴ Ἀκαδημία, τὴν Ἀκαδημία τῶν Πρώτων Βαπτιστῶν καὶ τὸ Σχολεῖο τῆς Ἑλληνορθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπίσης ἔλαβαν μέρος ἓνας Βουδιστὴς φλαουτίστας, ἓνα μέλος τῆς κοινότητος Σίχ, πού ἔπαιξε μουσι-

κά ὄργανα τῶν Ἰνδιῶν καί μία μάλιστα τοῦ Σαλβέισον Ἄρμου. Ἄλλες θρησκείες καί ὁμολογίες πού ἐκπροσωπήθηκαν ἦταν οἱ Ζωροαστριανοί, Ρωμαιοκαθολικοί, Ἐπισκοπελιανοί, Ἰνδουιστές, Βαπτιστές, Μεθοδιστές, Χάρε Κρίσνα καί «Τζαϊνίτες» μέ βαθυκίτρινες ρόμπες». (βλ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 21.11.97, σελ. 3 καί 4).

Κατά τά ἄλλα δέν τρέχει τίποτε!!! Ὅλα πᾶνε καλά γιά τούς Νεοημερολογίτες!!!

Καί μετά μᾶς λένε νά μείνουμε ἀκόμη σέ κοινωνία μέ ὄλους αὐτούς τούς ψευδοποιμένες καί ψευδοπατριάρχες γιά νά κοινωνοῦμε τοῦ ποτηρίου τῆς αἱρέσεως, τοῦ ὁποίου κοινωνοῦν καί αὐτοί!!!

Γι' αὐτό κάνουμε ἐκκλησι γιά πολλοστή φορά σέ ὄλους τούς καλοπροαίρετους πιστούς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου νά διακόψουν κάθε κοινωνία μέ τούς αἱρετικούς ποιμένες τους. Νά κοινωνήσουν τοῦ Ἁγιασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Νά περάσουν στό χῶρο τῆς Ὁμολογίας καί τῆς Χάριτος. Νά μετάσχουν τοῦ γλυκυτάτου Φωτός τῆς Ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας. Μεγάλη εὐθύνη ἔχουν πρωταρχικά οἱ κληρικοί καί οἱ «πνευματικοί», πού δέν θά πρέπει νά φοβοῦνται τίς «καθαιρέσεις» πού δέν «πιάνουν», ὅπως λέει καί ὁ λαός μας, ὅταν αὐτές γίνονται ἀπό τούς παρανομοῦντες, ἀπό τούς αἱρετικούς Οἰκουμενιστές καί τούς Λατινόφρονες...

Ἡ ἀναγνώρισις τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπό Παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος παρ. 1:
«Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπα-

ραβίαστη. Ἡ ἀπόλαυση τῶν ἀτομικῶν καί πολιτικῶν δικαιωμάτων δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τίς θρησκευτικές πεποιθήσεις τοῦ καθενός».

Κατά δέ τήν παρ. 2: «Κάθε γνωστή θρησκεία εἶναι ἐλεύθερη καί τά τῆς λατρείας της τελοῦνται ἀκωλύτως κάτω ἀπό τήν προστασία τῶν νόμων».

Ἐπίσης σύμφωνα μέ τή διεθνή σύμβαση τῆς Ρώμης τῆς 4ης Νοεμβρίου 1950 «Γιά τήν προάσπιση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν» καί τό ἄρθρο 9 : § 1.

«Κάθε πρόσωπο ἔχει δικαίωμα στήν ἐλευθερία τῆς σκέψεως, συνειδήσεως καί θρησκείας καί τό δικαίωμα αὐτό ἐπάγεται... καί τήν ἐλευθερίαν ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ καί τῶν πεποιθήσεων ἢ μεμονωμένως ἢ συλλογικῶς δημοσίᾳ ἢ κατ' ἰδίαν μέ τήν λατρείαν, τήν παιδείαν καί τήν ἄσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καί τελετουργιῶν».

Κατά δέ τήν παρ. 2: «κανένας ἄλλος περιορισμός δέν μπορεῖ νά ἐπιβληθῆ πέρα ἀπό ἐκείνους πού εἶναι ἀναγκαῖοι γιά τήν δημόσια ἀσφάλεια, τήν προάσπιση τῆς δημοσίας τάξεως, τῆς υἰγείας καί τῆς ἠθικῆς, ἢ γιά τήν προάσπιση τῶν δικαιωμάτων καί τῶν ἐλευθεριῶν τῶν ἄλλων». Ἡ σύμβαση αὐτή ἔχει ἐπικυρωθῆ μέ Νόμο καί κατά συνέπεια ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου καί ὑπερισχύει κάθε ἄλλης ἀντίθετης διατάξεως Νόμου κατά τό ἄρθρο 28 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος.

Καί σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι τηροῦν ἀπαρασαλεύτως τούς ἱερούς Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνες καί τίς ἱερές Παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρ-

θοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπολαμβάνουν ὄχι μόνο ἀνεμπόδιστα κάθε θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἀλλά καί ἀποτελοῦν μέλη τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας στήν Ἑλλάδα.

Ἐφαρμόζοντας μέ συνέπεια τίς παραπάνω συνταγματικές ἐπιταγές τοῦ θεσπισθέντος τότε Συντάγματος καί σύμφωνα μέ τήν διεθνή σύμβαση τῆς Ρώμης, στά ἐπίσημα Πρακτικά, τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων περιελήφθη εἰδική δήλωση τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ κατά τήν ὁποία: *«Οἱ οὕτω αὐτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί Παλαιοημερολογῖται δύνανται νά τελοῦν ἀκωλύτως τά λατρευτικά τους καθήκοντα»*. (Συνεδρία β΄ τῆς Τετάρτης, 23ης Ἀπριλίου 1975, βλ. καί Ὑπόμνημα Π. Σμαῖλη, ἐπιτ. Γεν. Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Γνωμοδότησιν, Φ. Σπυρόπουλου, καθηγητοῦ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί Θ. Θεοδωρόπουλου, Δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ στά «Πάτρια», Ἐπισκόπου Πενταπόλεως, Καλλιοπίου Γιαννακουλοπούλου, Πειραιεύς 1994, σελ. 119 ἐπ.).

Ἀναγνωρίζονται ἀπό τό κράτος ὡς Ὀρθόδοξοι Κληρικοί. (Ἀπόφασις 30.09.1985 Ὑπουργείου Ὑγείας Προνοίας καί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων).

Τελοῦν ἀνεμπόδιστα ὅλες τίς Ὀρθόδοξες Ἱεροπραξίες σέ ιδιαίτερους Ναούς, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν ἤ ἀνεγείρονται μέ κανονική κρατική ἄδεια. (Ἐγκύκλιοι Ὑπουργείου Χ.Ο.Π. 137/15.10.81 καί 91/01.06.82).

Τά τελούμενα ἀπό αὐτούς Ἱερά Μυστήρια, (Βαπτίσεις, Γάμοι), ἀναγνωρίζονται ἀπό τήν Ἑλληνική Δικαιοσύνη. (Ἄγγ. Μπουρόπουλου, Εἰσαγγελέως, Γνωμοδότησις ὑπ. ἀριθ. 1/71/1947 Θέμις, ἔτ. ΝΗ΄ 1.2-15.3.1947

σελ. 70-1, απόφασις Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Πειραιῶς, 1513/1947 κ.λπ.).

Καί καταχωροῦνται στά Ληξιαρχικά Βιβλία τοῦ Κράτους μέ τήν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. (Βλ. ἐγκύκλιον ὑπ. ἀριθμ. 62/5.4/1969 μέ θέμα «Καταχώρησις ἐν τοῖς Ληξιαρχικοῖς Βιβλίοις Γάμων καί Βαπτίσεων τελουμένων ὑπό Παλαιοημερολογιτῶν Ἐφημερίων». Τά Μυστήρια τά τελούμενα ἀπό Παλαιοημερολογίτες κληρικούς καταχωροῦνται μέ βάσιν πρόσφατη ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Θ. Πάγκαλου καί στά Ληξιαρχικά Βιβλία τῶν Ἑλληνικῶν Προξενείων τοῦ ἐξωτερικοῦ). (613/2.4.'96)

Σύμφωνα μέ τίς ἀποφάσεις τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου 378 καί 379 τοῦ 1980, οἱ Παλαιοημερολογίτες δέν εἶναι οὔτε σχισματικοί οὔτε αἰρετικοί.

Σύμφωνα, τέλος, μέ τίς ἀποφάσεις 494/1997 καί 495/1997 τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δέν εἶναι ἡ Νεοημερολογιτική Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρμόδια νά ἀποφαίνεται γιά τήν ιδιότητα τῶν κληρικῶν καί τῶν μοναχῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Μέ βάση τίς ἀποφάσεις αὐτές καί ὁ Ὑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Ἀπόστολος-Ἀθανάσιος Τσοχατζόπουλος ἐξέδωκε ἀπόφασιν μέ τήν ὁποίαν καθορίζεται «ὅπως στό ἐξῆς ἀρμόδια ἀρχή γιά ν' ἀποφαίνεται σχετικά μέ τήν ιδιότητα τοῦ θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ ἢ μοναχοῦ τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος τῶν ὀπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου (Παλαιοημερολογιτῶν), εἶναι ἡ οἰκεία Ἱερά Μητρόπολις στήν ὁποία αὐτή ἀνήκει. Γιά τήν ἐγκυρότητα τῆς παραπάνω ιδιότητος θά ἀποφαίνεται ἡ ἀρμόδια Ἱερά Σύνοδος τῆς προαναφερομένης κοινότητος».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἐξισώνονται πλέον καί στό θέμα

αυτό οί Παλαιοημερολογίτες μέ τούς Νεοημερολογίτες καί ἀπαλλάσσονται ἀπό τήν ὑποχρέωση στρατεύσεως οί κληρικοί, οί μοναχοί καί οί δόκιμοι μοναχοί πού ἀκολουθοῦν τό Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον.

Σύμφωνα, λοιπόν, μέ τό Συνταγματικό Δίκαιο, τήν κείμενη κοινή Νομοθεσία καί τήν πάγια Νομολογία τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων ἡ νομική θέση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου εἶναι σαφῆς καί δέν χρήζει καμμιάς περαιτέρω ἀναγνωρίσεως. Οί Παλαιοημερολογίτες δύνανται νά τελοῦν ἀκωλύτως τά λατρευτικά τους καθήκοντα, σύμφωνα πρός τούς «ἱερούς Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνες καί τίς ἱερές Παραδόσεις», ὅπως ἐκεῖ αὐτά ρυθμίζονται καί προβλέπονται.

Ἡ ἀναγνώριση τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπό τήν Πολιτεία εἶναι ὑπαρκτή καί δεδομένη κατά τό Σύνταγμα.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀπαιτεῖται εἶναι νά τηροῦν καί νά σέβονται ὅλα τά ὄργανα τῆς Πολιτείας τίς Συνταγματικές καί τίς σχετικές διατάξεις τοῦ κοινοῦ Δικαίου καί νά διασφαλίζουν ἔτσι τήν ἀκώλυτη ἄσκηση τῶν λατρευτικῶν δικαιωμάτων τῶν Ὁρθοδόξων Παλαιοημερολογιτῶν.

Αὐτό εἶναι πρότιστο καθῆκον τῆς Πολιτείας, γιατί σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 25 § 1 τοῦ Συντάγματος: «Τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀτόμου καί ὡς μέλους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τελοῦν ὑπό τήν ἐγγύηση τοῦ Κράτους· ὅλα τά κρατικά ὄργανα ὑποχρεοῦνται νά διασφαλίζουν τήν ἀνεμπόδιστη ἄσκησή τους».

Τό παλαιοημερολογιτικόν

Λίγοι ἔχουν, δυστυχῶς, ἐννοήσει τήν σημασία τοῦ «παλαιοημερολογιτικοῦ», ὅπως ὀνομάζεται, ζητήματος. Οἱ περισσότεροι ἀποδίδουν σέ στενοκεφαλιά τοῦ ἀγραμμάτου λαοῦ τήν ἀντίδρασι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, δεῖγμα κι αὐτό τῆς βαθειᾶς περιφρονήσεως πού τρέφουν οἱ οἰηματίες ἐγγράμματοι πρὸς τοὺς ἀγραμμάτους. Ὅμως οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, γιά νά ἀντιδράσουν ὅπως ἀντέδρασαν, θά ἔπρεπε νά ἔχουν, ἂν μή τι ἄλλο, θρησκευτικόν ζῆλο καί ἐνδιαφέροντα πνευματικά, πού τά ἐστερεῖτο ἡ μάζα τῶν ἀδιαφόρων πού ἀκολουθήσαν, χωρίς κἄν νά γνωρίζουν πῶς τίθεται τό πρόβλημα, τήν πλειοψηφία τῶν ἱεραρχῶν. Κανείς ἀπό τοὺς φωτισμένους θεολόγους καί ὀπαδούς των δέν ἔδειξε πάντως σημεῖα ἀγωνίας μπροστά στό φαινόμενο τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ζήτησε νά βρῆ μιά ἀπάντησι στήν γεμάτη πόνο κραυγή τόσων χιλιάδων πιστῶν. Ἡ πλειοψηφία ἦταν μέ τό μέρος των. Οἱ ἀριθμοί πάντοτε τοὺς ἔδιναν τό αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας. Στήν πραγματικότητα ὅμως, οὔτε τοὺς ἀριθμούς δέν εἶχαν μέ τό μέρος των. Γιατί ἂν ἦταν λίγες χιλιάδες οἱ Παλαιοημερολογῖτες καί ἑκατομμύρια οἱ ἀκολουθήσαντες τό νέο Ἡμερολόγιο, ὅμως αὐτές οἱ λίγες χιλιάδες ἦταν χιλιάδες πιστῶν, πονούντων τήν Ἐκκλησία. Ἐνῶ μέσα στά ἑκατομμύρια τῶν ἀδιαφόρων, τῶν ὑλιστῶν, τῶν ἀθέων, ὀπαδῶν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἦταν

ζήτημα ἂν μπορούσες νά βρῆς λίγες χιλιάδες πραγματικῶν πιστῶν. Ἐχλεύασαν μόνον τούς ἀπλοϊκοὺς αὐτοὺς νέους ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, λέγοντας ὅτι ἀποδιδαιμονία δέν θέλουν νά διορθώσουν τό ὥρολόγι τους πού δέν πάει καλά.

Ὅμως δέν ἦταν ἐκεῖ τό πρόβλημα. Δέν εἶχαν δίκιο νά κατηγοροῦν τούς Παλαιοημερολογῖτες, ὅτι μαλώνουν γιά ἓνα Ἡμερολόγιο. Τό ζήτημα δέν ἦταν ποιό ἀπό τά δύο Ἡμερολόγια εἶναι σωστό. Εἶναι γνωστό, ὅτι καί τά δύο Ἡμερολόγια εἶναι ἀνακριβῆ. Οὔτε οἱ Παλαιοημερολογῖτες ἐπέμειναν στό παλιό Ἡμερολόγιο, οὔτε οἱ Νεοημερολογῖτες ἔφεραν τό νέο Ἡμερολόγιο γιά λόγους ἀστρονομικῆς ἀκριβείας.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἡ πρώτη πράξι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ πρώτη ἐμπράγματη ἐφαρμογὴ του. Μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ δυτικοῦ ἑορτολογίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πραγματοποιήθηκε ἡ ἑορτολογικὴ ἔνωσὴ τῆς μέ τούς Παπικοὺς καὶ τούς Προτεστάντες. Τὰ στάδια τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀνατολικῶν μέ τούς Δυτικούς εἶχαν περιγραφεῖ ἐπίσημα στὴν περίφημη ἐγκύκλιο «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», πού κυκλοφόρησε τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο σ' ὅλες τὶς αἰρετικὲς καὶ ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τό 1920, τέσσερα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα (βλέπε I. Καρμίρη, «Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας», τόμος β'). Στὴν ἐγκύκλιο αὐτὴ, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου περιγράφεται σάν τό πρῶτο βῆμα, ἡ πρώτη φάση τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, πού πρέπει νά προηγηθῆ ὅλων τῶν ἄλλων.

Ὁ λόγος ὅμως τῆς ἀρνήσεως τῶν Παλαιοημερολογικῶν νά συμμορφωθοῦν ἦταν θεολογικώτατος καὶ ἐπήγαξε

ἀπό βαθεία ἐκκλησιαστική συνείδησι. Πράγματι, ἡ λειτουργική ἄρμονία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διεκυβεύετο χάριν πολιτικῶν συμφερόντων. Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐπήρχετο διάσπασις τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας μεταξύ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες διατηροῦν μέχρι σήμερα τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο. Καὶ δὲν ἐπρόκειτο μόνον γιὰ μιὰ ἀκαταστασία στὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διεκόπτετο καὶ ἡ συνέχεια τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς στρατευομένης μέ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Ὅταν στὴν Ἑλλάδα οἱ καμπάνες καλοῦν τοὺς πιστοὺς νὰ γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα καὶ οἱ ψαλτάδες ψέλνουν χαρμόσυνα τὸ «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε», τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας σ' ὀλόκληρο τὸν ὑπόλοιπο κόσμον καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος βρίσκονται ἀκόμη στὴν Σαρακοστή, καὶ δὲν ἀκοῦν τίς καμπάνες, οὔτε ψέλνουν μαζί μας τοὺς χαρούμενους ὕμνους τῶν Χριστουγέννων.

Τί χειρότερο μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴ διάσπασι αὐτὴν τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας, πού μᾶς ἀπομακρύνει ψυχικά, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ὀρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πρό ἡμῶν Ὀρθοδόξους, ἀπὸ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν ἐν Χριστῷ κοιμηθέντων, ἀπὸ τοὺς ἁγίους πού ἐώρταζαν καὶ λειτουργοῦσαν μέ τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο, πού ἀρνηθήκαμε ἐμεῖς;

Τόσοι κόποι τῶν Πατέρων μας, τόσαι Σύνοδοι χρειάσθηκαν γιὰ νὰ θεσπισθῆ τὸ ἑορτολόγιο αὐτό. Καὶ ὅλα αὐτά γιὰ νὰ ὑπάρξῃ λειτουργικὴ εὐρυθμία μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Γιατί αὐτὴ ἡ εὐρυθμία καὶ

σύμπνοια εκφράζει τήν έσωτερική λειτουργική ένότητα τής Έκκλησίας. Αυτή είναι πού κάνει τήν Έκκλησία καί αίσθητῶς Μία, παρά τήν πολλαπλότητα τῶν κατά τόπους Έκκλησιῶν. Τήν Έκκλησία δέν τήν ένοποιεῖ, ὅπως νομίζει ὁ Παπισμός, ἡ σκληρή πειθαρχία καί ἡ ὑπακοή σέ μιά καθωρισμένη ιεραρχία, πού ἔχει για κορυφή ἕνα καί μόνο ἄτομο, πού ισχυρίζεται, ὅτι ἀντικαθιστᾶ τόν Χριστό ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά ἡ μυστική κοινωνία στό σῶμα καί στό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Κάθε ἐκκλησία, ὅπου τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία καί ὅπου εἶναι συναγμένοι οἱ πιστοί «ἐπί τό αὐτό», ἀποτελεῖ τήν ὠλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Έκκλησίας. Αυτό πού κάνει, ὥστε μιά ἐνορία νά ἀποτελῆ ἕνα σῶμα μέ τίς ἄλλες ἐνορίες καί μιά ἐπισκοπή νά ἀποτελῆ ἕνα σῶμα μέ τίς ἄλλες ἐπισκοπές, εἶναι ἡ μυστική κοινωνία ὅλων στό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἀληθείᾳ.

Ἡ ἐνότης λοιπόν τῆς Έκκλησίας εἶναι δεσμός μυστικός, πού χαλκεύεται κατά τήν Θεία Εὐχαριστία, ὅταν οἱ πιστοί μεταλαμβάνουν τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Χριστιανοί εἶναι ἕνα σῶμα, τόσο ὅσοι ζοῦνε σήμερα ἐπάνω στή γῆ, ὅσο καί αὐτοί πού ἔζησαν πρὶν ἀπό μᾶς στούς αἰῶνες πού πέρασαν, καί ὅσοι θά ζήσουν στά χρόνια πού θάρθουν, κι αὐτό γιατί ἔχουμε κοινή ρίζα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. «Εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γάρ πάντες ἐκ τοῦ ενός ἄρτου μετέχομεν». (Α΄ Κορι. ι΄, 17).

Δέν εἶναι λοιπόν διοικητική, δέν εἶναι πειθαρχική, οὔτε ὀργανωτική ἡ ἐνότης τῆς Έκκλησίας, ἀλλά λειτουργική. Γι' αὐτό ἔχει τόσο μεγάλη σημασία τό ἑορτολόγιο. Ἡ ἐνότης πού πηγάζει ἀπό τήν Θεία Εὐχαριστία, τήν

μία Πίστι και τό ένα Βάπτισμα, παύει νά εἶναι ἐξωτερικά ἐκδηλη, ὅταν ὑπάρχει λειτουργική ἀναρχία. Ἡ μορφή και τά λόγια τῆς Λειτουργίας ἔχουν καθορισθῆ, ὥστε ὅλες οἱ ἐκκλησίες νά λατρεύουν κατά τόν ἴδιο τρόπο τόν Θεό. Και τά μηναια περιέχουν, τό τί θά ψαλῆ σέ κάθε ἑορτή. Ἔτσι καμμιά παραφωνία δέν μπορεῖ νά διαταράξῃ τήν λειτουργική ἀρμονία, γιατί ἡ μουσική και ἡ εἰκονογραφία, πού λέγονται κι αὐτές λειτουργικές τέχνες, ἔχουν τό ἴδιο καθορισθῆ, ὥστε νά μή μπορῆ ὁ κάθε ἀγιογράφος ἢ ὁ κάθε ψάλτης νά εἰκονογραφῆ ἢ νά ψάλλῃ κατά τήν φαντασία του, ἀλλά νά εἶναι ἀναγκασμένος νά προσαρμόσῃ τήν προσωπική του τέχνη και τήν ἱκανότητα στά πρότυπα τοῦ πῶ ἀύστηροῦ πνευματικοῦ ρεαλισμοῦ. Ἔτσι ἔχει καθορισθῆ και τό ἑορτολόγιο, γιά νά μή μπορῆ ὁ κάθε ἱερεὺς νά ἑορτάζῃ, ὅποτε θέλῃ τίς ἑορτές πού θέλει, ἀλλά νά ὑπάρχῃ πλήρης κοινωνία προσευχῶν ἀνάμεσα σ' ὅλους τούς πιστούς τῆς γῆς.

Ὅ,τι λοιπόν κάνει ὁ ζωγράφος, πού ζωγραφίζει κατά τά δικά του γούστα τίς εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας, περιφρονώντας τήν παράδοσι, ὅπως καταστρέφει τήν λειτουργική εὐρυθμία ὁ ψάλτης, πού ἀντί νά ψάλλῃ, τραγουδάει μέσα στήν ἐκκλησία θεατρικά, ἔτσι ἐχάλασαν τήν λειτουργική ἀρμονία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ Ἑλληνες ἱεράρχαι, πού ἀποφάσισαν νά ἀκολουθοῦν στήν Ἑλλάδα ἄλλο ἑορτολόγιο, διαφορετικό ἀπό ἐκεῖνο πού ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες και τό Ἅγιον Ὅρος. Ἔτσι ἄλλον ἅγιον ἑορτάζουν και ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στό Ἅγιον Ὅρος, και ἄλλον ἅγιον ἑορτάζουν και ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στήν Θεσσαλονίκη· ἄλλη μέρα ἑορτάζεται ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου στήν Ἀθήνα και ἄλλη στά Ἱεροσόλυμα, στήν

Ἐντιόχεια ἢ στή Μόσχα.

Τό πόσο τραγική εἶναι αὐτή ἡ παραφωνία, εἶναι δύσκολο νά γίνη ἀντιληπτό στή χώρα μας, λόγω τῶν ἀποστάσεων. Γίνεται ὁμως πολύ ὀδυνηρά ἀντιληπτό ἀπ' αὐτόν πού ταξιδεύει στήν Εὐρώπη, καί ὁ ὁποῖος βλέπει μέσα στήν ἴδια πόλι, σέ γειτονικές συνοικίες, τοὺς μέν Ρώσους νά ἐορτάζουν ἄλλη ἐορτή, τοὺς δέ Ἑλληνας ἄλλη. Ἡ ἀκούει τίς καμπάνες τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας νά καλοῦν τοὺς πιστούς, ὅταν οἱ καμπάνες τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας παραμένουν βουβές. Καί διερωτᾶται τότε, ἂν καί οἱ δύο Ἐκκλησίες εἶναι Ὁρθόδοξες.

Δέν ἔγινε λοιπόν ἀντιληπτό στήν Ἑλλάδα, τό πόσο σοβαρά ὑποχώρησις ὑπῆρξε πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καί τί πλήγμα κατεφέρτεο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν κατάργησι τοῦ παλιοῦ καί τήν εἰσαγωγή τοῦ νέου ἐορτολογίου. Ἀλλά καί ἂν μερικοὶ τό ἀντελήφθησαν, δέν εἶχαν τήν δύναμι νά σηκώσουν τό ἀνάστημά τους καί νά κηρύξουν τήν ἀλήθεια. Κανένας σοφός καί κανένας δυνατός, κατὰ κόσμον, δέν βρῆκε λέξεις νά διαμαρτυρηθῇ. Ἔτσι ἀπεδείχθη γιά πολλοστή φορά, ὅτι «ὁ Θεός τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά» καί ὅτι «ἐμώρανεν ὁ Θεός τήν σοφίαν τῶν σοφῶν». Γιατί, ἐνῶ οἱ σοφοὶ σιωποῦσαν καί ἀπεδέχοντο, οἱ ἀγράμματοι πιστοὶ ἐξεγείροντο. Καί αὐτοὶ «οὐχ ὥσπερ οἱ μωροὶ τοῦ κόσμου σοφοὶ μωρὰ ἐλάλησαν». Δέν ἀναλύθηκαν σέ ἀστρονομικές θεωρίες καί μαθηματικούς ὑπολογισμούς, ἀλλά μίλησαν στό ὄνομα τῆς παραδόσεως, τήν ὁποία αἰσθάνονταν σάν πρᾶγμα ἱερό, πού δέν μπορεῖ κανεὶς νά τό καταπατῇ, χάριν τῆς συνεχῶς ἀπαρνούμενης τίς ἀπόψεις τῆς ἐπιστήμης ἢ τοῦ πολιτικοῦ καί οἰκονομικοῦ συμφέροντος μιᾶς χώρας.

Ἄλλά «τούς διδακτούς Θεοῦ οἱ μαθηταί τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀνθρώπων ἡγοῦνται μωρούς». Ἔτσι ἀπό τήν ἀρχή καί μέχρι σήμερα τούς Παλαιοημερολογίτας τούς θεωροῦν μωρούς, θρησκόληπτους, δεισιδαίμονας κ.τ.τ. καί χαίρονται γιά τήν δική τους γνῶσι, πού τούς κάνει νά στέκωνται πάνω ἀπό αὐτές τίς «λεπτομέρειες» καί νά μή δημιουργοῦν ζητήματα γιά τό «τίποτε».

Νεοημερολογιτισμός ἴσον Οἰκουμενισμός

Οἱ Νεοημερολογῖτες ἰσχυρίζονται, ὅτι διώρθωσαν τό ἡμερολόγιο γιά καθαρά ἀστρονομικούς λόγους. Ἦταν, λέγουν, ντροπή νά ἀκολουθοῦμε ἕνα λανθασμένο καί ἀπηρχαιωμένο ἡμερολόγιο. Πολύ καλά. Τήν Ἐκκλησία βέβαια δέν τήν ἐνδιαφέρει ἡ ἀστρονομική ἀκρίβεια τοῦ ἡμερολογίου, τήν ἐνδιαφέρει μόνον ἡ λειτουργική καί ἐορτολογική ἐνότητα καί τάξη τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἄλλά ἔστω, ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι πράγματι γιά τήν ἐπιστημονική ἀκρίβεια ἀγωνιοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Τότε, γιατί δέν διώρθωσαν πράγματι τό ἡμερολόγιο μέ βάση τά ἐπιστημονικά δεδομένα τοῦ 20ου αἰῶνος, ἀλλά ἐφήρμοσαν ἕνα ἐπίσης λανθασμένο ἡμερολόγιο χρονολογούμενο ἀπό τόν 16ο αἰῶνα, τό ἡμερολόγιο τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄;

Γιατί δέν ἐφήρμοσαν τό τόσο μελετημένο τοῦ Πέτρου Δραγγίτς, πού ὑπεβλήθη στό δῆθεν πανορθόδοξο συνέδριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923;

Διότι ὁ πραγματικός σκοπός δέν ἦταν ἡ ἐπιστημονική διόρθωση τοῦ ἡμερολογίου, πρᾶγμα ἐντελῶς ἄχρηστο ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Ὁ πραγματικός σκοπός ἦταν

ἡ ἑορτολογικὴ ἔνωση τῶν «Ἐκκλησιῶν», καί αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ, παρά μόνον μέ τὴν προσχώρηση τῶν Ὁρθοδόξων στό Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο τῶν Παπικῶν καί τῶν Προτεστάντων, γιὰ νὰ ἔχουν ὅλοι τό ἴδιο ἑορτολόγιο καί νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ κάπου νὰ πραγματοποιηθῆ τό πρῶτο στάδιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: ἡ ἔνωση τῶν Χριστιανικῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ παθολογικὴ ἀγάπη πρὸς δεκατρεῖς (13) χαμένες ἡμέρες, πού οἱ Παλαιοημερολογῖτες ἔκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μέ τὴν καινοτόμο Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ νὰ μείνουν Ὁρθόδοξοι. Νεοημερολογιτισμὸς ἴσον Οἰκουμενισμὸς, ἴσον ἄρνηση τῆς Ἀληθείας, ἄρνηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μιᾶς καί Ἀγίας, ἄρνηση τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἄρνηση τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία. Οἱ Νεοημερολογῖτες ἐκήρυξαν λανθασμένη τὴν ἑορτολογικὴ τάξη τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέτρεψαν τὴν ἑορτολογικὴ σχέση μεταξύ πασχαλίου καί ἀκινήτων ἑορτῶν, κατήργησαν νηστεῖες, μετέτρεψαν ἀκίνητες ἑορτές σὲ κινητές - π.χ. τοῦ Ἁγ. Γεωργίου - κατέστρεψαν τὴν ἑορτολογικὴ ἁρμονία καί ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού δὲν ἄλλαξαν ἑορτολόγιο, καί ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ συνεορτάζουν μέ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως. Προτίμησαν νὰ ἑορτάζουν, ὅταν οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοὺς Ὁρθόδοξοι νηστεύουν, γιὰ νὰ πανηγυρίζουν μέ τοὺς Παπικούς καί τοὺς Προτεστάντες. Καί τί ἔγινε μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων τοῦ 1583, τοῦ 1587 καί τοῦ 1593, οἱ ὁποῖες ἐπανειλημμένως «εἶχον ἀφορίσει, πάντας ὄσους θὰ ἐδέχοντο τὴν γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν»; Ἔκαναν, πὼς δὲν τίς ἤξεραν, ἢ τίς περιφρόνησαν μέ τὴν μεγαλύτερη ἀδιαν-

τροπιά.

Ἀγωνιζόμαστε, λοιπόν, γιά νά μείνουμε Ὁρθόδοξοι, παρά τή σύγχρονη αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἔχει διαβρώσει τά πάντα μέσα στήν κρατική Ἐκκλησία. Μή πιστέψετε ποτέ αὐτούς πού θά θελήσουν νά σᾶς ἀπατήσουν μέ τό συνηθισμένο ψέμα γιά τούς ἀφελεῖς. Θά σᾶς ποῦν: «Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα, ἂν ὁ Πατριάρχης εἶναι αἰρετικός καί ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Μητροπολίτες μνημονεύουν τόν Πατριάρχη; Ἀρχηγός μας δέν εἶναι ὁ Πατριάρχης, ἀλλά ὁ Χριστός. Ἐμεῖς ξέρουμε τήν καρδιά μας καί τήν πίστη μας. Εἴμαστε Ὁρθόδοξοι. Ὁ Πατριάρχης ἄς κηρύττει, ὅποια αἵρεση θέλει. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄς μνημονεύει, ὅποιον αἰρετικό θέλει. Αὐτοί θά δώσουν λόγο γιά τήν ψυχή τους κι ἐμεῖς γιά τήν δική μας. Ἐξ ἄλλου, ἐμεῖς εἴμαστε πρόβατα καί δέν μᾶς πέφτει λόγος. Ἔχουσι γνῶσιν οἱ ποιμένες!» Ὁ Χριστός εἶπε, ὅτι πρὸς τόν Πατέρα δέν μπορεῖ νά πλησιάσει κανεῖς, παρά μόνον διά τοῦ Υἱοῦ. Ἔτσι καί πρὸς τόν Υἱό δέν μπορεῖ νά πλησιάσει κανεῖς παρά μόνον διά τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιανός δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει σάν ἄτομο, ὑπάρχει μόνο σάν μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνον, ὅπου ὁμολογεῖται ἡ Ἀλήθεια. Ἐκεῖ ὅπου ὁμολογεῖται ὁ Οἰκουμενισμός, δηλαδή τό ψεῦδος, δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία, δέν ὑπάρχει Χριστός. Καί μή νομίσετε, ὅτι χρειάζεται νά ἀνεβῆ κανεῖς στόν ἄμβωνα καί νά κάνη οἰκουμενιστικό κήρυγμα, ἂν καί πόσο συχνά δέν γίνεται κι αὐτό. Στήν Ἐκκλησία ὁμολογοῦμε τήν πίστη μας μέ τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου πού μνημονεύουμε. Οἱ Ὁρθόδοξοι μνημονεύουν Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο, οἱ Ἀρειανοί Ἀρειανό, οἱ Μονοφυσῖτες Μονοφυσίτη, οἱ Εἰκονοκλάστες Εἰκονοκλάστη, οἱ Οὐνῖτες Οὐνίτη καί οἱ Οἰκουμενιστές Οἰκου-

μενιστή. Μπορεί τά πάντα νά φαίνονται ὀρθόδοξα μέσα στην Ἐκκλησία, ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος πού θά μνημονεύση ὁ παπᾶς, θά μᾶς κάνη νά καταλάβουμε πού βρισκόμαστε. Σέ μιᾶ Οὐνίτικη ἐκκλησία τά πάντα φαίνονται ὀρθόδοξα. Ἴσως μάλιστα καί ἡ γενειάδα καί τά μαλλιά τοῦ παπᾶ νά εἶναι πιο μακρῦά ἀπό τῶν Ὀρθοδόξων καί ἡ ψαλμωδία πιο βυζαντινή καί οἱ εἰκόνες πιο αὐστηρές καί τό «Πιστεύω» ἀκόμη νά εἶναι χωρίς τό «φιλιόκβε». Ὅμως ὁ παπᾶς μνημονεύει τόν Ἐπίσκοπο τῶν Οὐνιτῶν καί ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Οὐνιτῶν μνημονεύει τόν Πάπα καί ὅλη ἡ φαινομενική Ὀρθοδοξία πάει περίπατο. Μπορεῖτε νά πῆτε, ὅτι δέν σᾶς ἐνδιαφέρει, τί μνημονεύει ὁ παπᾶς, ἀφοῦ ἐσᾶς ἡ καρδιά σας εἶναι Ὀρθόδοξη; Θά μένατε νά κοινωνήσετε σέ μιᾶ Οὐνίτικη ἐκκλησία; Ὅμως σέ μιᾶ Νεοσημερολογιτική ἐκκλησία μένετε. Ὅλα φαίνονται ὀρθόδοξα. Ὁ παπᾶς μπορεῖ νά ἔχη ἀκόμη στήν ἐνορία σας γένεια καί μαλλιά καί μπορεῖ νά μή σᾶς ἔχουν στείλει ἀκόμη «προοδευτικόν» ἱεροκήρυκα. Ὅμως ποιόν Ἐπίσκοπο μνημονεύει ὁ παπᾶς; Καί αὐτός ὁ Ἐπίσκοπος ποιούς Πατριάρχας καί Ἀρχιεπισκόπους καί Συνόδους μνημονεύει ἐκφώνως ἢ στά δίπτυχα; Μνημονεύουν τόν Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριο - ἄν μάλιστα εἴσαστε στή Βόρειο Ἑλλάδα, ὅταν λειτουργῇ Ἐπίσκοπος θά ἀκούσετε τό μνημόσυνο τοῦ Δημητρίου ἐκφώνως. Καί ὁ Δημήτριος (καί ὁ σημερινός Βαρθολομαῖος) ποιόν ἔχει γραμμένον στά δίπτυχα καί τόν μνημονεύει σέ κάθε λειτουργία; Τόν «πρεσβύτερο ἀδελφό του», ὅπως τόν ὀνομάζει σέ κάθε εὐκαιρία, τόν Πάπα Ρώμης Παῦλο τόν ΣΤ΄ ἢ τόν σημερινό Βοϊτύλα. Γιατί λοιπόν φεύγετε ἀπό τούς Οὐνίτες, ἀφοῦ ἔτσι καί ἀλλιῶς τόν Πάπα μνημονεύετε;

Τό μικρόν ποιμνιον

Πρόβατα εἶμαστε, ἀλλά πρόβατα λογικά. Ἐπομένως μᾶς πέφτει λόγος. Ὅσο γιά τούς ποιμένες, ὁ Ποιμήν ὁ καλός μᾶς ἔχει προειδοποιήσει, ὅτι πολλοί ἀπ' αὐτούς εἶναι κλέπται καί λησταί, μή εἰσερχόμενοι διά τῆς θύρας. Τά λογικά πρόβατα ἀκολουθοῦν τόν καλό ποιμένα, «ὅτι οἶδασι τήν φωνήν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δέ οὐ μή ἀκολουθήσωσιν, ἀλλά φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τήν φωνήν».

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι φωνή ἀλλοτρίων. Οἱ οἰκουμενισταί ποιμένες, ὅσο καί ἂν θέλουν νά φαίνονται Ὅρθόδοξοι, γιά νά ἐξαπατήσουν, εἶναι στήν πραγματικότητα «λύκοι ἐν προβάτου δορᾶ φθοράν προβάτων κατεργαζόμενοι». Τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ κατάλαβαν μέ ποιούς ἔχουν νά κάνουν καί ἔφυγαν μακριά ἀπό τούς λυκοποιμένες, κατά τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων. Καί ἡ παρεμβολή τῶν λυκοποιμένων τούς ὀνόμασε χλευαστικά «Παλαιοημερολογῖτες», ὅπως ὠνόμαζαν κάποτε χλευαστικά τούς Χριστιανούς «Ναζωραίους». «Ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μή γινώσκων τόν νόμον!» Ἀλλά ξέχασαν, ὅτι «τά ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καί τά ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τούς σοφούς καταισχύνῃ». Οἱ Ὅρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι Ὅρθόδοξοι, ἦσαν πάντοτε τό μικρόν ποιμνιον, πάντοτε χλευαζόμενοι, πάντοτε διωκόμενοι. Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶπε: «Μή φοβοῦ τό μικρόν ποιμνιον ὅτι ἠυδόκησεν ὁ Πατήρ μου δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν». Τί ἦταν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί γιά τούς Ἑβραίους πού δέν πίστεψαν, δηλαδή τήν μεγάλη πλειοψηφία; Τί ἦταν γιά τούς αὐτοθαυμαζόμενους γιά τήν κοσμική σοφία τους Ἑθνικούς; Ρωτῆστε τήν συνείδησή

σας και θά σᾶς ἀπαντήση: «Ἦταν κάτι σάν τούς σημερινούς Παλαιοημερολογίτες».

Πόσο μικρό ἦταν πάντοτε τό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ! «Τό μικρόν ποίμνιον». Καί τί σαθρά πῆλινα καί ὀστράκινα σκεύη εἶναι ὅλοι αὐτοί, πού ἔμειναν νά μαρτυροῦν στόν σύγχρονο κόσμο τήν Ἀλήθεια. Ὁ ἀγράμματος ὄχλος, «ὁ μή γινώσκων τόν νόμον», μέ τά πάθη του, καί τίς διαιρέσεις του, τίς στενοκεφαλιές του. «Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἤ ἐκ τῶν Φαρισαίων;» ρωτοῦν οἱ Γραμματεῖς τῶν Νεοημερολογιτῶν. «Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μή γινώσκων τόν νόμον, ἐπικατάραιοί εἰσι». «Ἐγινε μήπως κανένας θεολόγος Παλαιοημερολογίτης; Ἐγινε κανένας καθηγητής Πανεπιστημίου Παλαιοημερολογίτης; Ἐγινε κανένας ἀπό τούς σημερινούς «καθαρούς» Ἐπισκόπους Παλαιοημερολογίτης; Ὁχι, κανένας σοφός καί κανένας ἰσχυρός τοῦ αἰῶνος τούτου δέν ἀκολούθησε τόν ἀγράμματο ὄχλο τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, αὐτούς τούς «ὀλίγους» Γαλιλαίους πού φωνάζουν, πῶς δῆθεν - ἄκουσον, ἄκουσον - ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία συμφωνεῖ μέ τόν Ἀθηναγόρα καί τόν Δημήτριο (καί τόν σημερινό Βαρθολομαῖο) καί κτυποῦν τό ξύλο, ὅπως ἄλλοτε ὁ Νῶε γιά νά μποῦν τά ζῶα μέσα στήν Κιβωτό τους. Κοιτᾶξτε γύρω σας τί ἤσυχια πού κάθονται οἱ ἄνθρωποι, τί φρόνημα πού πᾶνε νά παντρευτοῦν καί νά βαπτισθοῦν στίς μεγάλες ἐκκλησίες, καί μέ τί κατάνυξη βάζουν στά παιδιά τους τό μύρο τοῦ «πλέον ἀπαισίου συγκρητιστοῦ Ἀθηναγόρα», κοιτᾶξτε τί πλῆθος εἶναι ὅλοι αὐτοί, καί τί σπουδαῖοι ἄνθρωποι, Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, ἐπιστήμονες, ἄρχοντες, Γραμματεῖς, Φαρισαῖοι, Νομοδιδάσκαλοι. Δέν ξέρουν ὅλοι αὐτοί καί ξέρουν οἱ ἀγράμματοι Παλαιοημερολογίτες;

Οἱ ἀγράμματοι Παλαιοημερολογῖτες μορεῖ νά μή ξέρουν τίποτε. Ἐνα μόνον ξέρουν: ὅτι συμφωνοῦν μέ τούς νεομάρτυρες, τούς ὁμολογητές, τούς Πατέρες, τούς ἀναχωρητές, τούς παλιούς μάρτυρες, τούς Ἀποστόλους. Δέν τούς ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι λίγοι, γιατί λίγοι ἦταν πάντοτε οἱ πραγματικοί Χριστιανοί, δέν τούς ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι ἀδύνατοι, γιατί ἀδύνατοι ἦταν καί οἱ Ἀπόστολοι, δέν τούς πειράζει πού εἶναι ἀγράμματοι. Για ἕνα πρᾶγμα μόνο ἀγωνιοῦν: πῶς νά μείνουν πιστοί στήν Ὁρθοδοξία, πῶς νά μείνουν μέσα στήν Ἐκκλησία, πῶς νά τρέξουν στήν Κιβωτό. Στούς δέ διδασκάλους τῶν Νεοημερολογιτῶν, πού ἐνθαρρύνουν τούς ὀπαδούς τους μέ τά πλήθη τῆς «ἀνά τήν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας», ἀπαντοῦν μέ τόν Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη: «Εἶς εὐδοκιμῶν εἰς τό Θεῖον, προτιμότερος ὑπέρ μυριάδας ἀύθαδεία σεμνυνομένης. Ἀλλά σύ μέν προτίμησον, εἰ δοκεῖ, τοῦ σωζομένου Νῶε τό ὑποβρύχιον πλῆθος· ἐμοί δέ συγχώρησον τοῖς ὀλίγοις τῆ Κιβωτῶ προσδραμεῖν».

Ὁ ἀγῶνας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἦταν καί εἶναι γιά τήν Ὁρθοδοξία. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου δέν ἦταν μόνο μία καταπάτηση κανόνων. Ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς καταδαφίσεως τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς καταδαφίσεως πού προετοιμαζόταν ἀπό τήν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδη. Ἄν οἱ ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεκλήθησαν Παλαιοημερολογῖτες, αὐτό ὀφείλεται στό γεγονός, ὅτι οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νά ἀρχίσουν τήν ἀνατροπὴ της μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ παπικοῦ ἐορτολογίου. Ἄν εἶχαν ἀρχίσει ἀπό ἄλλοῦ, ἄλλη θά ἦταν τώρα ἡ μορφή τοῦ ἀγῶνος καί ἄλλο τό ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, πού σῆμερα ὀνομάζονται Παλαιοημερολογῖτες.

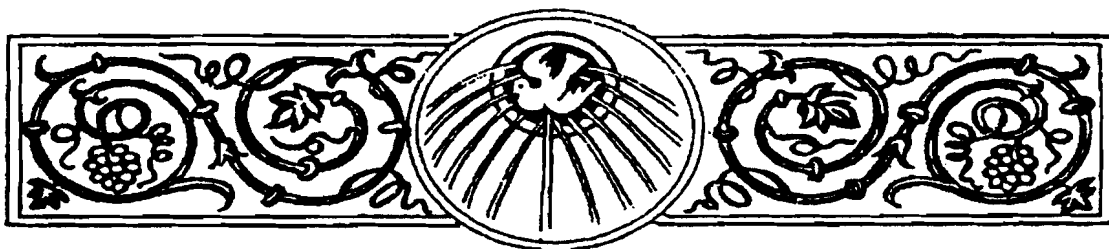
Οί ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας κάνουν, πῶς δέν καταλαβαίνουν τό νόημα τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. «Πρᾶγμα μεγέθους ὁ Χριστιανισμός, λέγουν, πνίγεται παρ' αὐτοῖς εἰς 13 σταγόνας ὕδατος. Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου διαφορά τρομακτική, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστεως». Κλασσική ἐκδήλωση ἀδυναμίας μπροστά στήν ἀλήθεια ἢ διαστρέβλωσή της. Οἱ Παλαιοημερολογῖτες ποτέ δέν ἀγωνίστηκαν γιά δεκατρεῖς ἡμέρες καί γιά ἡμερολόγια. Ἡ ἀστρονομική ἀκρίβεια ἦταν ἡ δικαιολογία τῶν Νεοημερολογιτῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι στήν Ἑλλάδα τό 1924 εἶδαν νά ἀνατρέπεται ἡ λατρευτική ἀρμονία τῆς ἀνά τόν κόσμο Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀρμονία πού βασίλευε 16 ὀλόκληρους αἰῶνες. Εἶδαν τήν περιφρόνηση πρὸς τίς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, εἶδαν τήν συγκρητιστική ἐρωτοτροπία μέ τούς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, πού ἦταν ἡ πραγματική αἰτία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δυτικοῦ καλενδαρίου, καί τό χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶδαν τήν κρυμμένη ἄρνηση τοῦ ἀλάθητου τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας, πού τελικά φανερώθηκε σέ ὅλη της τή δόξα μέ τήν ἄρση τοῦ ἀναθέματος κατά τοῦ Παπισμοῦ τό 1965. Μέ ἄλλα λόγια ἀντιλήφθηκαν, ὅτι τό σκάφος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶχε προσκρούσει σέ ὕφαλο καί ἄρχισε νά κἀνη νερά.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιά στόν κορμό τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τό κόψιμο σχεδιάζόταν ἀπό μακροῦ. Θά ἔπρεπε νά εἶναι τυφλός κανεῖς γιά νά μή δῆ καί νά μή καταλάβῃ, ὅτι αὐτοί πού ἔδωσαν τήν πρώτη μπαλταδιά δέν θά σταματοῦσαν, ἀλλά θά συνέχιζαν. Σκοπός τους δέν ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιά, ἀλλά τό ρίξιμο τοῦ δένδρου. Ὅσοι εἶχαν εὐσέβεια τό κατάλαβαν αὐτό πολύ καλά καί βλέπουμε τώρα, ὅτι εἶχαν δίκιο.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν ἦταν ἓνα ἀπλό καὶ ἀνεξάρτητο γεγονός, δὲν ἦτο μιὰ τυχαία ἔμπνευση ἑνὸς Ἀρχιεπισκόπου· ἦταν ἡ πρώτη ἔκρηξη ἑνὸς ἠφαιστείου, πού ἔβραζε ἀπὸ καιρό· ἔκρηξη πού προμήνυε τίς ἄλλες ἐκρήξεις πού ἀκολουθήσαν καὶ τῶν ὁποίων εἴμαστε μάρτυρες. Ἔτσι εἶδαν τὸ ἑορτολογικὸ ζήτημα οἱ Παλαιοημερολογῖτες καὶ οἱ καιροὶ ἔδειξαν, ὅτι εἶδαν σωστά.

Ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἀνθωνωτικῶν ἔργων τοῦ ἱατροῦ Ἀλεξ. Καλόμοιρου(+): «Κατὰ ἐνωτικῶν» καὶ «Τὸ σύγκριμα».

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

«Ο κόσμος και ο διάβολος ὀδηγοῦν τὴν Ἐκκλησία σὲ τόσο φοβερὲς δοκιμασίες πού μπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι μιᾶς χώρας νὰ ἔλθουν σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς. Τί θὰ κάνουν τότε οἱ πιστοί; Τί θὰ κάνουν οἱ λίγοι ἐκεῖνοι πού θὰ ἔχουν τὸν ἠρωϊσμό νὰ μὴν ἀκολουθήσουν τὴν μᾶζα, νὰ μὴν ἀκολουθήσουν τοὺς συγγενεῖς, τοὺς γειτόνους καὶ τοὺς συμπολίτας των;

Θὰ πρέπει ὅλοι οἱ πιστοὶ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐκεῖ πού φαίνεται. Οἱ Λειτουργίες θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ γίνονται καὶ οἱ ναοὶ νὰ γεμίζουν ἀπὸ πιστούς, ὅμως ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἔχῃ καμμία σχέση μὲ τοὺς ναοὺς ἐκείνους, οὔτε μ' ἐκεῖνα τὰ ράσα κι ἐκείνους τοὺς πιστούς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια. Πιστοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού συνεχίζουν τὴν ἀδιάκοπη παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ἔργο αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἱερεῖς εἶναι ἐκεῖνοι πού σκέπτονται, ζοῦν καὶ διδάσκουν ὅπως οἱ Πατέρες καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τουλάχιστον πού δὲν τοὺς ἀρνοῦνται μὲ τὴν διδαχὴ τους. Ὅπου δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ συνέχεια σκέψεως καὶ ζωῆς, εἶναι πλάνη νὰ ὀμιλοῦμε γιὰ Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἂν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα μιλοῦν γι' αὐτήν.

Πάντα θα βρεθῆ ἓνας κανονικὸς ἱερεὺς, χειροτονημένος ἀπὸ ἓναν κανονικὸ Ἐπίσκοπο, πού νὰ ἀκολουθῆ τὴν Παράδοσι. Γύρω σὲ τέτοιους ἱερεῖς θὰ συσπειρώνονται οἱ μικρὲς ὀμάδες τῶν πιστῶν πού θὰ ἀπομείνουν σὲ τέλος τῶν καιρῶν. Αὐτὲς οἱ μικρὲς ὀμάδες, θὰ εἶναι ἡ κάθε μία

τους και από μία τοπική «Καθολική» Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός θά βρῖσκη μέσα σ' αὐτές ὅλο τό πλήρωμα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Δέν θά ἔχουν ἀνάγκη ἀπό διοικητικούς ἢ ἄλλους δεσμούς, γιατί ἡ κοινωνία πού θά ὑπάρχη μεταξύ τους θά εἶναι ἡ τελειότερη πού μπορεῖ νά ὑπάρξη. Θά εἶναι ἡ κοινωνία στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Κοινωνία στό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Οἱ χρυσοῖ κρικοί τῆς ἀναλλοίωτης Ὁρθοδόξου Παραδόσεως θά συνδέουν τίς Ἐκκλησίες αὐτές μεταξύ τους καθώς καί μέ τίς Ἐκκλησίες τοῦ παρελθόντος, μέ τήν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν οὐρανῶν. Μέσα σ' αὐτές τίς μικρές ὁμάδες θά διατηρηθῇ ἀκέραιη ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Βέβαια εἶναι θαυμάσιο νά μπορῇ νά ὑπάρχη τάξις καί συντονισμός στίς ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, καί οἱ ὀλιγώτερο σημαντικές Ἐκκλησίες νά παίρνουν κατευθύνσεις καί ὁδηγίες ἀπό τίς πιό σημαντικές, ὅπως γίνεται τώρα ἀνάμεσα στίς Ἐπισκοπές, τίς Μητροπόλεις, τίς Ἀρχιεπισκοπές καί τά Πατριαρχεῖα. Ὅμως στό τέλος τῶν καιρῶν τέτοιες ἐξωτερικές σχέσεις καί ἐπαφές θά εἶναι τίς περισσότερες φορές ἀδύνατες. Θά ὑπάρχη τέτοια σύγχυσις στόν κόσμο, πού ἡ μία Ἐκκλησία δέν θά μπορῇ νά εἶναι τόσο σίγουρη γιά τήν ὀρθοδοξία τῆς ἄλλης, λόγω τοῦ πλήθους τῶν ψευδοπροφητῶν πού θά ἔχουν γεμίσει τόν κόσμο, καί θά λέγουν «ἐδῶ ὁ Χριστός καί ἐκεῖ ὁ Χριστός». Μόνον μέσα σέ μικρές ὁμάδες θά διατηρηθῇ ἡ βεβαιότης τῆς ὀρθῆς πίστεως καί ζωῆς. Μπορεῖ νά ὑπάρχουν καί παρεξηγήσεις ἀνάμεσα σέ πραγματικά Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες λόγω τῆς «σύγχυσεως τῶν γλωσσῶν» πού ὑπάρχει στήν σύγχρονο Βαβέλ. Ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτά δέν θά διασπᾷ τήν οὐσιαστική ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Στό τέλος τῶν καιρῶν ὅλοι θά ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι Χριστιανοί Ὁρθόδοξοι καί ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὅπως τήν καταλαβαίνουν αὐτοί. Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως, ὅσοι θά ἔχουν καθαρῆ καρδιά καί φωτισμένο ἀπό τή θεία Χάρι νοῦ, θά ἀναγνωρίζουν τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία παρ' ὅλες τίς φαινο-

μενικές διαιρέσεις και την όλοσχερή έλλειψη έξωτερικής αίγλης. Θα συσπειρώνονται γύρω στους πραγματικούς ιερείς και θα γίνονται οί στύλοι τής Έκκλησίας. "Ας κάνουν ό,τι θέλουν οί άνθρωποι του κόσμου. "Ας γίνονται οίκουμενικά συνέδρια, άς ένώνονται οί «Έκκλησίες», άς νοθεύεται ό Χριστιανισμός, άς άλλοιώνεται ή παράδοσις και ή ζωή, άς ένώνονται οί θρησκευτές. "Η Έκκλησία του Χριστού θα μένη αναλλοίωτη, γιατί, όπως λέγει ό Χρυσόστομος, έστω και ένας στύλος της αν παραμείνη όρθιος ή Έκκλησία δέν θα πέση. «Ούδέν Έκκλησίας ισχυρότερον. Του ουρανού ύψηλότερα έστι, τής γής πλατυτέρα έστιν. Ουδέποτε γηρά, άεί δέ άκμάζει».

Στύλος τής Έκκλησίας είναι ό κάθε πραγματικός πιστός πού μένει κολλημένος στην Παράδοσι των Πατέρων, παρ' όλα τά φοβερά ρεύματα του κόσμου πού δοκιμάζουν νά τον παρασύρουν. Τέτοιοι στύλοι θα ύπάρχουν μέχρι την συντέλεια του κόσμου, ό,τι και νά γίνη. Έξ άλλου όταν φθάσουν νά γίνουν αυτά τά πράγματα, ό έρχομός του Κυρίου δέν θα είναι μακριά. Αυτή ή κατάστασις θα είναι τό πιο φοβερό σημάδι ότι κοντεύει ό έρχομός Του. Τότε άκριβώς «ήξει τό τέλος».

Οί γλυκανάλατοι και συναισθηματικοί Χριστιανοί θεωρούν τά παραπάνω σαν ύπερβολική και άποκρουστική άπαισιοδοξία. Σύμμαχοι του κόσμου, δέν μπορούν νά ίδουν την σφραγίδα του διαβόλου σ' αυτό πού οί ίδιοι επικροτούν. Ούτε μπορούν νά αναμετρήσουν τό τεράστιο χάος πού χωρίζει τον κόσμο από τον Θεό, γιατί τότε θα είναι άναγκασμένοι νά παραδεχθουν ότι τό ίδιο χάος χωρίζει και τους ίδιους από τον Θεό.

Δέν μπορούν λοιπόν νά άνεχθουν νά είναι κανείς άπαισιόδοξος για την σύγχρονη Βαβέλ. Είναι τόσο ίκανοποιημένοι από την εποχή τους. Βλέπουν τό μέλλον τόσο λαμπρό. "Ο Χριστιανισμός γι' αυτούς είναι τόσο συμβατός μέ τον κόσμο και είναι τόσο εύχαριστημένοι γι' αυτό, πού δέν θα σέ συγχωρήσουν αν τους δείξης ότι πλανώνται.

"Οραματίζονται στό μέλλον μιά παγκόσμια ένωμένη

Ἐκκλησία, μέ ὄλους τούς ἀνθρώπους ἐνωμένους μέ τόν δεσμός τῆς ἀγάπης. Οἱ αἵρετικοί τῶν διαφορῶν ἀποχρώσεων εἶναι γι' αὐτούς «οἱ ἀδελφοί τους Χριστιανοί», ἀπό τούς ὁποίους τούς ἐχώρισαν οἱ ἐγωῖσμοί καί οἱ στενοκεφαλιές παρωχημένων ἐποχῶν...

Γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, αὐτή ἡ προοπτική τοῦ παγκοσμίου κράτους καί τῆς παγκοσμίου θρησκείας εἶναι κάτι τό πολύ εὐχάριστο. Τό ἴδιο συμβαίνει καί γιά ὅσους ποθοῦν σήμερα τήν ἔνωση τῶν «Ἐκκλησιῶν», καί δέν δίδουν σημασία στήν ἀλήθεια. Γιά τούς τελευταίους αὐτούς τά δογματικά θέματα εἶναι μισερές βυζαντινολογίες. Ἀλλά «διά τοῦτο πέμπει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μή πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ».

Μέσα σ' αὐτήν τήν κοινωνία τοῦ Ἄντικρίστου, οἱ λίγοί πού θά μείνουν γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί θά ἀποτελοῦν τήν πέτρα τοῦ σκανδάλου, τήν μόνη παραφωνία μέσα στήν τόση διαβολική ἄρμονία. Γι' αὐτούς οἱ μέρες ἐκεῖνες θά εἶναι ἡμέρες θλίψεως μεγάλης. «Καί ἔσεσθε μισούμενοι ὑπό πάντων τῶν ἐθνῶν διά τό ὄνομά μου». Θά εἶναι μία νέα περίοδος μαρτυρίου, μαρτυρίου περισσότερο ψυχικοῦ παρά σωματικοῦ. Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί θά εἶναι μέσα στό ἀπέραντο παγκόσμιο κράτος οἱ ἀπόκληροι τῆς κοινωνίας. «Καί ποιήσῃ, ὅσοι ἂν μή προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι. Καί ποιεῖ πάντας, τούς μικρούς καί τούς μεγάλους, καί τούς πλουσίους καί τούς πτωχοῦς, καί τούς ἐλευθέρους καί τούς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύναται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰμὴ ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». (Ἀποκ. 13, 15)

Ὁ Χριστιανισμός δέν ἐτοιμάζει λοιπόν καμμιά ἐπίγεια βασιλεία, καμμιά ἐπίγεια πολιτεία, δέν ἔχει τίποτε τό κοινό μέ τούς πολιτισμούς καί τά ἐγκόσμια συστήματα, δέν ἔχει τίποτε τό κοινό μέ τούς καίσαρες καί τούς παποκαίσαρες.

“Όλα αυτά πού επιδιώκουν οί άνθρωποι του κόσμου, βρίσκονται στό επίπεδο τής φθοράς. Ό Χριστιανός σκέπτεται, ζῆ καί κινεῖται μέσα στόν κόσμο τής ἀφθαρσίας.

Αὐτοί πού θέλουν νά ἐνώσουν τίς χριστιανικές λεγόμενες «Ἐκκλησίες» δέν πιστεύουν στήν Ἐκκλησία, δέν πιστεύουν στή θρησκεία του Χριστοῦ. Τήν χρησιμοποιοῦν ἀπλῶς. Τήν χρησιμοποιοῦν γιά τούς δικούς τους σκοπούς. Σκοπός τους εἶναι ἡ ἐπίγεια Πολιτεία στήν ὁποία θέλουν νά ὑποτάξουν ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Δέν ὑπάρχει στήν πραγματικότητα θέμα ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν. Οἱ πραγματικοί Χριστιανοί, ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι πάντοτε ἐνωμένοι. Ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι μία ποίμνη μέ ἕναν Ποιμένα. Οἱ ἄνθρωποι ὁποιοδήποτε ὄνομα κι ἂν ἔχουν, σέ ὁποιαδήποτε θρησκεία καί ἂν ἀνήκουν, ἔχουν ἕναν προορισμό: νά βροῦν τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία του Χριστοῦ, καί νά πιοῦν ἀπό τό ὕδωρ τό «ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολλοί, καί λίγοι ἀπ’ αὐτούς εἶναι παιδιά της.»⁽¹⁾

«Ὅσο περνάει ὁ καιρός τόσο πιά ἀδικαιολόγητοι εἶναι ὅσοι ἐθελοτυφλοῦν. Ἡ Ἐκκλησία του Χριστοῦ ἦταν πάντα τό μικρό, τό περιφρονημένο, τό καταδιωγμένο ποίμνιο, τό φτωχό, τό χωρίς κοσμική δόξα καί κατά κόσμον σοφία. «Οὐ πολλοί σοφοί, οὐ πολλοί συνετοί ἀλλά τά μωρά του κόσμου καί τά ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τούς σοφούς καταισχύνη». Ἡ σοφία τῶν σοφῶν καί τῶν συνετῶν του αἰῶνος τούτου δέν τούς χρησίμευσε παρά μόνο γιά νά φθάνουν στήν οἴηση, τήν οἴηση πού καταφρονεῖ τούς λίγους πού ἔμειναν διασώζοντας τήν ἀλήθειαν». Αὐτός ὁ διαχωρισμός σέ Νεομερολογῖτες καί Παλαιομερολογῖτες εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία σωτήριος. Οἱ πολλοί πού ἔχουν τό πνεῦμα του κόσμου θά μείνουν Νεομερολογῖτες ξεκαθαρίζοντας ἔτσι τήν Ἐκκλησία του Χριστοῦ ἀπό ὅλους αὐτούς πού εἶναι «Χριστιανοί» ἐπειδή ἔτυχε νά γεννηθοῦν σέ χριστιανική χώρα. Στήν Ἐκκλησία του Χριστοῦ θά καταφύγουν οἱ λίγοι πού

ἔχουν τό πνεῦμα τῶν ἀλιέων. Στίς μέρες μας παριστάμεθα μάρτυρες ἑνός ἱστορικοῦ γεγονότος: ἡ γνήσια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στήν Ἑλλάδα, στή Ρωσσία, στόν κόσμο ὀλόκληρο γλυτώνει ἀπό τόν ἀσφυκτικό ἐναγκαλισμό τοῦ κόσμου πού πάντοτε στάθηκε ἐχθρός τοῦ Θεοῦ. Ἀπαγκιστρωμένη ἀπό τίς ἀρχές καί τίς ἐξουσίες πού τούς τελευταίους αἰῶνες τῆς εἶχαν προσφέρει μιά τυραννική φιλία, βγαίνει ματωμένη, πληγωμένη, φέρουσα τόν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ καί τά στίγματα του στό Σῶμα της, ἀλλά αἰεὶ ζῶσα καί ἀγωνιζόμενη. Ὁ κόσμος ὅμως, ἔχοντας ἀποτινάξει τίς θεοκρατικές ἐξουσίες τοῦ ἀπώτερου παρελθόντος, πέταξε μαζί τους τίς μάσκες καί τά προσχήματα καί βαδίζει ἀφηνιασμένος τόν δρόμο τῆς ἔσχατης ἀποστασίας. Ὁ κόσμος αὐτός θά κρατήσῃ στήν ἀγκαλιά του ὅσους εἶναι κατά βάθος δικοί του ἔστω καί ἄν φέρουν τό ὄνομα τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ, λαϊκούς, μοναχούς, ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς καί θά τούς ἀφομοιώσῃ σιγά-σιγά μέ διαβολική μεθοδικότητα.

Ἄνθρωποι μέ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου ὑπάρχουν καί μέσα στούς Παλαιομερολογῖτες πολλοί. Αὐτοί, ὅταν θά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἔχασαν τήν θαλπωρή τῆς ἀγκαλιᾶς αὐτοῦ τοῦ κόσμου θά πάψουν νά εἶναι Ὁρθόδοξοι καί θά ἐπιστρέψουν «ἐπί τό ἴδιον ἐξέραμα». Καί ἄλλοι πολλοί Νεομερολογῖτες, πού ἀσφυκτιοῦν σήμερα κάτω ἀπό τούς μεγαλοπρεπεῖς τρούλους μιᾶς ἐκκοσμικευμένης «Ἐκκλησίας», θά βροῦν τόν δρόμο τους πίσω στήν ταπεινή, φτωχική καί περιφρονημένη Ἐκκλησία τῶν ἀλιέων. Ἀνακατατάξεις θά γίνουν. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως θά παραμείνῃ αὐτή πού ἦταν πάντα, μέχρι τήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου, τήν φοβερή καί ἔνδοξον.⁽²⁾

- Σημ.:** 1) Ἄλεξ. Καλομοίρου, Κατά Ἐνωτικῶν, σ. 93 ἐξ.
2) Τοῦ αὐτοῦ, Τό σύγκριμα, σ. 80-1.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. 'Ο Άγιος Νεκτάριος, ὁ Ἱεράρχης, ὁ λόγιος, ὁ ἀσκητής. Ἀθῆναι 1970, σσ. 238. Ἔκδ. β', Ἀθῆναι 1977.
2. Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀθῆναι 1971, σσ. 308.
3. Ἡ Εὐχαριστηριακὴ συμμετοχὴ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Ἀθῆναι 1972, σσ. 278.
4. Ἡμερολογιακὰ - Οἰκουμενικά. Ἀθῆναι - Θεσσαλ. 1972-6, σσ. 308.
5. Εὐχαριστιακὰ, Ἀθῆναι - Θεσσαλ. 1973-4, σσ. 48.
6. Ἀποκαλυπτήρια μιᾶς ἀγιομάχου Μοναχῆς, Ἀθῆναι 1976, σσ. 104.
7. Μοναχισμὸς καὶ αἵρεσις, Ἀθῆναι 1977, σσ. 276.
8. Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις, Ἀθῆναι 1982, σσ. 112.
9. Ἀββακούμ ὁ ἀνυπόδητος, Ἀθῆναι 1986, σσ. 76.
10. Ἀπολογία ἑνὸς Ἀγιορείτου, Ἀθῆναι 1986, σσ. 48.
11. Τὸ Ἀντίδοτον, Ἀθῆναι 1990, σσ. 220.
12. Ὁ Ἀντίχριστος καὶ τὸ χάραγμά του. Ἀθῆναι 1998, σσ. 96.

Ἐπιμελεία

1. Νεοφύτου Κουσοκαλυβίτου - Ἱεροδιακόνου, Περί τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως, Ἀθῆναι, αχ., σσ. 232.
2. Ὁρθόδοξος μαρτυρία, Ἀθῆναι 1985, σσ. 84.
3. Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, Δήλωση τῆς ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει παραχῶν ἀληθείας, Ἀθῆναι 1988, σσ. 126.
4. Νεοφύτου Μοναχοῦ τοῦ ἐξ Ἑβραίων, Ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων, Ἀθῆναι 1980, σσ. 178.